

САНДРА БРАУН СЕНКИ ОТ МИНАЛОТО

Превод от английски: Юлия Кенова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Госпожо, случило ли се е нещо? Мога ли да ви помогна?

Лий Брансъм дори не бе забелязала мъжа, преди той да почука на стъклото на колата ѝ. Врълетялата я болка, която пронизваше долната част от тялото ѝ, я правеше безчувствена за всичко останало. И сега, като вдигна глава от кормилото в посока на гласа, който я бе стреснал, отново изстена от болка. Евентуалният ѝ спасител приличаше на всичко друго, но не и на рицар в бляскави доспехи.

— Добре ли сте? — попита той.

Не, не беше добре, но не ѝ се искаше да го признае пред грубоватия мъж, който би могъл да направи каквото си поиска на тази самотна отсечка от магистралата и да изчезне безнаказано. Дрехите му бяха мръсни, с петна от смазка и пот. Голямата месингова катарамна на колана му с щатската емблема на Тексас блесна в очите ѝ, когато той преви почти двуметровото си тяло, за да я погледне през прозореца. Износените джинси и карираната памучна риза с къси ръкави очертаваха мускулестата му фигура. Овехтяла сламена каубойска шапка хвърляше зловеща сянка върху лицето на мъжа. Въпреки болката Лий усети как сърцето ѝ се свива от ужас.

Може би, ако не бяха тъмните слънчеви очила, които не ѝ позволяваха да види очите му...

Сякаш прочел мислите ѝ, непознатият свали очилата и тогава Лий погледна в най-сините очи, които бе срещала. Не съзря никаква заплаха в тези загрижени сини очи и пристъпът на страх премина. Мъжът може и да беше мръсен, ала не изглеждаше опасен.

— Няма да ви причиня нищо лошо, госпожо. Опитвам се само да ви помогна — Лий долови загриженост в гласа на непознатия, която, както и очите му, ѝ донесе странно успокоение.

Отново я прониза болка, която тръгваше от гръбнака, обхващаше кръста ѝ и стигаше до корема. Прехапа долната си устна, за да сподави писъка, който напираше в гърлото ѝ, отпусна се напред и удари главата си в кормилото.

— Боже господи — чу тя загрижен шепот, преди вратата да се отвори рязко. Когато мъжът видя издутия ѝ корем, подсвирна с уста. — Какво, за Бога, правите сама тук в това състояние? — попита я. Небрежно хвърли очилата си върху арматурното табло зад кормилото.

Лий дишаше тежко, като се опитваше да преброи секундите, докато премине спазъмът. Въпросът му очевидно бе реторичен, тъй като не очакваше отговор. Той сложи ръка върху рамото ѝ. Лий я усещаше гореща и суха върху хладната си влажна кожа.

— Хайде успокойте се. Чувате ли ме? Ето. По-добре ли сте? — попита, когато тя въздъхна и се отпусна върху облегалката.

— Да — отвърна тя. За момент притвори очи, опитвайки се да събере малко сили, малко гордост, за да погледне странника, въпреки родилните мъки. — Благодаря ви.

— Боже, та аз още нищо не съм направил. С какво мога да помогна? Закъде пътувате?

— Мидланд.

— Аз също. Искате ли да ви откарам дотам?

Тя му хвърли бърз, изпитателен поглед. Бе приклепнал между нея и вратата на колата. Едната силна, загоряла от слънцето ръка лежеше върху седалката, другата — върху волана. Сега, когато слънчевите очила ги нямаше, тя можеше да се вгледа в тези тъмносини очи, които се вираха в нея с безпокойство. И ако очите наистина са прозорец към душата, то Лий вече знаеше, че може да се довери на този човек.

— Да... струва ми се, че така би било най-добре.

Той погледна през рамо.

— Май трябва да ви закарам с вашата кола и да оставя пикапа си тук. Той... о, Господи, пак ли започва?

Лий почувства следващия пристъп още преди болката да я връхлети. Като притисна ръце върху изопнатия си корем, опита да си наложи да поеме дъх, за да облекчи болката и да се овладее. Когато спазъмът премина, тя се отпусна върху седалката.

— Госпожо, до Мидланд са около четиридесет мили. Няма да успеем да стигнем. Откога имате болки? — гласът му беше утешителен, спокоен.

— Спрях преди около четиридесет и пет минути. Преди това усетих болки, но си помислих, че е разстройство.

Той понечи да се усмихне и тя забеляза присмехулни бръчици край изумителните му очи.

— И никой ли не спря да ви помогне?

Жената поклати глава.

— Минаха само две други коли. Не спряха.

Той огледа вътрешността на колата и прецени, че мястото не е достатъчно.

— Ще можете ли да вървите? Ако не, аз ще ви занеса.

Да я занесе? Но къде? Той прочете в очите ѝ тревожните въпроси.

— Ще можете да легнете на леглото в моя пикап. Е, не е родилна зала, но бебето няма друг избор.

Този път усмивката беше истинска. Бръчиците край очите му станаха по-отчетливи и дълбоки и гънките се откроиха с белотата си върху силно загорялото му лице. Зъбите му блеснаха — бели и равни на фона на медения загар. Лий си даде сметка, че при други обстоятелства това лице би ѝ се сторило обезоръжаващо привлекателно.

— Мисля, че мога да вървя — каза тя, измъквайки краката си навън от колата, когато той се изправи и отстъпи встрани. Твърдата му силна ръка обгърна онова, което преди беше нежна талия. Тя с благодарност се облегна на него.

С неуверени малки крачки те тръгнаха към задната част на колата ѝ. Горещината прииждаше откъм западните тексаски равнини на задушливи талази. Лий едва вдишваше знойния въздух, изгарящ дробовете ѝ.

— Да стигнем дотам. Още малко — гласът му беше отривист и дъхът му опари бузата ѝ.

Опря се на него. Той се поклащаше комично в усилието си да следва с дългите си крака нейните малки, несигурни крачки. От настлания с пясък банкет на магистралата се вдигаше прах на облаци и покриваше хубавия педикюр на краката ѝ, които се подаваха от сандалите, и износените, напукани кожени ботуши на непознатия.

Пикапът му беше също толкова мръсен, колкото и той, покрит с тънък слой прериен прах. Синьото и бялото преливаха в някакво мътно бежово. Беше очукана таратайка, но Лий с облекчение забеляза, че

отвътре нямаше залепени порнографски или някакви други неприлични снимки.

— Облегнете се тук, докато сваля задния капак — наставляваше я мъжът, като я подпря на пикапа. Той тъкмо понечи да се обърне, когато я обхвана нов пристъп на болка.

— Оо! — Лий извика и инстинктивно протегна ръка към непознатия.

Ръката му обгърна раменете ѝ, една мазолеста длан се плъзна покрай изопнатия ѝ корем и го подхвана отдолу.

— Хайде, хайде, правете това, което трябва да правите. Аз съм тук.

Лий зарови лице в рамото му при следващата контракция, която я раздираше отвътре. Това сякаш продължи безкрайно дълго, но накрая премина. Изхлипа.

— Можете ли да стоите права?

Тя кимна.

Скърцане на ръждясали панти, звън от удар на метал в метал, после той се върна и като я придържаше, внимателно я сложи на леглото в пикапа. Тя седна и се облегна на страничния капак, а в това време той бързо започна да постила едно платнище върху неравния под на колата. Не изглеждаше особено чисто, но беше по-добро от ръждясалото легло в пикапа. Мъжът изруга тихо и взе да си мърмори укорително, докато разстилаше зеленото платнище.

— Ето — каза той, като я хвана за раменете и ѝ помогна да легне върху платнището. — Тук ще бъде по-добре.

И наистина. Тя въздъхна, когато отпусна гърба си върху твърдия под, без дори да ѝ прави впечатление, че е горещ. Бе плувнала в пот, от което роклята с презрамки плътно прилепваше по тялото ѝ.

— Ходили ли сте на консултации, където да са ви учили да дишате по този начин?

— Да. Не можех да ги посещавам редовно, както ми се искаше, но научих някои неща.

— Опитайте, без да се притеснявате, да приложите всичко, което помните — рече той обезсърчено. — Имате ли нещо в колата си, което може да ни бъде полезно?

— Имам пътна чанта. В нея има памучна нощница. В жабката имам хартиени кърпи.

Майка ѝ щеше да се гордее с нея, помисли си с ирония Лий. Откакто се помнеше, майка ѝ се опитваше да ѝ втълпи, че никоя жена не бива да ходи без книжни кърпички.

— Ще се върна веднага.

Той прескочи страничния капак на пикапа и Лий разсеяно забеляза, че за човек с неговия ръст е доста подвижен. Когато се появи отново, беше праметнал нощницата ѝ през рамо като римска тога. Подаде ѝ кутията с кърпичките.

— Купих този вестник днес сутринта. Веднъж в един филм показаха как вестникът може да свърши добра работа при спешен случай на раждане. Предполага се, сигурно, че по него няма микроби или нещо такова. Във всеки случай, ако искате, може да го сложите под... въ... краката си — той ѝ подаде сгънатия непрочетен вестник, после се обърна бързо и отново скочи от пикапа.

Лий направи това, което той ѝ каза, чувстваше се ужасно неловко. Смущението ѝ обаче бързо се изпари, когато нов, болезнен спазъм прониза корема ѝ. Мъжът се появи, коленичи до нея и стисна здраво ръката ѝ между своите ръце.

Едва поемайки си дъх, тя се загледа в часовника, който мъжът носеше върху лявата си китка. Беше от неръждаема стомана с най-различни циферблати и джунджурии и тиктакаше високо. Този сложен и скъп механизъм никак не подходеше на покритите с прах каубойски ботуши и мръсни дрехи. Погледът на Лий се плъзна към дългите, източени пръсти на непознатия и тя забеляза липсата на венчална халка. Нима нейното дете щеше да дойде на бял свят, изродено от мъж, който не само не беше лекар, но не беше дори баща?

— Женен ли сте? — попита тя, когато болката взе бавно да намалява.

— Не — свали каубойската шапка и я захвърли в кабината на пикапа. Косата му беше дълга и тъмнокестенява.

— Сигурно се чувствате ужасно. Съжалявам.

Той се усмихна, посегна към задния джоб на джинсите си и извади оттам голяма носна кърпа, която завърза около челото си като препаска. Лий внезапно осъзна колко красив е мъжът. Отпред ризата, на която бе разкопчал няколко копчета, за да се разхлади, се отвори. Загорялата му гръд бе обрасла с косми, които приличаха на нежна паяжина.

— Е, по дяволите, не е чак толкова страшно. Справял съм се и с по-трудни положения — зъбите му блеснаха зад пълните му чувствени устни.

Той измъкна хартиена кърпа от кутията и с внимателни движения попи капчиците пот, избили върху челото ѝ и горната устна.

— Следващия път може да изберете и по-прохладен ден — пошегува се той, предизвиквайки усмивка върху лицето ѝ.

— Беше с Дорис Дей — каза тя.

— Моля?

— Беше филм с Дорис Дей. Джеймс Гарнър играеше съпруга ѝ. Той беше акушер. Арлийн Франсис получи родилни болки в един ролс-ройс и Дорис Дей му помогна да изроди бебето.

— Това не беше ли онзи филм, където той вкара колата си в един басейн?

Тя се засмя.

— Май същият.

— Кой би си помислил, че такъв филм може да бъде и полезен? — прокара хартиената кърпа около шията ѝ.

— Как се казвате?

— Чад Дилън, госпожо.

— Аз съм Лий Брансъм.

— За мен е удоволствие, госпожо Брансъм.

Когато дойде следващата болка, не беше толкова страшно, защото опитните ръце на Чад галеха твърдата болезнена топка, в каквата се бе превърнал коремът ѝ. Когато контракцията премина, той каза:

— Май нямаме много време. За щастие в кабината си имам термос с вода. Ще си измия ръцете.

Извади големия термос и като протегна ръцете си над страничния капак на колата ги изми, колкото може.

— Какво сте правили този следобед? — попита тактично Лий, като се питаше къде ли е измърсил дрехите си така.

— Поправях двигателя на един самолет.

Значи е механик. Странно, не изглеждаше...

— Най-добре е да си свалите бельото — каза тихо той.

Лий затвори очи, чувствайки се твърде унижително, за да срещне погледа му. Само Чад да не беше толкова привлекателен...

— Не се срамувайте сега от мен. Това бебе ще трябва да се роди тук.

— Съжалявам — промърмори тя. Вдигна роклята си. Тъй като поради жегата не си беше сложила нито комбинезон, нито сутиен, трябваше да махне само пликчетата. С помощта на Чад ги смъкна надолу и провря през тях обутите си в сандали крака.

— Ще се чувствате ли по-добре без обувките? — попита я.

— Не. Не ми пречат... Чад — извика тя от пронизваща болка.

Мъжът бързо коленичи между вдигнатите ѝ крака.

— Виждам главата — подсмихна се с облекчение той. — Трябва ли да се напъвате или... или нещо друго? Какво?

Едва поемайки дъх, тя се напъна с всички сили.

— Точно така — насърчи я той. — Добре се справяте, госпожо — тихият му и спокоен глас действаше като балсам върху преобърнатите ѝ вътрешности.

— Почти сме готови, Лий — рече той, навеждайки се напред, за да попие потта ѝ с друга кърпа. Носната кърпа, която бе вързал на челото си, беше мокра от собствената му пот. Той избърса гъстите си вежди с opakото на ръката си. Космите по гърдите му бяха станали влажни и къдрави. Бързо измъкна джобно ножче от джинсите си, като изопна крака си, за да провре ръката си в тесния джоб. Изля вода от термоса върху ножа, после отрязва едната презрамка на нощницата ѝ.

— Страхотна си, знаеш ли? — рече той. — Повечето жени щяха да крещят и да изпаднат в истерия. Ти си най-смелата жена, която съм срещал.

Не, не, не съм! — пищеше съзнанието ѝ. Не можеше да му позволи да си мисли така. Трябваше да му каже каква страхливка е всъщност. Но преди да подреди думите си, той продължи:

— Съпругът ти ще се гордее с теб.

— Аз... аз нямам съпруг — процеди тя през стиснатите си зъби, защото я връхлетя нова болка.

Смаян, Чад се вторачи за миг в нея, но разкривеното ѝ лице го върна към реалността. Погледът му се премести върху мястото на действие, очите му се разшириха от удоволствие.

— О, много добре. Така. Давай още малко. Главата излезе — извика той, смеейки се.

Бебето се задави, изхленчи, после заплака.

— Хайде, Лий, справяш се чудесно. Остана само да измъкнем раменцата. Хайде, хайде, така. Ето! О, Господи! — възкликна той, уловил със сръчните си ръце хлъзгавото новородено. — Погледни какво си роди. Едно чудесно малко момиченце.

Сълзи на облекчение потекоха по бузите на Лий, когато погледна мъжа, чието лице сияеше от радост.

— Искам да я видя — дишаше трудно. — Добре ли е?

— Тя... тя се чувства прекрасно — отвърна с дрезгав глас мъжът. — Чакай малко. Трябва да отрежа връвта — усети как две юмручета и крачета шават върху нея, когато той сложи бебето между бедрата ѝ. — Как се чувстваш? — попита я загрижено след миг. Не вдигна поглед. Беше се съсредоточил върху това, което вършеше. Капчица пот се поклащаше несигурно на върха на изваяния му нос.

— Чувствам се отлично — каза тя сънливо.

— И на мен така ми се струва. Знаменита си.

Приклекнал между краката ѝ, той вършеше своята работа. Вдигна ръка и с ръкава избърса потта от лицето си. После взе зачервеното, мокро, сбръчкано, гърчещо се, ревящо бебе и нежно го положи върху гърдите на Лий.

— О, Чад, благодаря ти. Погледни я. Не е ли едно малко чудо?

— Да — гласът му беше дрезгав.

Мекотата в погледа ѝ помръкна от нов пристъп на болки.

Усети леко дърпане, после я поотпусна.

— Е, как е? Така по-добре ли е? — Чад уви плацентата във вестника.

— Да.

Ножът пъргаво се провираше през памучната материя на нощницата. Бебето завираше главичка в майка си и проплакваше. Лий вече не усещаше жегата, съзнанието ѝ бе погълнато единствено от шаващото парче плът, което държеше в ръцете си. Те опипваха влажното телце на бебето. Преброи пръстчетата на краката и ръцете. Целуна мекото, пулсиращо място върху главичката на дъщеря си. Нейната дъщеря! Лий изпита благоговение при мисълта, че това миниатюрно, идеално оформено момиченце бе излязло от нейното тяло.

Чад притисна меката подложка, която беше направил от нощницата, между краката ѝ. Закрепи я с импровизиран колан около

кръста ѝ.

— Чувствам се особено сега, когато коремът ми отново е плосък — тя въздъхна.

Той се разсмя.

— Сигурно. Чувстваш ли се удобно така?

Едва сега Лий започна да усеща пулсиращата болка.

— Да — отвърна, но разбра, че колебливостта в гласа ѝ му е подсказала обратното.

— Сега трябва да ви настаня и двете в болница — Чад сякаш говореше на себе си.

Придърпа роклята ѝ надолу върху краката ѝ и с неудобство ѝ подаде ненужните пликчета.

— Ти дръж бебето, а пък аз ще взема теб — каза той. След като я премести до задния капак, той сложи едната си ръка под коленете ѝ, а другата — зад врата ѝ, и я свали от пикапа.

Благодарение на широката му крачка само след секунди се озоваха до предната седалка на нейния автомобил. Когато той отвори вратата, сторещеният въздух в затворената кола я блъсна в лицето. След като настани Лий, Чад изтича до другата страна, където беше шофьорската седалка, и запали мотора.

— Климатичната инсталация бързо ще охлади въздуха. Щях да те закарам с моя пикап, но ще друсам много, а и освен това е задръстен от боклуци.

— Тук е добре, но как ще си го прибереш после?

— Не се притеснявам за това, но трябва да ме почакаш да го заключа.

Той се върна след миг. Избута седалката назад до края, за да настани удобно дългите си крака.

— Седалката може ли да се наклонява? — попита той.

— Да.

— Мисля, че ще ти е по-удобно така.

Нагласи седалката и ѝ помогна да се настани отново с бебето в ръце. Щом се увери, че са се настанили възможно най-удобно, той отново си сложи слънчевите очила. Каубойската шапка бе останала в пикапа, но кърпата стоеше все още завързана около челото му и той беше закопчал повечето от копчетата на ризата си.

— Чад, би ли ми подал пътната чанта? Май трябва да я завия в нещо.

— Разбира се — отвърна той, поглеждайки към голото бебе. Пресегна се назад, взе малката пътна чанта и я сложи върху предната седалка.

— Всичко наред ли е? Добре ли си?

Тя извърна глава към него и му се усмихна.

— Добре съм.

Той отвърна на усмивката ѝ. Сякаш понечи да ѝ заговори, но промени решението си и насочи малката кола към тясната магистрала. Тя заподскача върху изровения банкет, докато стигне паважа. Лий прехапа устни от това раздрусване.

— Съжалявам. Знам, че те боли, но като че ли нямаше много кръвене, нито пък нещо друго. Мисля, че бързо ще се оправиш, щом те настаня в болницата.

Лий затършува в чантата. В нея намери стара удобна спортна фланела и уви бебето в меката материя.

— Добре че съм си сложила в багажа тази фланела — каза тя разсеяно.

— Откъде идваш или закъде беше тръгнала — не знам кое от двете?

— Бях в Абилин. Моя приятелка от женския клуб в университета имаше сватба снощи. Бях си взела единствената хубава рокля, която като бременна да си облека на празненството — тя посочи чантата за дрехи, окачена на закачалката встрани от задната седалка. — Знаех си обаче, че като се съберем старите приятели, ще бъдем като у дома си. Затова си взех и някои други, по-удобни дрехи.

Той се усмихна и погледна към оранжевата фланела на Тексаския университет, с която бе завила бебето.

— Било е Провидението — свъси вежди и откъсвайки очи от пътя достатъчно дълго, се вгледа съсредоточено в нея.

— Каква работа имаше да караш сам-сама в такова състояние? Кога трябваше да раждаш?

— Оставах още две седмици. Но ти си прав. Търсех си белята. Толкова много ми се искаше да отида на тази сватба, а пък нямаше кой да ме придружи, тъй че... — не довърши.

— Защо не кара по „Ай два̀сет“? Той свързва пряко Абилин с Мидланд.

— Трябваше да закарам у тях една приятелка, която беше на сватбата. Тя живее в Тарзан. Трябваше да видя това градче, именувано Тарзан, Тексас. Още нямах болки, когато тръгнах оттам.

Той се разсмя тихичко.

Тя погледна към дъщеря си, която бе станала раздражителна.

— Надявам се само, че детето ми е добре.

— Дробовете й са добре — подхвърли Чад с усмивка.

Бебето проплака. Лицето му се зачерви, а малките му крайници се блъскаха в нея. Обезпокоена, че плачът на детето ще го раздразни, Лий погледна към Чад разтревожено. Той беше съсредоточил вниманието си върху пътя, което не бе трудно, тъй като по магистралата не се виждаше друга кола. „Какво щеше да се случи с мен, ако не беше минал Чад точно навреме?“ — мислеше си Лий, докато преместваше бебето от едната си ръка в другата.

Оставаха им около двадесет мили до Мидланд, когато плачът на детето стана още по-силен. Лий извърна очи към Чад, който срещна разтревожения й поглед. Той намали скоростта и спря по средата на магистралата. На тази отсечка от пътя не се виждаше нищо чак до хоризонта, в която и посока да се обърнеш човек.

— Какво да правя сега? — попита Лий, обзета от паника. Какво ли знае този мъж за бебетата? Дори не бе женен. И въпреки това тя се обърна за помощ към него, без даже да се запита защо й се струва толкова естествено да го направи.

Той прокара уморено ръка зад врата си и отметна нагоре паднал над челото му изсветлял от слънцето кичур коса.

— Не знам. Може би ако... тъ... му дадеш да яде...

Лий беше благодарна за това, че виолетовата светлина на здрача скриваше смущението й.

— Аз няма да... няма да имам мляко няколко дни.

— Знам, но може би само... нали разбираш... инстинктивна нужда... ей така, да се успокои — той сви рамене.

Бебето запищя още по-силно. Малките сини вени върху главичката му изпъкнаха застрашително, докато размахваше юмручета и обсипваше с удари майка си. Вземайки решението вместо нея, Чад плъзна ръка покрай облегалката и развърза презрамката на роклята й.

Без да е в състояние да го погледне, Лий разтърси рамото си, помагайки на роклята да падне надолу, докато гърдата ѝ се разголи. Като я обхвана с ръка, тя я насочи към сърдитото лице на дъщеря си. С изненадваща прецизност устата на бебето намери зърното и лакомо се впи в него.

Внезапно Лий и Чад прихнаха. Дълго време се смяха на звуците, които бебето издаваше при жадното и шумно бозаене. Когато Лий вдигна очи към Чад, той вече не гледаше бебето, а нея. И погледът му накара смеха ѝ рязко да замре.

От погледа му, изпълнен с възхищение, тя разбра, че макар и в такава състояние, раздърпана и разрошена, той я намираще красива. Думите му го потвърдиха.

— Майчинството ти отива, Лий — каза тихо мъжът. — С тези дълги кестеняви къдрици, тези сиво-сини очи с цвят на буреносен облак, тези устни, нежни и розови като на твоята дъщеря... и особено изражението ти, когато гледаш детето си... напомняш ми на някой от онези италиански портрети на мадоната от петнадесети век. Само че не си портрет — той продължи да я наблюдава с преценяващ поглед.

Лий се взря в него със същия изучаващ поглед. Как можа въобще да си помисли, че този чувствителен мъж представлява заплаха за нея? Беше видяла само мръсните му дрехи, лицето му със струйки от пот и набола брада. Сега забеляза благородството в очите му. Ръцете му, макар и загрубели, изглеждаха уверени и силни, и способни на нежност. Когато си спомни за онази близост, която почувства, докато я гледаше, докато я докосваше, тя сведе тъмните си мигли, за да скрие очите си от неговите.

Поглеждайки дъщеря си, видя как Чад протегна ръка към детето. Ръката се приближи. Тя затаи дъх. Дългият му елегантен показалец докосна бузата на дъщеря ѝ. Погали я. Лий можа да усети тази милувка върху гърдата си.

— Как ще я наречеш?

— Сара — отвърна Лий без колебание.

— Харесва ми това име.

— Наистина ли? — попита тя, поглеждайки отново към него. —

Така се казваше свекърва ми.

Той бързо отдръпна ръката си назад като опарен.

— Струва ми се, каза, че не си омъжена.

— Не съм. Сега не съм. Мъжа ми го убиха.

Измина цяла минута, през която той се взираше в залязващото слънце — огромно червено кълбо в края на магистралата.

— Съжалявам — каза той тихо. — Преди колко време?

— Осем месеца. Дори не знаеше, че съм бременна. Работеше в отдела за наркотици. Застреляха го по време на една акция.

Едва доловима ругатня наруши краткото мълчание. Чад отново погледна бебето. То спеше, единствено само от време на време премляскваше с малката си като не разпъпила се роза уста.

— Мисля, че вие двете сте много специални дами — промърмори той, преди отново да включи колата на скорост.

После Лий навярно бе задрямала. Следващото нещо, което си спомняше, бе входът за спешни случаи на болницата, през който минаха. Той дълго и силно натисна клаксона на малката ѝ кола, когато удари спирачка и изгаси мотора. Обърна се към Лий и взе детето от гърдата ѝ.

— А сега си оправи роклята — рязко нареди той.

С непохватна припряност тя завърза презрамката си. Сара отново стана неспокойна. Чад подаде бебето на Лий.

— Почакай ме тук — каза ѝ той.

Това беше съвсем друг Чад, който като някакъв генерал даваше нареждания на санитарии и медицински сестри, наизлезли да разберат каква е тази суматоха. Вратата на колата се отвори и нетърпеливи ръце поеа бебето от Лий. После я вдигнаха и я положиха на носилка. По пътя от нейната кола до стаята за прегледи тя усети замайване и леко гадене. Преместиха я върху масата за прегледи и пъхнаха краката ѝ в две студени метални стремена.

Къде беше нейното бебе? Усети болка. Кръв ли бе това, което се стичаше по краката ѝ? Откъде знаеха името ѝ? Болеше я, щом я докоснеха и преглеждаха. Кой бе този лекар, който непрекъснато ѝ повтаряше да не се безпокои за нищо? Сякаш я простреляха с куршум.

Къде беше Чад?

Чад...

— Лий?

Много ѝ се спеше. С голямо усилие успя да отвори очи. Стаята бе тъмна. Имаше усещането за някакво стягане и дърпане между краката, когато се опита да ги раздвижи, а лицето ѝ гореше и щипеше. Постепенно Лий осъзна, че една нежна ръка приглажда косата ѝ назад. Всяко друго местенце по тялото ѝ беше като разнебитено. Разтвори още по-широко очите си и видя красивото, загрижено лице на Чад Дилън, надвесено над нея.

— Лий, вече си тръгвам. Не ми се искаше да те събуждам, но трябваше да ти кажа довиждане.

— Сара?

Той се усмихна.

— Добре е. Току-що надникнах в бебешката стая. Тя е в инкубатор, но ме увериха, че е силна и здрава. Няма никакви проблеми с дробовете. Всичко е наред.

Лий отново затвори очите си, за да изрече набързо благодарствена молитва.

— Кога мога да я видя?

— Когато си отпочинеш. Премина през едно голямо премеждие, не забравяй — дланта му леко и бързо докосна бузата ѝ, преди да се отдръпне.

Смутена, объркана, загубила всякаква ориентация, Лий огледа стаята и забеляза огромен букет от жълти рози върху количката до долния край на леглото.

— Цветя? — тя го погледна въпросително.

— Всяка родилка трябва да има цветя.

Необяснимо защо, очите ѝ се напълниха със сълзи. Розите сигурно струваха цяло състояние, а той не можеше да си позволи дори нови ботуши.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна, Чад.

Той наведе глава по момчешки, срамежливо.

— Лекарят, който те прегледа, се обади на родителите ти в Биг Спринт. Намерих адреса им и телефонния им номер в твоята чантичка, върху една от онези картички с информация, необходима при спешни случаи. Вече пътуват насам. Казах на лекаря къде е паркирана колата ти. Ключовете са у главната сестра. Благодарение на осигурителната ти книжка, ти и Сара бяхте настанени в болницата без никакви проблеми. Твоят лекар ще те прегледа сутринта, но ми казаха, че имаш

нужда само от почивка. Мисля, че не съм ти напакостил много. Как се чувстваш?

— Така, сякаш съм родила бебе в каросерията на някакъв пикап — отвърна Лий, като опита да се усмихне. — Лицето ми пари.

Той се засмя тихо.

— Изгоряла си от слънцето.

— Шегуваш се.

— Не. Искаш ли да му сложа малко лосион? Сестрата остави лосион.

— Ако нямаш нищо против — смешно беше от нейна страна да го каже, като се има предвид всичко, което беше направил за нея, и изразът на лицето му потвърждаваше това.

Той изсипа малко лосион в дланта си и после с пръстите на другата си ръка го нанесе върху пламналата кожа на челото, носа и бузите ѝ. Докосваше я леко, а пръстите му се плъзгаха по лицето ѝ и разнасяха емулсията на равномерен слой. С поглед проследи дирята, оставена от пръстите му. Челото, скулата, носа, брадичката — разгледа ги внимателно, докато ги поглаждаше с пръст. Веднъж случайно докосна ъгълчето на устните ѝ. Ръката му застина, а очите му погледнаха нейните. Сърцето ѝ замря и възстанови нормалния си ритъм едва след като той продължи своето занимание. След това Чад свърши бързо.

— Така е по-добре — каза тя с неспокоен глас, когато той беше вече приключил и затваряше шишенцето с лосиона. Защо се вълнуваше толкова? Всички ли родилки ставаха така чувствителни? Бореше се с неудържимото желание да заплаче и не знаеше защо.

— Радвам се, че можах да ви бъда полезен, госпожо — той се усмихна, но думите му прозвучаха необичайно тържествено. Лий се запита дали само си бе въобразила онова леко потръпване на устните му.

— Ти беше... — тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Не знам какво щях да правя без теб. Благодаря ти, Чад.

— Аз ти благодаря, Лий, за това, че ми се довери. Желая на теб и на Сара всичко най-хубаво — изправи се и се обърна, направи две крачки и отново спря. Главата му се отпусна напред така, сякаш беше закачена за врата му с панти, и той впери поглед в пода, като че там бе

написан отговорът на някаква голяма дилема. Бързо се обърна. Разстоянието, за което преди му трябваша две крачки, сега взе на една.

Той се подпря на жилавите си ръце, когато се наведе отново над нея.

— Лий — устните му се притиснаха върху нейните с бавно движение, разтвори се леко. Нежно, без да бърза, той я целуна. После си тръгна, а високата му мускулеста фигура потъна в тъмните сенки на стаята. Вратата щракна след него.

Лий бе учудена от сълзите, които бликнаха от ъгълчетата на очите ѝ и закапаха върху твърдата болнична възглавница.

ВТОРА ГЛАВА

— Сигурен ли си, татко? Чад Дилън. Да не би да е с инициали? Провери ли при инициалите, с „Ч“?

— Да, Лий. Казах на телефонистката да провери навсякъде, но тя ме увери, че няма такава име.

Подпряна върху възглавниците на леглото си вкъщи, Лий смръщи вежди от раздразнение.

— Искях да му се отплатя по някакъв начин. Изобщо не ми хрумна да му взема адреса или телефонния номер.

— Сигурна ли си, че живее в Мидланд? — попита Луис Джаксън, видимо озадачена от твърдото намерение на своята дъщеря да се свърже с мъжа, който бе изродил бебето ѝ преди четири седмици, а после изчезнал безследно.

Лий присви очи, опитвайки да се съсредоточи.

— Сега, като попита, струва ми се, че не, не съм. Само спомена, че пътува за Мидланд. Никога не е казвал, че живее тук.

— Е, може да е за добро това, че не можеш да го откриеш — Луис намусено изпъна гръб и си пое дълбоко въздух. — Винаги ще бъда благодарна на този човек, че е помогнал на теб и на Сара — тя хвърли любвеобилен поглед към спящото в креватчето бебе в другия край на стаята, — но той като че ли не е човек, с когото трябва да си имаш много вземане-даване.

Лий се въздържа да не направи гримаса. Опитваше се да проявява снизхождение към снобизма на майка си, но нейното пренебрежително отношение към Чад след всичко, което беше направил за нея и Сара, изглеждаше крайно нелюбезно.

— Не съм искала да си имам вземане-даване с него, мамо. Искях само да му се отблагодаря. Той имаше вид на човек, който се нуждае от известна сума.

За миг мислите ѝ се върнаха към Чад, представи си го как се навежда над нея, стиснал ръката ѝ, докато контракцията я раздираше отвътре. Очите му бяха толкова сини. Странно съчетание с толкова

мургава кожа. Неговата деликатност беше в контраст със силата и мускулите му. Говореше като образован човек. Дори беше я сравнил с ренесансова мадона.

Нейният акушер беше похвалил усърдието на Чад. Лий си спомни за вестника.

— Този млад човек можеше да ви навреди много, ако не беше толкова добросъвестен.

Нямаше как да му благодари, щом не можеше да го открие. Чад Дилън беше загадка, която щеше да си остане завинаги неразгадана, и това не й даваше мира. Все по-често се улавяше, че мислите й се връщат към този мъж, който й се изплъзваше.

Въздъхна тежко и родителите й погрешно схванаха това нейно разочарование като умора.

— А сега си почини, Лий — каза баща й. — Хайде, Луис, остави я да поспи.

— Може би не трябва да си тръгваме утре. Сара е само на четири седмици. Искаш ли да останем още малко при теб?

— Не — отвърна Лий рязко, после смекчи тона си, като добави: — Чувствам се добре. Наистина. Беше много мило от ваша страна, че останяхте при мен толкова време. Сара е образцово бебе. Тя ще спи добре нощем още няколко седмици. Ще мога да я взимам със себе си на работа няколкото часа седмично, когато трябва да ходя. Всичко ще бъде наред.

Очите на майка й се напълниха със сълзи.

— Просто не мога да повярвам, че всичко това се случи на теб, Лий. Защо трябваше да убиват Грег? Защо трябваше да останеш сама, вдовица на двацет и седем години, с бебе? Молих те да дойдеш да живееш при нас, когато убиха Грег. Моята внучка нямаше да се роди край някаква си магистрала, ако беше вкъщи при нас, където ти е мястото. Ти се обричаш на нещастен живот.

Луис избухна в ридания. Харв Джаксън я прегърна утешително и я изведе от стаята. На вратата той извърна глава и хвърли поглед през рамо.

— А сега си поспи, Лий. Почини си хубаво, преди да си тръгнем.

Той затвори вратата след тях и Лий с благодарност се отпусна върху възглавниците. От време на време забравяше за своето

положение. Ала неизменно някой добронамерен човек, обикновено майка ѝ, все ѝ го припомняше.

Болката от бруталната смърт на Грег понякога беше прекалено силна и непоносима. Винаги бе изпитвала страх от тази смърт, почти ужас, с увереността, че тя е предопределена и само изчаква съдбовния момент. Но Лий не беше подготвена за истинността, внезапността, безвъзвратността на убийството на своя съпруг.

Вечерта, преди да го убият, имаха разправия.

— Този път къде отиваш?

— Не мога да ти кажа, Лий. Знаеш това. Моля те, не ме питай.

— На границата ли?

— Лий, за Бога, не се дръж по този начин всеки път, когато заминавам — след достатъчно дълга пауза, която използва, за да се порови в брезентовия си сак, той нетърпеливо облегна ръце върху бедрата си. — Мислиш ли, че мога да си върша работата, да се концентрирам върху онова, което правя, ако всеки път трябва да тръгвам със спомена за едно разплакало, обидено лице? Знаеше с какво се занимавам, преди да се омъжиш за мен. Казваше, че ще можеш да го понесеш.

— Мислех си, че ще мога — тя зарови лице в ръцете си и се разплака. — Не мога. Обичам те.

Той изпусна въздишка на раздразнение и обич едновременно и приближи към нея, обгръщайки я с ръце.

— И аз те обичам. Знаеш, че е така. Но аз обичам и работата си. Това е много важна работа, Лий.

— Знаем... поне в интелектуално отношение. Не те карам да се откажеш от нея напълно. Но можеш да преминеш на някоя административна длъжност. Би могъл да планираш акциите, без всъщност да участваш в изпълнението им — тя потръпна, когато погледна към автоматичния пистолет върху леглото — част от принадлежностите му, така както чорапите и бельото, които слагаше в багажа си. — Омразна ми е самата мисъл, че работиш като таен агент.

— Лий, много добре знаеш, че ако седна зад някое бюро, ще полудея. Аз съм добър актьор. Аз съм нужен там, където се развива действието.

— Ти си нужен на мен.

— Нужен съм на правителството. Нужен съм на онези деца, които се пристрастяват към амфетамина и хероина още от началното училище. Независимо колко удара правим, ние само се плъзгаме по повърхността. Тази битка е загубена, но въпреки това трябва да продължавам да се боря. Помогни ми. Имай ми доверие. Няма да позволя нещо да се случи с мен, когато знам, че ти си тук и ме чакаш.

Тя се отдръпна от него с колеблива усмивка.

— Винаги ще те чакам. Прибери се у дома скоро — цял и невредим.

Той я целуна жадно.

— Ще се прибера.

Но не се прибра. Следващия път, когато го видя, той лежеше в ковчег, осигурен от правителството.

Не можаха да отпразнуват тържествената вечеря, която Лий бе приготвила. Не можа да изненада Грег с новината за бебето, която смяташе да му съобщи същата тази вечер. И Лий се закле, че никога повече няма да има нещо общо с мъж, чиято професия е по-опасна от тази на директор на основно училище.

Грег бе работил извън Ел Пасо, но скоро след погребението на Лий ѝ предложиха работа в Мидланд. Тя беше чела за този нов, процъфтяващ град, изникнал сред западните тексаски равнини. Мидланд беше град на петрола. Там, където имаше петрол, имаше работа, правеха се пари и се харчеха. Изглеждаше хубаво място за ново начало. Въпреки бурните протести и сълзливи молби на майка си да отиде да живее при тях в Бит Спринг Лий бе приела работата в Мидланд. Със заплатата, която ѝ обещаваха, пенсията на Грег и с малко пестеливост би могла да живее спокойно. Беше твърдо решена да се справи сама.

Лий се вслушваше в лекото, учестено дишане на своето бебе, наблюдаваше повдигането и снишаването на малкото му гръбче.

— Най-лошото свърши, Сара. Ще се справим.

Имаше си дом, работа, здраво бебе. Трябваше да се науми само как да се справя със самотата.

— Сара, утре си на диета — каза задъхано Лий, докато настаняваше дъщеря си в платнената люлка, след което я залюля. Беше

изкарала тежък работен ден, беше минала да прибере четиримесечната Сара от дома на жената, при която я оставяше само когато бе необходимо, а после трябваше да напазарува нещо за ядене. След като остави пухкавото бебе вкъщи, тя отиде да прибере от колата двете торби с продукти, после се върна и ги тръшна върху кухненския плот.

— Пфю! — възкликна Лий, изрита обувките си и се строполи върху дивана. Усилията на майка й очевидно забавляваха Сара, тя взе да гука тържествуващо и весело размаха ръчички.

— Нямам намерение да те забавлям, госпожице Сара — укори я Лий.

Стана от дивана, коленичи пред люлката и започна да гъделичка закръгленото коремче на Сара.

— Какво мислиш, че съм аз? Твоят личен придворен шут? — Сара взе да пици, когато Лий зарови лицето си в меката й гушка, и да премлясква с уста.

Ръцете на бебето се докопаха до хубавия кок върху тила на майка му и го развалиха напълно.

— Оох! — Лий се търколи върху пода. Отзад блузата й се измъкна от полата. Тя се смееше и се опитваше да си поеме дъх. Когато на вратата се позвъни, изпъшка.

— Не мърдай оттам — предупреди тя Сара шеговито. Отвори външната врата и тутакси притисна ръка към гърдите си от изненада. Сърцето й биеше лудо. Сякаш фойерверки се взривяваха в главата й. Колкото и странно да бе, изпита необикновено чувство на възторг.

— Здравей.

Той изглеждаше толкова различен! Косата му все още бе дълга, но бе грижливо сресана и лъщеше от чистота. Лицето му имаше същия тъмен загар, но беше гладко избръснато. Нямаше ги мръсните джинси и каубойската риза. На тяхно място носеше чифт елегантни сиви панталони от каша, светлосиня риза и тъмносино сако. Лъскави черни обувки бяха заменили опърпаните ботуши.

Само очите му бяха същите. Искрящи. Сини. Поразителни.

Не, очите му не бяха единственото познато нещо. Лий позна тази широка, бляскава усмивка.

— Помниш ли ме?

— Разбира... се — изрече тя със запъване. Дали го помни? Да, помни го. Често, докато лежеше сама в леглото, си представяше съвсем

ясно очите му, усмивката му, гласа му, целувката му точно преди да си тръгне. Казваше си, че единствената причина, поради която иска да го види отново, е, за да му благодари. Сега, докато се взираше в очите му и гледаше тази красива мъжествена усмивка, не беше толкова сигурна, че това е единствената причина.

— Чад. Ти изглеждаш... изглеждаш толкова променен — тя довърши думите си неуверено, чувствайки се неловко. Надяваше се, че той няма да разбере как неговото магнетично присъствие я изкарва от равновесие.

— И ти също. Сега си слаба.

Тя се разсмя и се погледна и едва сега си даде сметка колко е раздърпана. Отново вдигна очи към него, малко нервно.

— Влизай. Съжалявам, че имам такъв ужасен вид. Сара и аз си играехме и...

— Изглеждаш чудесно — прекъсна я той. Влезе в стаята и изведнъж спря. — Нима това е Сара! — възкликна, невъзмутимо клекна пред люлката и протягайки ръка под платнената седалка, улови бебето отдолу, за да спре люлеенето. Сара го погледна с любопитство.

— Да, това е моята Сара — отвърна гордо Лий.

— Прелестна е — каза той тихо. Показалецът му се приближи към лицето на детето, но тутакси бе уловен от здравето влажно юмруче. — Има и добри рефлексии — Чад се разсмя. Внимателно издърпа пръста си от топчестото юмруче и се изправи. — Донесъл съм нещо за нея.

— О, Чад, не трябваше! — възкликна Лий, но веднага се смути от баналната фраза. Взе бързо да се извинява. — Ти бездруго направи достатъчно за Сара, като я извади на белия свят.

— Искях да ѝ дам нещо. То е отвън, в пикапа. Ще ида да го взема — той излезе през входната врата, но не я затвори след себе си.

С бързи, ала несръчни движения Лий напъха блузата в полата си и сложи обувките си. Косата ѝ! Какъв ужас. Усети как тежкият кестеняв кок се плъзна върху тила ѝ. Кичури коса се разпиляха встрани. Нямахше време да я оправи. Той вече се връщаше.

— О, Боже мой! — извика тя и се разсмя, когато Чад внесе огромна, красиво опакована кутия.

— Ще трябва ти да ѝ я отвориш.

— Може да се наложи да помагаш.

Лий махна яркорозовата панделка от огромната кутия и започна да разкъсва хартията.

— Майка ми винаги пази опаковките от подаръците. Щеше да припадне, ако можеше да ме види как късам опаковката.

— Не е никакво удоволствие да отвориш подарък, ако ще трябва да мислиш как да запазиш опаковката — каза Чад.

Лий го погледна и се усмихна.

— Прав си.

Когато махна капака на високата кутия, тя видя купчина от бяла мека хартия, в която почна да рови, докато се показа част от мека жълта козина на черни райета.

— Почакай, дай аз да го извадя — предложи той.

Отдръпвайки се встрани, тя видя как той извади от кутията огромен тигър с дълга опашка, дълги мигли и широка доброжелателна усмивка. Тя притисна устата си с ръце от изумление. Досуц приличаше на истински препариран тигър.

— Чад! — Лий протегна ръка и докосна красивата козина. Сигурно му е струвало цяло състояние, а тя знаеше, че той не може да си го позволи. Най-напред цветята, които беше донесъл в стаята ѝ в болницата, и сега този щедър подарък... Неговата разточителност надминаваше здравия разум. — Чад — повтори тя.

— Мислиш ли, че ще ѝ хареса? — той тържествено занесе тигъра до люлката и го изправи точно пред Сара. Животното беше няколко инча по-високо от люлката. За миг Сара се вгледа в него предпазливо, после лицето ѝ се сгърчи, устата ѝ се отвори широко и тя нададе силен, продължителен, нестихващ писък.

— О, Господи, какво направих! — възкликна Чад, извърщайки се рязко към Лий, съвсем паникьосан.

Безпокойството му беше дори по-голямо от това на Сара.

Лий застана между дъщеря си и тигъра и взе ревящото бебе от люлката.

— Струва ми се, че ѝ дойде много. Това е всичко.

— Съжалявам. Не исках...

— Разбира се, че не си искал. След малко ще се успокои. Трябва ѝ само да знае, че съм тук.

Само след минута плачът на Сара беше вече стихнал. Тя се разхълца тихо и после вниманието ѝ беше привлечено от златната

обеца на ухото на майка ѝ.

— Май не разбирам много-много от бебета — подхвърли Чад, сякаш да се извини.

— Трябват ѝ ден-два да свикне с него и той ще ѝ стане любимец.

— Надявам се.

— Всъщност струва ми се, че вече ти е простила.

Клатушкащата се глава на Сара се бе обърнала в посоката, откъдето идваше гласът с ниския тембър. С изключение на бащата на Лий, бебето не беше виждало други мъже. Не ѝ отне много време, за да направи разлика между височината на този глас и гласа на майка ѝ.

— Искаш ли да я подържиш малко? — попита го Лий.

— Мислиш ли, че ще ми позволи?

— Би трябвало, тъй като ти беше първият човек, който я е държал.

— Хей, точно така е, нали?

За миг погледите им се кръстосаха над главата на Сара. Лий разбра, че и двамата се връщаха към спомена за онази безлюдна магистрала — само тя и той в знойния августовски ден, когато беше спрял да ѝ помогне. Лий си спомни колко беше мил и внимателен и си помисли колко е радостна, че го вижда отново. Неудобният момент се проточи мъчително дълго.

Лий първа отмести погледа си и поднесе Сара към протегнатите му ръце. По време на размяната ръката ѝ остана притисната между мекото гръбче на Сара и твърдата длан на Чад. Тя вдигна очи към него, за да види дали е забелязал докосването, и със смущение установи, че го е забелязал. Изумителните му сини очи пронизваха нейните. Тя бавно издърпа ръката си от неговата.

Чад насочи вниманието си към Сара. С тих, мелодичен тембър той хвалеше прелестите ѝ. Сара го беше зяпнала в лицето, хипнотизирана от напевните звуци на гласа му. Лий правеше усилие да не се поддаде на този гальовен глас така лесно, както нейното бебе. Той беше толкова красив! Наистина, когато го срещна, не беше в най-добрата си форма, но никога не бе предполагала, че ще изглежда така добре в хубави дрехи. Беше трогателно, че е облякъл най-хубавите си дрехи, за да ги посети. Защо трябваше да я учудва това? Всичко, което правеше той, бе толкова мило.

Лий се чувстваше като повлекана, раздърпана и немарлива. Стеснително прибра непокорен кичур коса зад ухото си и се поизправи, надявайки се той да не е забелязал как небрежно си е напъхала блузата в полата. Знаеше, че на чорапа ѝ се е пуснула бримка от торбата с покупките.

— Дали двете дами биха желали да ме придружат за вечеря навън?

— Какво? Вечеря? Навън?

Той се разсмя и подхвърли Сара нагоре. Детето изписка от щастие.

— Да, вечеря навън.

— Много бих искала, Чад, но мисля, че няма да можем. Ужасно трудно е да заведеш Сара на ресторант.

— Ще се оправим някак.

— Не ми се иска да ти създавам неприятности — тя прехапа долната си устна. Той беше похарчил толкова пари за подаръка, не можеше да му позволи да ги води и на вечеря. Все пак харесваше ѝ да разговаря и с някой друг, освен със Сара. С възрастен. С мъж. С Чад.
— Ще останеш ли да вечеряш с нас? Имам предвид тук.

Ама че го каза, Лий — самоиронизира се тя. Какво щеше да си помисли за нея? Че в нейната къща по цял ден влизат и излизат мъже? Че е някоя вдовица, зажадняла за мъж? Не трябваше да...

— Сигурна ли си, че предпочиташ да готвиш, вместо да излезем навън?

Не беше сигурна, но не искаше той да знае. Поне в погледа му нямаше нищо, което да говори за някакви похотливи намерения. Не бе допуснал, че поканата ѝ включва нещо друго, освен вечеря.

— Сара все още не може да стои на висок стол и трябва да я държа в нейната носилка, а пък тя вече е голяма за нея. Обикновено е много добричка, докато поднесат яденето ми, после започва да нервничи. И аз трябва да се храня с една ръка, докато...

— Разбирам — каза той, усмихвайки се, и вдигна ръка да спре възраженията ѝ. — Добре. Ще остана. Но само тази вечер. Ще опитаме с ресторанта друг път. Няма да е толкова трудно да се справим с малко усилие.

Друг път?

— Тъ... какво да приготвя за ядене?

— Какво има? — Сара го удряше по бузата с все сила. Той нямаше нищо против.

— Тъкмо купих кутия шунка от магазина. Обичаш ли студена шунка?

— Обожавам я.

— Салата? — той кимна. — Родителите ми бяха тук в неделя. Майка ми направи голяма купа с картофена салата и ме уверяваше, че колкото повече време седи в хладилника, толкова по-хубава става.

— И майка ми казва същото. Мога ли да ти помогна с нещо? — белите му зъби блеснаха в ослепителна усмивка.

— Очевидно се справяш добре със Сара. Имаш ли нещо против да се занимаваш с нея, докато извадя продуктите и приготвя вечерята.

— Това е най-лесната работа, която съм вършил от доста време насам — отвърна той и поразителните му сини очи заискриха.

Лий неловко заби поглед в пода. Кога за последен път беше посрещала мъж? Още преди тя и Грег да се оженят. Какво трябваше да направи? Малко жени, които посрещаха мъже, имаха четиримесечно бебе, за което също трябва да се грижат.

— Ще ме извиниш ли само за няколко минути? — помоли тя и пресичайки всекидневната, се отправи към спалнята. — Трябва само да... Ще се върна веднага.

Припряно затвори вратата на спалнята след себе си и изтича до гардероба. Какво можеше да облече? Имаше нови вълнени панталони... Не, промяната щеше да бие на очи. Прекалено небрежно ли щеше да бъде с джинси? Колко смешно. Нали щяха да прекарат вечерта вкъщи? Вечерта? Става въпрос само за вечеря, Лий. Само за вечеря.

Обу колосаните си джинси и сложи нова блуза. Сара беше изцапала другата с храна. Избра си блуза в кайсиев цвят от полиестер, който само опитно око можеше да различи от коприната. После, след като извади фибите от косата си, Лий започна да я разресва, докато стана лъскава, и закрепил бляскавите кичури зад ухото си с гребенче. Ето така беше по-добре. Напръска се със спрей с едва доловим аромат и бързо се върна във всекидневната. Задъхваше се и сърцето й биеше силно.

Чад бе седнал на дивана, а Сара лежеше по гръб върху краката му. Тя риташе с крачета корема му. Очите му се разшириха от

възхищение, когато се появи Лий. Той тихичко и продължително подсвирна с уста, някак нарочно подсилено, за да не бъде обидно.

— Лий Брансъм, вие сте една красива жена — похвали я дрезгаво.

Лий бе стиснала здраво ръцете си отпред.

— Благодаря ти — отвърна простичко.

— Надявам се, нямаш нищо против, че съм си свалил сакото.

То беше праметнато върху страничната облегалка на един фотьойл. Ръкавите му бяха навити до лактите.

— Не. Настани се удобно — тя се отправи към кухнята.

Взимайки детето в ръцете си, Чад се изправи и я последва.

— Харесва ми твоята къща — рече той, оглеждайки малките, но с вкус подредени стаи. Приглушеното синьо и бежово във всекидневната преливаха без прекъсване в невероятно малката трапезария. Кухнята беше гола, облицована с декоративни плочки в тъмносини отенъци до нивото на кухненските плотове. Медни съдове висяха, окачени на една поставка до тавана. Чад трябваше да наведе глава, за да не се удари в някой от тях.

— Искам отново да ти благодаря — каза тя, като бъркаше в торбата с продукти и грижливо ги поставяше в добре подредения си шкаф. Мястото по рафтовете беше твърде оскъдно.

— Когато се преместих тук, никак не ми се искаше да живея в апартамент, но не можех да поема задълженията, свързани с една къща — обясни тя, поставяйки яйцата в специалния съд в хладилника. — Този апартамент тук е точно това, което ми трябва. Наемът покрива и поддържането на двора. Освен това, обичам да имам съседи.

Сградата имаше П-образна форма с двор по средата. Докато подрусваше Сара, Чад погледна към двора през широкия панорамен прозорец над мивката.

— Дворът ви е хубав. Пейзажът е красив.

Тя се засмя.

— Както знаеш, зеленината не е в изобилие в Мидланд и тези запустели земи ми действат потискащо. Искан да си имам моя градина. Разбира се, сега не цъфти нищо, но през пролетта е хубаво, когато разцъфнат цветята. Сметките ми за вода това лято бяха ужасяващи.

— Не си ли от Западен Тексас?

— Аз съм издънка на служител от въздушните сили. Баща ми беше от кариерата и последното му местоназначение беше в Биг Спринг. Това беше, преди да закрият въздушната база там. Когато излезе в оставка, с майка ми решиха да останат. По това време бях в колежа. Грег и аз живеехме в Ел Пасо.

— Съпругът ти? — попита той тихо.

— Да — ръцете ѝ застинаха. Вече беше минало повече от година. В книгите пишеше, че първата година от вдовишкия живот е най-трудната за преодоляване. Бе прекарала сама първата Коледа, рождените дни, годишнината от сватбата им. Лошите моменти, разправиите около неговата работа бяха отстъпили място на по-приятни спомени.

— Спомена, че работел в отдела за наркотици — припомни си замислено Чад. — Неговата работа притесняваше ли те?

Въпросът на Чад не ѝ се стори продиктуван от празно любопитство поради начина, по който го зададе. Изглеждаше истински заинтересуван от отговора ѝ.

— Мразех я. Грег и аз бяхме щастливи заедно. Единствените ни разногласия бяха свързани с работата му. Молех го да я остави, но... — тя бързо затвори вратата на шкафчето и посегна към друго, за да вземе прибори и чинии. — А ти? Още ли работиш като механик?

— Механик?

— Спомена, че си работил по двигателя на някакъв самолет. Тогава си помислих, че сигурно си механик.

— О, да, знаеш ли, понякога наистина се занимавам с двигатели. Занимавам се с най-различни неща — той смутено отмести поглед и тя не настоя да получи от него повече информация. Може би нямаше постоянна работа и се залавяше с всичко, което му попаднеше. Очевидно беше купил тези дрехи в период на относително благоденствие. Изисканото му облекло беше явно от високо качество и му стоеше чудесно.

Масата бе сложена и храната — готова за сервиране. Чад беше донесъл люлката на Сара в кухнята, за да може да помогне на Лий, като нареже шунката. Бебето остана в люлката, докато те се хранеха.

— Работиш ли, Лий? — попита Чад, отхапвайки от намазаното с масло парче франзела.

— Да, но не знам как да ти го обясня — усмихна се тя. —
Украсявам търговски центрове.

Той я зяпна, безкрайно учуден, и Лий се разсмя.

— Какво точно означава това? — каза той, след като преглътна
залька си.

— Украсявам търговски центрове. Никога ли не си се запитвал
кой окачва всичките тези кошници с пролетни букети? Или кой сменя
саксиите със зеленина край шадраваните? Или кой прави ледената
къща на Дядо Коледа... с което между другото се занимавам сега.

Чад остави вилицата си в чинията и присви вежди.

— Сигурно съм тъп, но не, никога не съм се замислял над това.

— Малко хора мислят за това, но те със сигурност биха
забелязали, ако тези неща ги нямаше.

— В търговския център ли работиш?

— Не само там. Работя при тях по договор. Освен това се
занимавам и с няколко административни сгради. Обикновено те искат
само украса за Коледа. Понякога за Великден. Казвам им какво да
купят в рамките на техния бюджет, те го купуват и аз им правя
украсата.

— Забележително.

Тя се разсмя.

— Няма да повярваш, но това е страхотна работа за самотен
родител. Сама си разпределям времето, като спазвам сроковете,
разбира се. Плащам на студенти да вършат тежката работа вместо мен,
но не и в търговския център. Там си има инженери, които ми помагат.
Украсите в търговския център трябва да се сменят само пет пъти в
годината. В останалото време аз си планирам работата за следващата
украса.

— Как може човек да си намери такава работа?

— Всъщност тя ме намери. Имах приятелка, която вършеше
такава работа за някои банки в Ел Пасо. Бях нейна неофициална
помощничка. Предприемачите на тукашния търговски център ѝ
предложиха тази работа. Тя отказа, но препоръча мен. Разбира се, те не
знаеха, че съм бременна, когато започнах работа, но никой не каза
нищо дори когато започна да си личи.

— Разбира се, че не. Сигурен съм, че са били доволни от твоята
работа, а и кой би уволнил бременна вдовица в тези цивилизовани

времена?

Тя се засмя.

— Сигурно си прав. Във всеки случай доволна съм, че не го направиха. Не можех и да мечтая за по-добри условия на работа.

Привършиха с вечерята и за десерт започнаха да ядат сладолед, полят с течен карамел.

— Случайно да ти се намира кафе, ще върви добре със сладоледа? — каза той.

Лий изпусна лъжицата си в купичката.

— О, не, Чад, съжалявам, нямам. Дори нямам кафеварка. Не пия кафе и...

— Не пиеш кафе? Ти американка ли си?

Стана ѝ неудобно, че не може да му направи кафе, но шеговитият му тон я успокои.

— Съжалявам — повтори тя.

— Няма нужда да се извиняваш — рече той протичко. — Ще изпия още една чаша чай.

Докато Лий разчистваше масата, Чад скришом даде няколко лъжици разтопен сладолед на Сара, която отново седеше в скута му. Лий го хвана на местопрестъплението.

— Чад, сладолед ли ѝ даваш? — попита тя, притиснала юмруци към краката си.

— Разбира се, тя го обожава — отвърна той с невинна момчешка усмивка.

— Аз едва я нося сега, толкова е дебела. Последното нещо, от което има нужда, е сладолед.

Чад вдигна глава и впи поглед в Лий, измери я от глава до пети.

— Бих казал, че и двете може да сложите по някой и друг килограм и няма да ви се отрази зле.

Тя нервно прекара език по устните си и се опита да се пошегува с думите му.

— Толкова усилия положих, за да отслабна и да се стабилизирам в това положение след раждането на Сара — какво ставаше с гласа ѝ?

— Добре си се потрудила — погледът му многозначително се спря върху гърдите ѝ и сякаш ги беше докоснал, те потръпнаха в отговор. Лий усети болезнено как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и

напрягат под тънката материя на сутиена й. Как й се искаше да я целуне. Сара избра тъкмо този момент, за да се разплаче.

— Спи й се — каза Лий, като взе детето от ръцете на Чад и вдигна малкото телце пред себе си като щит. — Май ще трябва да я сложа да спи.

— Да ти помогна ли? — беше се изправил, когато тя взе Сара. Сега се навеждаше над тях, галейки гръбчето на бебето, но гледаше Лий, сякаш докосваше нея, не Сара.

— Н... не. Стой си спокойно. Ще се върна бързо. Тя обикновено заспива веднага.

Лий буквално избяга от стаята. Трябваше да си поеме дълбоко дъх няколко пъти, докато се успокои, щом влезе в спалнята, където спяха заедно със Сара. Все още не се решаваше да премести детето в по-малката втора спалня. Имаше нещо успокоително в това да чува до себе си дишането на друг човек, дори и на детето, докато спи.

Тя се опитваше да не прехвърля своята нервност върху Сара, докато я приготвяше за сън. Предпазливостта й се оказа излишна, защото още щом обърна Сара по корем, бебето зае обичайната си поза за спане с дупето нагоре и нямаше нужда даже от неколкominутното потупване по гърба. Тутакси заспа.

Чад кръстосваше насам-натам като караул, когато Лий се върна във всекидневната.

— Оттатък беше толкова тихо, помислих си, че нещо се е случило.

— Не — рече Лий. — Тя е много послушно бебе.

— Което значи, че е щастлива. Ти си добра майка, даваш й чувство за сигурност.

— Надявам се да е така — отвърна му сериозно. — Притеснявам се за нея, че ще трябва да расте без... — Лий прекъсна изречението си, когато си даде сметка какво щеше да каже, и се зае да изправя някаква картина на стената, която нямаше нужда от това.

— Баща?

Лий се обърна.

— Да.

Чад се приближи до нея. Искаше й се да отстъпи назад, за да се предпази от някаква неопределена заплаха, каквато представляваше той, ала краката й отказваха да се движат.

— Трябва ли да разбирам, че няма някой, с когото се срещаш? — попита той тихо.

Крехката защита, която Сара осигуряваше с малкото си тяло, вече я нямаше. Присъствието на Чад изпълваше стаята с атмосфера на мъжественост, каквата никога преди Лий не бе усещала там и която я поглъщаше. Тя можеше да я види, да я почувства, да долови аромата ѝ.

— Да — отговори на въпроса му след дълга пауза.

— Да, че има някой, или да, че няма никой?

— Да, няма... няма никой — поклати смутено глава.

— Грег? — попита тихо той. — Той ли е причината да си все още сама?

Тя отбегна изпитателния му поглед. Господи, очите му бяха толкова сини и дълбоки и... През дълбокия отвор на ризата му космите по гърдите му блестяха на меката светлина на лампата.

— Не. Не мога да се откажа от живота, защото съм загубила съпруга си.

— Има ли друга причина?

Тогава тя го погледна и се разсмя.

— Ами откровено казано, една вдовица в напреднала бременност не е точно онова, за което мечтае всеки мъж.

Той се разсмя заедно с нея, отмятайки глава назад. Кожата върху шията му се изопна силно и очерта изпънатите му мускули. Тя изглеждаше топла, вибрираща. Усмивайки се, той отново я погледна.

— Имаше ли някакви усложнения, след като те заведох в болницата?

— Не.

— Добре ли си? Всичко нормално ли е?

Би трябвало да изпитва смущение, че обсъжда такива лични неща с него, но странно, не се смущаваше.

— Да, при последния лекарски преглед се установи, че съм в отлично здравословно състояние.

Той въздъхна с облекчение.

— Господи, колко се изтормозих при мисълта какво бих могъл да ти сторя.

— Чад — тя протегна ръка към неговата да я докосне, после се разколеба и я отдръпна. — Къде беше след това? Опитах се да те открия. Името ти го нямаше в телефонния указател.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо си се опитвала да ме откриеш?

— Исках да ти платя за това, че ми помогна. Аз... — намръщеният му поглед, който бързо помрачи красивото му лице, я принуди да млъкне.

— Никога не бих взел пари от теб, Лий — въздухът излезе със свистене през зъбите му, когато отмести поглед от нея. — По дяволите! — изруга тихо, после отново я прониза с очи. — Да не би да си си мислела, че съм очаквал да ми платиш?

— Не исках да те обидя, Чад. Исках само да знаеш колко много съм ти задължена... — долната ѝ устна потрепери. — Можех да умра, ако не беше ти. Сара можеше...

— Шшшт — каза той, пристъпвайки напред, за да я обгърне със силните си ръце. Тя съвсем естествено се отпусна в прегръдката му. — Не исках да те тревожа. Излиза, че всичко, което успях да направя, откакто дойдох тук, е да ви разплача и двете — беше опит за шега, и то успешен. Тя се разсмя, опирайки се до ризата му. Той миришеше на хубаво. Скъп, странен аромат.

Чад повдигна брадичката ѝ с пръст и тя се взря в тези обаятелни очи.

— Спомняш ли си какво стана в болничната стая, преди да си тръгна?

Тя преглътна.

— Донесе ми цветя.

— Какво друго? — тя се опита да наведе глава, но той не ѝ позволи. — Какво друго?

— Целуна ме.

Той кимна бавно.

— Не бях сигурен дали си спомняш — ръката му се плъзна по страните ѝ и очерта лицето ѝ. — Дали беше твърде замаяна от лекарствата, за да ме отблъсне, или нямаше нищо против да те целуна?

Тя стеснително сведе очи.

— И двете, струва ми се.

Усети напирания смях в гърдите му.

— Тогава няма да имаш нищо против, ако те целуна отново? — след като тя не го погледна, той настоя: — Лий.

Тя поклати глава.

Лий усети топлия му дъх преди нежното докосване на устните му. Те се притиснаха върху нейните по същия начин, както тогава — бавно, нежно, ласкаво. За миг ръцете му я притиснаха по-силно, после се отпуснаха, така че дланите му да могат да обхванат гладкия ѝ гръб.

Усети мига, в който устните му се разтвориха. Зъбите, които имаха голям принос за великолепната му усмивка, се допряха до устните ѝ, захапаха ги леко. Те се разтвориха като цветове, поддавайки се на тази прелестна настойчивост. Няколко мига, през които можеха да усетят ударите на сърцата си, устните им останаха така разтворени и задъхани. Чакащи.

После езикът му си проправи път между устните и зъбите ѝ, прониквайки в устата ѝ, допирайки се до нейния език с интимност, която накара крайниците ѝ да отмалеят. Ръцете ѝ обгърнаха кръста му, вкопчиха се в мъжа с надеждата да намери здрава опора под краката си.

Тялото ѝ се изпълни с живот, когато се притисна в неговото. Гърдите ѝ се напрегнаха и втвърдиха върху мускулестото му тяло и когато той се притисна към тях леко, тя чу сподавения стон на удоволствие. Ръцете му обхождаха гърба ѝ, мачкаха го, галеха го, плъзваха се встрани, притискаха ребрата. Сега едната се спусна властно покрай талията ѝ и се спря по-надолу. С безкрайна грижливост я притисна силно към себе си.

Моментният шок, когато усети възбудата му, бе потиснат от инстинктивната необходимост да я опознае по-добре. Щом тя се отпусна върху него, и последното усилие, с което обуздаваше страстите си, се стопи. Целувката му стана пламенна и неудържима. Той изучаваше устата ѝ усърдно с любопитния си език, с устни и зъби, които вкусваха и се наслаждаваха на всеки миг.

Целуваше я с поривиста настойчивост и нерешителни глътки. Беше дързък. Беше плах. Веднъж ненаситен, после нежен. Настоятелен, после умоляващ. Докато изучаваше устата ѝ, сладостни еротични усещания се разливаха по тялото на Лий и ответната ѝ целувка бе изпълнена с копнеж.

Останали без дъх, те се откъснаха един от друг. Той допря пламналата си буза до лицето ѝ. Ръцете ѝ от дълго време обгръщаха гърба му. Задъханото им хриптене отекваше в тихата стая.

Бавно се отдръпна от нея и отметна назад кичур от косата ѝ. Навеждайки се, я целуна целомъдрено по устата.

— Лека нощ, Лий. Ще ти се обадя пак — на вратата, сякаш сетил се със закъснение, добави: — О, и благодаря за вечерята.

ТРЕТА ГЛАВА

Лий остана в леглото следващата сутрин дълго след като будилникът бе иззвънял. Не че имаше нужда да я буди. Не беше спала добре и утрото бе желано облекчение след мъчителното мятане и въртене, които не ѝ дадоха мира цяла нощ.

Без да помръдне, тя бе наблюдавала, докато Чад взимаше тъмносиньото си сако, облече го и излезе през вратата. Когато се обърна, за да изрече прощалните думи, ѝ намигна приятелски. Известно време тя бе стояла, вперила поглед във вратата, без да повярва на това, което се бе случило, без да повярва на самото съществуване на Чад Дилън.

Що за човек беше той? На пръв поглед ѝ се стори мръсен и навярно опасен. Спокойствието, с което бе приел затрудненото ѝ положение, и нежността, която бе проявил, за да ѝ помогне, бяха променили мнението ѝ. Когато я остави в болницата, тя го смяташе за грубоват, но добър човек. И все пак снощи бе ѝ показал и други страни от своята личност. Дрехите му говореха за елегантност и изтънченост, поведението му — за добро възпитание и образование, без да се споменава обаянието му. А целувката му...

Той я интересуваше и тя си го призна. Все още не знаеше точно какво работи, къде живее. От гледна точка на здравия разум, той си оставаше чужденецът, който я бе заговорил през прозореца на колата ѝ.

При все това тя бе отвърнала на целувката му с пламенност, каквато не подозираше, че притежава. Никога не бе считала себе си за чувствено същество. Тя и Грег се радваха на здравословен, ако не и на често забързан сексуален живот, но не си спомняше някога да е изпитвала такова опиянение, както предишната нощ, когато Чад я целуна. Да дели леглото с Грег бе само продължение на любовта, която изпитваше към него. Подозираше, че една интимна връзка с Чад би придобила такова измерение, каквото не можеше да си представи. Би било събитие само по себе си.

Дълго след като той си тръгна, тя бе в състояние на възбуда, непознато за нея, чувстваше тежест и премаляване под лъжичката, изтръпване на гърдите, пулсът ѝ туптеше в гърлото.

Когато си легна, усещаше мекотата на чаршафите под краката си, върху бедрата си. Уханието на горски въздух от парфюма на Чад все още витаеше в косите ѝ. Всеки път, щом се раздвижеше, триенето на нощницата върху гърдите ѝ я караше да усеща постоянната им възбуда. Опитва се да уталожить неспокойството си, притискайки силно възглавницата към тях, но остана неудовлетворена от нейната отстъпчива мекота. Никак не напомняше твърдата неподатливост на тялото на Чад.

Сетивата ѝ бяха изострени за всеки звук, образ, допир и аромат около нея. Езикът ѝ търсеше сладостни спомени от вкуса на Чад върху отеклите ѝ от целувките устни. Сякаш дълго потисканите ѝ чувства бяха освободени, за да се отдадат на вакханалия от нови и необикновени импулси. Съзнанието ѝ бе обладано от хедонистични фантазии. Искаше мъж.

Лицето ѝ пламна от срам и вина, тя го зарови във възглавницата, която притискаше към гърдите си. Колко време беше минало? Повече от година. Колкото и смущаващо да бе за една майка с бебе да мисли за такива неща, Лий съзнаваше, че иска мъж до себе си, в себе си.

Не, не мъж. Искаше Чад.

И дори сега, на утринната светлина, примамливостта на тази съблазън не бе избледняла. „Това е глупаво, смешно — смъмри се Лий, като отметна завивките и стана от леглото. — Особено за *fernne fatale*^[1], която дори няма кафеварка.“ Навлече си плътен велурен пеньоар. През нощта бе нахлул студ.

Сара тъкмо се разшава, когато Лий се наведе над леглото.

— Добро утро, малка моя — каза ѝ, обръщайки бебето по гръб. — Ще ти сложа суха пеленка, а после може да закусиш — занарежда гальовно Лий, докато махаше мократа пелена на Сара. — Сигурно никога повече няма да го видим, Сара — каза тя на своето бебе. — Той дойде само да задоволи любопитството си, да види дали сме добре — сложи новата пелена и занесе Сара в кухнята. — Е, и какво от това, че е целунал майка ти? Той целува като професионалист. Кой знае с колко жени е практикувал, докато усъвършенства тази техника. Сигурно е имал среща, която се е отменила в последния момент, и като не е

измислил нищо по-добро, решил да намине да ни види. Ти как мислиш?

С мляскане и ломотене Сара изрази удоволствието си от пюрето с праскови, което майка ѝ пяхаше с лъжица в устата.

— Той наистина е много привлекателен. Висок, строен и... ъ-ъ... силен. Сара, когато ме прегърна, ми се искаше да се разтопя. Но не е брутален — веднага поясни тя и избърса устата на бебето с хартиена кърпа. — Не искам да оставаш с такова впечатление. Той е властен, но нежен. Устата му е... и ръцете му... чудно ми е какви са, когато... но аз знам, защото ме е докосвал, когато се роди ти. Но беше различно. Не е същото, както когато се лю... Не мога да разбера защо мисля за... Когато пораснеш, ще разбереш, Сара.

Чад остана тема на разговор по време на цялата закуска, но Сара нямаше нищо против. Тя се плискаше в коритото и слушаше разсъжденията на майка си за него. Но дори когато бяха облечени и излизаха от къщи, темата Чад Дилън не беше напълно изчерпана.

— Искам да изглеждат така, сякаш се носят из въздуха, а не като че ли висят от тавана — говореше Лий на екипа от работници по поддръжката, насъбрали се край нея. — Разбрахте ли? Предполага се, че елените на Дядо Коледа летят. Така че окачете ги, да кажем — вдигна поглед към отразяващия таван на универсалния магазин, — ъъ... да кажем, на два и половина фута от тавана. Най-малко. Тази връв е здрава и няма да се скъса.

— А какво ще стане, ако се скъса и някой огромен елен падне върху главата на нищо неподозиращ купувач?

Гласът, който ѝ заговори в опасно близо до ухото, беше нисък и дълбок и тя тутакси го разпозна. Завъртя се кръгом и видя Чад, застанал зад нея.

— Здравей — усмихна ѝ се. — Ще заведе дело за обезщетение, ако Рудолф падне върху мен, докато пазарувам за Коледа.

— Не би те наранил — опита да се измъкне тя. — Той е от папиемаше и празен отвътре.

— Аз също. Имам предвид празен отвътре. Какво ще кажеш за един обяд?

Той отново беше каубой. Само че този път джинсите, макар и тесни като предишните, бяха чисти и нови. Синята карирана риза, тип уестърн, беше покрита донякъде с кожен елек, а в ръката си държеше черна филцова широкопола шапка. Лий не можа да се сдържи да не погледне към краката му. Прашните напукани ботуши бяха заменени от черни обувки от гущерова кожа в идеално състояние.

— Хей, Чад, как вървят нещата?

Лий зяпна от учудване и объркване, когато неколцина от работниците го заговориха.

— Добре, Джордж, Бърт. Кажи, Хал. А при теб?

— Горещо-долу. Имал ли си някаква интересна работа напоследък?

Чад погледна крадешком към Лий.

— Не. Нищо особено.

— Чух за онзи...

— Джордж, тук съм, за да заведа жената, която обожавам, на обяд. Нямам намерение да губя нейното време, нито моето, като си дърдорям с теб глупости.

Всички се разсмяха и се вторачиха в Лий с любопитство. Преди в техните очи тя беше само една компетентна професионалистка, но сега — тя го съзнаваше — те я преценяваха като жена. Усети как страните ѝ пламват, когато Чад обгърна раменете ѝ с ръка. Опитвайки се да запази самообладание, тя погледна часовника си.

— Да... май е време за обяд — рече. — Ще се видим отново тук... да кажем, след час.

— Да кажем, след два часа — внесе корекция Чад. Това предизвика нова вълна от смях, многозначителни погледи и съзаклятнически смигвания. Чад състрадателно отведе Лий настрана.

— Къде ти е офисът?

— До Заковиц.

— Ще трябва да си облечеш палтото. Навън е студено.

— Няма нужда да напускаме магазина. Тук има хубаво барче, където предлагат салати и...

— Това е храна за зайци. Аз съм много гладен. И освен това обещах на Сара, че малко ще те поохраня.

— Той не позволи на Лий да възрази и попита: — Впрочем къде е Сара?

— Една жена, която живее близо до нас, гледа у дома си децата на работещите майки. Оставям Сара при нея в дните, когато ми се събират повече часове работа наведнъж.

— А, щях да забравя — каза той и извади листче хартия от джоба на елека си. — Това е телефонният ми номер. Няма го в указателя, защото доста често съм извън града. Защо да пълня излишно телефонния указател? — усмихна се.

— Благодаря — отвърна тя, като се питаше дали и кога ще има случай да му се обади.

— Можеш да го използваш винаги когато поискаш — усмихна ѝ се очарователно.

Те си проправиха път сред купувачите — устремени, забързани или безразлични — към малкия офис, който ѝ бяха предоставили управителите на магазина. Той се намираше между мъжката и дамската тоалетна и телефонните автомати. След като Лий си взе палтото и чантата, се отправиха към един от изходите.

Пикапът беше пак така натъпкан и мръсен, както и преди, и нямаше желание да потегли в това студено време, но Чад успя да запали мотора и те излязоха от паркинга. Изглежда, вече беше решил къде да отидат и не поиска мнението на Лий.

— Чад, ти от Мидланд ли си? Откъде те познават Джордж и другите?

— Роден съм тук и завърших училище в Мидланд, преди да отида в Техническия колеж. Повечето от местните хора познават мен и семейството ми.

Тя обмисли тази информация, после попита:

— Все още ли живееш тук?

— Да, но пътувам доста.

— По работа ли?

Той взе ляв завой, преди да отговори лаконично:

— Да.

Тя прочисти гърлото си.

— С какво точно се занимаваш? Джордж те попита за някаква работа? Само със самолети ли се занимаваш? — знаеше, че има няколко служби за чартърни полети извън Мидланд. Много от петролните магнати имаха свои собствени самолети.

— Ами да, занимавам се и със самолети.

Той спря пикапа пред един ресторант, отвори своята врата и заобиколи, за да ѝ помогне да слезе. Вятърът ги шибаше в лицето и те забързаха към входа на ресторанта. Лий не бе обърнала внимание къде отиват, но още щом влязоха, обонянieto ѝ подсказа, че се намира в заведение за барбекю. Миризмата беше пикантна, остра и апетитна, наситена с пушек от печено.

От грамофона-автомат в ъгъла Уили Нелсън молеше майките да не позволяват на своите малки момчета да порастват, за да стават каубои. Всичките столове покрай дългия плот, който се извиваше по цялата ширина на заведението, бяха заети от бизнесмени в строги костюми, работници от нефтените сонди с омазнени от петрол джинси и скотовъди с ботуши за езда с високи токове.

Чад улови Лий под ръка и я поведе към едно от малкото сепарета край прозорците с тъмни стъкла, които бяха замъглени от мазнина и прах. Той седна на седалката, тапицирана с червена изкуствена кожа, срещу нея, свали шапката си и я постави върху перваза на прозореца. Прокара пръсти през косата си като малко момче. На Лий този жест ѝ се стори особено прелъстителен.

— Искаш ли да го окача? — той протегна ръка към палтото ѝ, когато тя го свали.

— Не, благодаря. Ще го оставя тук.

— Този тоалет ти стои много добре — рече той. Погледът му се плъзна по черния плетен пуловер от букле, който прилепваше предизвикателно върху гърдите ѝ, и се спусна надолу към широкия тъкан колан в ярки цветове, пристегнал талията ѝ. Черните ѝ вълнени панталони подчертаваха добре завидно стройните ѝ крака. — Или може би трябваше да кажа: ти разкрасяваш дрехите.

— Благодаря. Ти също изглеждаш добре — тя се надяваше, че не го е засегнала с този плах комплимент, но едва ли би могла да изтърси истината: че не можеше да изрази с думи колко страхотно сексапилен изглежда.

Чад махна на претрупаната с работа сервитьорка зад бара и тя излезе и се насочи към тяхното сепаре.

— Какво искаш за пиене? — попита той Лий.

— Чай с лед.

Чад се усмихна широко.

— Станала си истинска тексаска, независимо дали това ти харесва или не. Чаят с лед тук не е сезонно питие, а целогодишно.

— Здравсти, Чад! — приятелски поздрави сервитьорката, когато дойде до масата. Пищният ѝ бюст буквално щеше да пръсне светлосинята униформа от полиестер, носеше лъскави обеци с кристални висулки, които се подаваха изпод платиненорусата ѝ коса, напръскана с лак. Яркият ѝ грим би бил по-подходящ за някое вариете в Лас Вегас и това напомни на Лий за онези доброжелателни дами от уестърните. — Как си?

— Добре, Сю. Как е Джак?

— Подъл и дебел. Бил ли е някога друг? — тя се разсмя кокетно. — Къде се изгуби, Чад? Липсваше ни на онзи голям купон преди няколко седмици.

— Бях извън града.

— Нещо сериозно ли?

Той сви рамене и промени темата.

— Това е Лий Брансъм. Тя желае чаша чай с лед.

— Здравей, Лий! — каза Сю и широката ѝ усмивка разкри уста, пълна със златни зъби. — А за теб, Чад? Какво искаш?

— Имаш ли студена бира?

— Било ли е някога да нямам? — разсмя се отново. — Веднага ще ви донеса питиетата и ще ви взема поръчката.

— Обичаш ли барбекю? — попита той Лий, отваряйки менюто, което бе виждало и по-добри дни... по-добри години.

— Да — изрече тя бавно. Отговорът ѝ беше резервиран.

— Но? — настоя той.

Тя се усмихна.

— Но аз обикновено не ям толкова много на обяд.

Той скръсти ръце върху зеленото пластмасово покритие на масата и се наведе към нея.

— Да не би да си се въздържала от пълноценна храна, докато кърмеше Сара?

Лий се почувства така, сякаш магическа пръчка бе докоснала тялото ѝ и го бе заляла с червена боя. Бързо отмести поглед. Той попадна върху заключените ръце на Чад, сложени на масата между сребърните прибори, увити в бели книжни салфетки. Бяха хубави ръце, силни, изящни, загорели, покрити с кестеняви косми. Тя знаеше колко

чувствителни, колко нежни можеха да бъдат те. Беше галил бузата на Сара, когато беше още влажна и лепкава от амнионната течност. Бе гледал как Лий поднася оголената си гърда към Сара. Беше докоснал лицето на нейното бебе, докато то сучеше от гърдата ѝ.

И все пак сега, когато разговаряха за това, тя се смущаваше. Откакто я целуна предишната вечер. Това беше променило нещата. Целувката в болницата не се броеше. Онова бе приятелска целувка, поздравление за добре свършена работа. Но снощи беше нещо друго. Настоячивият му език бе отприщил лавина от еротични усещания, каквито Лий не подозираше, че притежава, и сега всичко, което си казваха, придобиваше сексуален оттенък. Но само в нейното съзнание. Той навярно...

— Лий?

Тя рязко вдигна глава и разбра, че той бе отгатнал мислите ѝ. Прекрасните му сапфирени очи я пронизваха като две копия, прониквайки в най-потайните ѝ помисли. Тя впи питащи очи в неговите.

— Да, аз си спомням — заговори той с глас, който само нейните уши можеха да чуят. — Спомням си много добре как изглеждаше, колко невероятно безпомощна изглеждаше, цвета на кожата ти, всичко. Споменът се е запечатал в мен и оттогава насам хиляди пъти е оживявал пред очите ми. Най-често когато съм сам. В леглото. И всеки път изпитвам болезнен копнеж да те докосна по същия начин, както тогава. Да, помня всичко. Мислех си само, че би трябвало да го знаеш.

И двамата подскочиха, стреснати от един натрапил се глас.

— Решихте ли вече какво ще ядете? — попита Сю, с тефтерче и молив, готов за писане.

Чад прочисти гърлото си.

— Лий?

Тя дори не беше погледнала менюто, но бързо отвърна:

— Един сандвич с нарязано печено месо, моля — смотолевите думите и те излизаха почти като срички, навързани една за друга.

Чад каза:

— Аз искам два сандвича с печено, допълнително сос, но махни лука — беше се съвзел напълно от внезапната промяна отпреди миг и се усмихна палаво на Сю, когато я помоли да задържи лука за себе си. — Една порция пържени картофи. Не, нека бъдат две.

— Направих от онази хубава салата от зеле със сметана, която обичаш — осведоми го Сю.

— Две салати.

— Чад, мисля, че няма да мога... — възраженията на Лий секнаха, когато той свъси вежди заплашително.

Сю се разсмя.

— Този път си довел слабичка, Чад.

Той не сваляше очи от смутеното лице на Лий.

— Аз ги харесвам такива.

— Е, а те всички те харесват, скъпи — каза Сю и го потупа по бузата, преди да отиде да изпълни поръчката.

Значи всички го харесваха, ето какво узна Лий. Докато унищожаваха невероятно количество храна, Чад бе заговарян буквално от всяка жена в заведението. Три дами от типа на тези, които посещават крайградските клубове, със сребристо лакирани коси, изваяни нокти и доста злато по себе си, дойдоха на тяхната маса. Чад най-любезно ги представи на Лий. Те не й обърнаха внимание.

Една от дамите постави нежно ръка върху силното рамо на Чад.

— Буба ми построи закрит басейн, за който толкова мечтаех, Чад. В единия му край има гореща вана, а по средата — барче. Сега отиваме там, да прекараме един чудесен следобед сред топлите мехурчета. Можеш да наминеш по всяко време. Студени питиета и гореща вода. Не можеш да си представиш какъв разкош. Чувствай се поканен винаги.

Покана да се възползва от басейна, от питиетата и от жената на Буба, помисли си с ирония Лий, когато групичката се отдалечи сред облак от мускусен парфюм. Как така един авиомеханик познава очевидно богати жени като тези? И доколко интимно ги познаваше? — обаждаше се отвътре един ревнив глас.

Но жената на Буба и нейните приятелки не бяха единствените жени, които го обичаха. Една възрастна двойка на излизане от ресторанта спря до тяхната маса и жената възкликна:

— Виж ти, Чад, как е моето момче? — тя го прегърна и го целуна шумно по бузите. — Толкова отдавна не сме те виждали. Много работа ли имаше? Как е майка ти? Тъкмо онзи ден казах на папа, че не сме се виждали с майка ти и баща ти от цяла вечност. Всички са толкова заети сега. Преди нашето малко градче ми харесваше повече, когато ги

нямаше всичките тези пришълци. Така си е. Вече не се срещам с приятелите си.

— Господин и госпожа Ломакс, бих искал да ви запозная с Лий Брансъм — прекъсна я учтиво Чад.

— Приятно ми е — едва има време да каже Лий, преди жената да се впусне в нов монолог.

— Я виж какво прекрасно създание! Разбира се. Момичетата винаги са тичали след Чад. Моите момчета толкова му завиждаха. Но пък Чад винаги си е бил толкова мило момче, толкова красив, но не и надменен. Чудесно момче. Това винаги съм го казвала, нали, папа? Чад Дилън е чудесно момче.

Папа не отрони нито дума, преди неговата бърлива жена да му разпореди.

— Съжалявам за всичко това — каза Чад. — Ето какво става, когато човек познава толкова много хора в града. Няма къде да се усамоти.

— Чудесно е наистина — едва чуто отвърна Лий.

— Не, не е. Искан да бъда само с теб — за момент погледите им се срещнаха и Лий усети как вътрешностите ѝ премаляват от желание. — Няма ли да ядеш повече?

Беше изяла по-голямата част от говеждото, хлябът стоеше непокътнат, малко от салатата, няколко пържени картофчета. Тя кимна.

— Няма, беше много вкусно, но не мога повече.

— Хайде да се махаме оттук. Освен ако нямаш предпочитание към целувките на публични места — добави той изкусително.

Някакво трепетно усещане се надигна от слабините ѝ и стигна до гърлото ѝ. Тя непохватно излезе от сепарето, когато ръката му обви лакътя ѝ. Той плати сметката на старомодната маркировъчна каса. Тя беше отрупана с различни видове пури, дъвка, средства за облекчаване на стомаха, бонбони, пътни карти, ключодържатели и керамични пепелници във формата на броненосци.

Когато се върнаха в паркинга на универсалния магазин, Чад паркира възможно най-близо до входа.

— Кога ще започнат да летят тези елени?

— В неделята преди Деня на благодарността.

— Преди?

— Да. Петъкът и съботата след Деня на благодарността са дните, през които хората най-много пазаруват. Дотогава коледната украса трябва да е сложена, така че всеки да има настроение за пазаруване. Тъй като ние вършим истинската работа, когато магазинът е затворен, работим в неделя.

— Като онези феи, които са дошли в полунощ и са направили обувките на обуцаря и неговата жена?

— Значи знаеш тази приказка?

Той изглеждаше засегнат.

— Вечер майка ми ми разказваше приказки като всички майки.

— А ти си бил едно такова мило момче — тя имитира госпожа Ломакс. — Чудесно момче.

Чад изръмжа.

— Обзалагам се, че ще променя бързо представата ти за мен. Започвам веднага.

Наведе се, преодолявайки разстоянието между тях, обхвана с ръка главата ѝ отзад и я приближи към себе си.

— Струва ми се, че не ти хареса въздържанието, което си наложих днес. По време на обяда можах да измисля само това.

Устните му бяха топли, нетърпеливи, настойчиви. Той очакваше да срещне съгласие и не остана разочарован. Лий разтвори устата си, насърчена от изкуското му умение, и всички чувствени усещания, които се мъчеше да потисне, я заляха като лавина. Както и преди, осезанията ѝ се възпламениха от топлината на неговите устни. Езикът му се подчиняваше на някакъв каприз, взимаше или даваше — според настроението, ала винаги с жар.

Той премести устни върху бузата ѝ, стигна до ухото.

— Все още ли мислиш, че съм „чудесно момче“? — дъхът му я галеше така, както и търсеците му устни.

— Не — въздъхна тя. — Не.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устата си, остави гореща целувка върху дланта ѝ. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

— Не знаех какво ще си помислиш за мен, като се появих така неочаквано снощи. Затова не ти позвъних предварително по телефона. Страхувах се, че ще откажеш да ме приемеш.

— Нямах да откажа.

— Не можех да рискувам. Трябваше да те видя.

— Защо, Чад?

Палецът му рисуваше кръгчета върху пулсиращите вени на китката ѝ. Когато отново вдигна ръката ѝ към устата си, той заговори, допрял устни върху пръстите ѝ.

— Защото, откакто те оставих в онази болница, мисля само за теб.

— За жената, на която помогна да роди своето бебе?

— Не — той протегна пръст и погали мекичкото на ухото ѝ. — За жената, която исках да опозная по-добре и която навярно бе съсипана от всичко онова, което ѝ се случи. Господи, като си спомня само как изглеждах тогава, сигурно си се изплашила до смърт.

— Само за малко. Ти беше толкова мил.

— Ти беше толкова красива!

— Изглеждах ужасно.

— Изглеждаше като картина!

— Разбира се... на Дали.

— Дела Робиа. Тогава ти го казах. И все още мисля така. Всеки път щом те видя Лий и все повече те желая.

Той отново я целуна, сякаш черпеше сила от нея. Тя нямаше никакъв запас от енергия, която да използва срещу атаката на устните и езика му. Когато се насити на целувката и устните му се преместиха върху шията ѝ, през пялото ѝ тяло преминаха тръпки и тя се отпусна, отмаляла и замаяна. Ръката му, която бе обгърнала кръста ѝ, се плъзна нагоре покрай ребрата ѝ, после надолу, отново нагоре, този път опасно близо до гърдата ѝ. Палецът му се изви под мекото възвишение.

— Чад — със задъхване промълви тя, отблъсквайки ръката му, — аз... аз трябва да се връщам на работа — каза, отбягвайки погледа му, придърпвайки с нервните си ръце дрехите си, за да ги пооправи.

Той се вгледа в нея за миг. Тя знаеше, че изучава лицето ѝ, макар че бе забила поглед в гънката на панталоните си. Чу въздишката му миг преди той да отвори вратата.

Помогна ѝ да слезе от пикапа и двамата бързо прекосиха паркинга, притиснати един в друг срещу мразовития вятър. Когато стигнаха до входа на магазина, той я дръпна до тухлената стена на сградата и застана пред нея, за да я пази от вятъра с мощното си тяло.

— Мога ли да дойда довечера? — забеляза нейната предпазливост, колебанието ѝ, намерението ѝ да каже не. — Много ли

съм нетърпелив, Лий?

Въпреки еротичните ѝ фантазии предната нощ, тя знаеше, че не може да започне случайна връзка. Трябваше да мисли не само за своя живот, но и за Сара, а едно такова развитие на нещата щеше да изложи на риск и двете. Да приеме Чад за любовник би било най-лесното нещо, ала секс заради самия секс беше нещо немислимо за разбиранията на Лий. Най-добре е да му каже какво чувства в момента.

— Ако искаш да изкараш набързо една любовна афера, аз не съм подходящият обект — предупреди тя строго.

— Зная, и лично аз, що се отнася до секса, не бързам много и обичам да го правя както трябва — върху устните му разцъфна обаятелна усмивка, а пленителните му очи заблестяха дяволито. Също като жената на Буба, като старата госпожа Ломакс, като Сю, като собствената ѝ малка дъщеря Лий се поддаде на чара му. Цялата ѝ строгост се изпари, така както въздухът излиза от парашута при приземяване. — Ще се видим довечера, нали? — беше настойчив.

— За вечеря ли? — гласът ѝ издаваше нейната капитулация.

— Не — отвърна той със съжаление. — Имам неотложна работа докъм девет. Късно ли е?

— Не.

— Добре — навеждайки глава, Чад я целуна бързо. — Какво има? — попита, когато усети, че тя се смее.

— Никога досега не бях целувана от мъж, който носи каубойска шапка.

Очите му я гледаха — пронизително сини през гъстата плетеница от тъмни мигли.

— Ще свикнеш — изръмжа той.

Поведе я през масивните стъклени врати и се отправиха към нейния офис. Екипът от работници се бе събрал край големия шадраван, където ги бе оставила.

— Ще се видим към девет — той я погъделичка закачливо под брадичката. — Иди и си свали палтото и виж там какво ще правиш в тоалетната, вие, жените, губите толкова време там. Ще кажа на хората, че идваш — кимна към мъжете, които я чакаха.

— Добре, благодаря за обяда. Ще се видим довечера.

Беше десет часът. Кейкът, който Лий бе изпекла, изстина. Сара вече спеше в креватчето си. А Чад още го нямаше.

Беше свършила добра работа през остатъка от следобеда. Беше уточнила проектите за коледната украса с хората, прикрепени към нея. Те бяха готови да започнат работа следващата неделя. Лий не очакваше да има много проблеми.

Срещата ѝ с представители на групата „Садъл Клъб Истейтс“ беше нещо съвсем различно. Към Лий се бе обърнал един комитет от собственици на жилища в по-богатия жилищен район на Мидланд. Комитетът искаше от нея да координира външната коледна украса на всички къщи в района, но не можеха да се споразумеят за цветовете. Лий, която изгаряше от нетърпение да свършат по-скоро, им бе припомнила, че нямат никакво време.

— Ако искате украсата да е готова до края на втората седмица на декември, ще трябва да ме уведомите за вашето решение до края на тази седмица.

След като обещаха да го направят, тя напусна събранието, за да прибере Сара. Нахрани я, поигра си с нея, докато малката се измори, после я сложи да си легне. Това ѝ даде възможност да вземе вана и да си освежи грима.

Лий се разсмя, когато се погледна в огледалото. Да се обличаш заради мъж повдига самочувствието. От дълго време не си спомняше да е била толкова развълнувана. Нямаше ли Чад да си помисли, че се старае прекалено много? Нямаше ли да се отдръпне, мислейки си, че е самотна вдовица, изгаряща от желание да привлече вниманието на първия неженен мъж? Нямаше ли да приеме нейното твърдение, че не вярва в случайните сексуални връзки, за престорена скромност и уловка?

Запази спокойствие, Лий — смъмри се тя. Ала беше трудно да се преструва на безразлична, когато всеки път, щом си помислеше за Чад, ѝ се замайваше главата и дъхът ѝ спираше като на ученичка. А и той я сваляше с непоколебимост, която беше колкото ласкателна толкова и обезпокоителна.

Но когато часовете минаваха, а той дори не беше позвънил по телефона, Лий започна да си мисли, че се е самозалъгвала по най-глупав начин. По време на обяда остана с впечатлението, че едва ли не всяка жена в града въздиша по Чад. За какво му е тя, жената, която бе

срещнал при обстоятелства далеч не еротични и която имаше дете, освен това? Мъжествеността му беше твърде очевидна и неоспорима. Без съмнение, след като този следобед го беше предупредила, че не я интересуват случайните връзки, чувствата му се бяха променили. Една неблагоприятна вдовица, да не споменаваме детето, сигурно не е неговото амплоа.

„Май прекали, много дрънкаш“ — промърмори тя. Защо се чувстваше задължена да казва каквото и да е? Беше я целунал посред бял ден в паркирания пикап. Почти докосна гърдите ѝ. Е, и? Може да е било случайно. Може би нейната целувка го бе лишила от разум. Можеше ли един нормален мъж да бъде отговорен за действията си, когато жената отвърща на целувката му с разпаленост, каквато тя бе демонстрирала? Защо трябваше да вдига такава паника, сякаш бе непорочна девица? Когато бе усетила как ръката му се приближава лека-полека така прелъстително към гърдата ѝ, защо просто не го перна закачливо по ръката, за да го укори шеговито? Жената на Буба щеше да знае как да каже „не“, но и да остави място за едно „може би, когато се сблизим малко повече“. Но аз не съм жената на Буба — укори се Лий. Тя беше, както майка ѝ би се изразила, „благовъзпитана млада дама“ и за нея сексът беше прегрешение. Беше девствена първата брачна нощ. Тя...

Звънецът на външната врата иззвъня силно и Лий скочи от дивана. Обуздавайки желанието си да се спусне към вратата, тя си пое дълбоко дъх три пъти и с по-спокойна крачка отиде да я отвори. Чад стоеше с разтворени ръце, подпрял се на касата на вратата. Без да помръдне, той наведе само главата си и впи устни в нейните.

За момент ѝ мина мисълта да се съпротиви, да поиска обяснение защо е закъснял с един час, да му напомни, че няма да го покани да прекара нощта у тях, но въздействието на целувката му пропъди тези намерения от замъгленото ѝ съзнание. Той бавно свали ръце от рамката на вратата и я взе в прегръдките си. Тя несъзнателно все повече доближаваше краката си до неговите, докато телата им се притиснаха и сляха в едно цяло.

— Извинявай, че закъснях. Не е по моя вина. Уверявам те — прошепна ѝ прелъстително.

— Разбирам — чу се да казва тя. Целувката му я беше накарала да омекне като желе. Беше хванал лицето ѝ в двете си ръце и с палците

си галеше устните ѝ.

— Харесва ми тази... тази... това, което си облякла, не знам как се казва.

— Купих го днес — беше видяла дългия бродиран кафтан на витрината на един бутик и веднага го бе купила. Имаше нужда тъкмо от такава дреха за спокойните вечери у дома... с Чад. О, стига, стига! — укоряваше се Лий.

— Донесох ти подарък.

— Донесъл си ми подарък? — като ехо повтори тя, а сърцето ѝ заби лудо.

Той протегна ръката си назад и вдигна две красиво опаковани кутии.

— Първо отвори голямата.

Тя взе кутиите от него и седна на дивана, а в това време той си свали палтото и приклегна пред нея.

— О, не! — възкликна Лий, когато извади кафеварката от опаковката. — Чакай да отгатна какво има във втората кутия.

— Точно така! — той щракна с пръсти. — Три фунта кафе — тя започна да се смее. — Какво толкова смешно има?

— Нищо, само че има подарък и за теб. Ела в кухнята.

Безкрайно учуден, той я последва в кухнята и тогава се разсмя заедно с нея, когато върху кухненския плот видя една кафеварка — също като тази, която току-що беше ѝ подарил, вече включена. До нея имаше кутия с кафе.

— *Добри* покупки си направила днес, както виждам — хвана двете ѝ ръце и я задържа на разстояние, когато я попита: — Това означава ли, че възнамеряваш често да ми приготвяш кафе?

— Това означава ли, че искаш да го правя? — шеговито отвърна тя.

В отговор той я дръпна към себе си с такава страст и сила, че тя остана без въздух. Зарови нетърпеливи пръсти в бухналата ѝ кестенява коса, която беше пуснала свободно, и отметна главата ѝ назад, за да се наслади докрай на целувката.

Ръцете ѝ предпазливо се спряха върху ребрата му, докосваха ги, галеха ги, удивляваха се на твърдите мускули. После се плъзнаха и обгърнаха гърба му. Разтворените длани на ръцете ѝ се спуснаха покрай двете страни на гръбнака му, очертавайки контурите му.

— О, Лий — пое си дъх той и я отблъсна от себе си. — Ако започнем сега, изобщо няма да стигна до кафето.

Сега? Означаваше ли това, че ще продължат по-късно оттам, докъдето бяха стигнали?

— И няма да можеш да опиташ от шоколадовия ми кейк — отвърна тя на свой ред.

— Има други неща, които нямам търпение да опитам, но мисля, че трябва да започна с кейка.

Да започна? С нервно движение тя пооправи косата си.

— Защо не направиш кафето? Аз ще гледам, докато режа кейка — трябваше да го укроти малко... не, да укроти и двамата, каза си тя. Чад само реагираше на поканата, която тя много добре знаеше, че му бе отправила — въпреки скрупулите си, въпреки безпокойството си.

Той ѝ обясняваше своя съвсем простичък метод на приготвяне на чудесно кафе, а в това време тя сервира нарязания кейк. Той изпи три чаши кафе и изяде две парчета от шоколадовия кейк с богата глазура.

— Как успяваш да запазиш добрата си форма, след като ядеш толкова много? — попита го Лий, когато той загреба с пръст от глазурата.

— Много работа и добра обмяна на веществата.

— Ходиш ли в клубовете за поддържане на формата? Бягаш ли? Играеш ли тенис?

— Понякога.

— Занимаваше ли се със спорт в училище и в колежа?

— Малко.

— Чад Дилън, никога ли не отговаряш точно на въпросите? — попита тя раздражена.

— Понякога.

— Ооох — изпъшка Лий за голямо негово удоволствие. Той се отдръпна, за да се предпази от ръката, която бе замахнала към главата му.

— Мога да измисля по-добри начини, за да се отърва от разочарованието... да не говорим за калориите — подхвърли Чад лукаво. Хвана я за ръката и я поведе към всекидневната.

— Кейкът...

— Ще почака. Освен това, струва ми се, намекна, че съм си взел достатъчно от него. Но има нещо друго, от което не съм си взел

достатъчно. Съвсем не достатъчно...

Той я остави по средата на стаята, седна на дивана и започна да дърпа десния си ботуш, докато го свали.

— Какво... какво правиш? — попита тя, хипнотизирана.

Защо стоеше така посред стаята? Защо не му поиска сметка за това, че си сваля ботушите, защо той се държи по такъв начин в нейната стая, сякаш е у дома, какво мисли, че ще правят, когато ги свали?

— Защо си сваляш ботушите? — попита го с тон, който трябваше да прозвучи строго, но вместо това гласът ѝ прозвуча дрезгав и любезен.

— Започват да ми стягат.

— О! — толкова паника заради оскърбената добродетел.

Вторият ботуш тупна глухо върху килима. Чад не отрони дума, а само я погледна и протегна ръка. Сякаш подчинявайки се на някаква тайнствена заповед, тя прекоси стаята и отиде при него, като сваляше собствените си обувки, докато вървеше.

Той я привлече към себе си и сложи главата ѝ върху рамото си. Тя се облегна върху силните му гърди. Той се движеше и наместваше, докато обви плътно хълбоците ѝ с краката си.

Една нежна ръка повдигна косата ѝ и той я целуна по врата. Лий потръпна, когато почувства кадифената грапавина на езика му върху ухото си.

— Чад... — изстена. Никой не беше я целувал точно на това място и тя премести главата си под по-благоприятен ъгъл. — Чад — повтори, отмаляла, — какво правиш?

— Полагам дяволски усилия да те прельстя. Дойдох тук с почтени намерения — той понечи да се усмихне, изричайки тази старомодна фраза, — но те май излетяха през прозореца — ръката му обгърна талията ѝ и той я притисна по-силно към себе си. — Никога не съм желал жена така, както желая теб — прошепна ѝ дрезгаво. — Кажи, че и ти ме желаеш, Лий. Кажи го.

С търпението, което винаги бе показвал, той я обърна към себе си. Сложи дланта си върху бузата ѝ и с палеца си повдигна брадичката ѝ.

— Моята храбра, красива Лий. Моля те, позволи ми да те обичам.

Лий усети как всичките ѝ задръжки я напускат — като пясък, който изтича между пръстите.

— Да — бе всичко, което успя да каже.

После устните му се сляха с нейните, безкрайно дълго, с прецизност, сякаш те двамата бяха неразделни части от едно цяло и сега празнуваха единението си.

Тя се настани в прегръдките му по-удобно и съвсем естествено сложи ръката си на гърдите му. Докато устните му вкусваха от нежността на шията ѝ, пръстите ѝ откопчаха най-горното копче на ризата му и докоснаха къдравите косми върху гърдите му.

Пръстите му се плъзнаха към ключицата ѝ, намериха най-горната връзка върху предницата на кафтана, дръпнаха я и тя се развърза. По същия начин постъпиха и с втората връзка. После с третата. Лий затаи дъх в очакване и усети известно разочарование, когато той вдигна главата си и я погледна. Без да маха дрехата, Чад сложи ръката си върху гърдите ѝ.

Очите му я омагьосваха, докато я милваше.

— Толкова е хубаво да те докосва човек! — прошепна той. — Толкова си сладка и нежна и... — тя рязко си пое въздух, когато палецът му погали връхчетата на гърдите ѝ. — О, Лий, Лий, Лий! — простена той и зарови лицето си между гърдите ѝ, които сега бяха разголени от нетърпеливите му ръце.

Целуваше нежната плът, оставяйки влажни отпечатьци върху кожата ѝ. Докосването на задебелите му бузи до кожата ѝ караше кръвта ѝ да кипи. Зърната на гърдите ѝ пулсираха от желание.

— Желаш ли ме?

— Да, да, моля те — тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за сладостното желание, което той предизвикваше у нея. Миг по-късно устните му се затвориха около напъпилото зърно.

Той вкусваше с наслада — най-напред леко всмуквайки с уста, после раздвижвайки езика си. Езикът му напираше, галеше, обикаляше, възбуждаше. По свое собствено желание пръстите ѝ се ровеха в косата му и го притискаха силно към нея. Удоволствието нарастваше все повече и повече, докато започна да ѝ се струва, че не може да издържа. Ръката му потърси долният край на кафтана, вдигна го, погали коляното ѝ. Плъзна се нагоре... нагоре...

— Чад! — изстена тя. Устните му изгаряха гърдите ѝ, шията ѝ, стигнаха до устата ѝ. Целувката беше необузdana, изпълнена с взаимно желание.

Той вдигна ръката ѝ, която галеше гърдите му, и я придвижи по-надолу, покрай копчетата на ризата си, покрай месинговата тока на колана си. Обсипа с пламенни целувки лицето ѝ, шията ѝ, голото ѝ рамо. Думите му излизаха със запъване, дрезгави:

— Лий, искам да ме почувстваш. Аз съм... не искам да ти причинявам болка. Не е минало много време... откакто роди. Няма ли да ти причиня болка?

— Не, не — задъхваше се тя, клатеше глава и притискайки отзивчиво ръката си към него, му показваше, че се оставя изцяло в неговите ръце.

— Скъпа...

Те подскочиха, откъсвайки се един от друг, когато телефонът иззвъня пронизително.

Чад изруга тихо, поемайки си дъх. Лий се освободи от прегръдката му и с олюляващи се стъпки отиде до телефона.

— Ало.

— Търся Дилън.

[1] Фатална жена. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съзнанието на Лий, замъглено от страстта, която трябваше да потисне, се опита да се съсредоточи върху това, което бе казал мъжът по телефона.

— Дилън? Чад?

— Там ли е?

— Да... един момент.

Тя се обърна и видя Чад, застанал зад нея. Очите му я приковаваха към пода, така както човек забожда с карфица пеперуда върху корк. Той взе слушалката на телефона от отмалялата ѝ ръка.

— Да — каза в слушалката. Изслуша човека отсреща, пронизвайки Лий с поглед. После се обърна. — Къде?... Нещо лошо ли?... — последваха някакви неразбираеми ругатни. — Добре... Половин час.

Той остави слушалката, хвърли се към дивана, взе ботушите си и с усилие напъха краката си в твърдата кожа.

— Чад?...

— Трябва да тръгвам, Лий. Съжалявам. Ужасно съжалявам.

— Кой беше... Той откъде знае... Какво... Къде отиваш?

— По работа.

— По работа? Но... Толкова неочаквано...

— Ами случаят е спешен.

Той обличате палтото си, без да я поглежда.

— Съжалявам, че трябваше да ми се обади тук. Бях длъжен да оставя твоя телефонен номер — приближи се към нея. Тя стоеше, без да помръдне, разтреперана, разрошена от страстните им целувки. Връзките на кафтана ѝ висяха свободно. Дрехата се беше разтворила. Тя се бе загърнала отпред, притиснала ръце около кръста си. Лий изпита внезапен страх. Сложи ръцете си на раменете ѝ и я дръпна към себе си. — Това е за Сара — целуна я леко по бузата. — Тази вечер не успях да я видя.

— Чад...

— Това е за теб — той напрегна ръце и я привлече още по-близо до себе си. Целуна я с нежната грубост, която тя вече познаваше. — А това е за мен — една широка ръка обхвана ханша ѝ, повдигна я нагоре, притисна я към него. Лий посрещна неуталожената му страст с мекотата на корема си. Езикът му проникна в устата ѝ жадно, алчно. После, като скъперник, наслаждавайки се педантично на всеки нюанс в нея, Чад я превърна в част от себе си. Отпиваше от Лий, запечатваше я в съзнанието си.

Прегръдката му беше задушшаваща. Със силните си бедра разтвори нейните, плътно се притисна към тях. С триещо движение на гърдите си погали нейните. Той я притискаше с отчаяние, като че ли се прощаваше с нея, и това още повече изплаши Лий.

Сякаш Чад беше изсмукал живота от нея и го бе влял в себе си — така се чувстваше изпразнена отвътре, когато най-после той вдигна главата си. Очите му се вглеждаха в лицето ѝ, прицелваха се във всяка негова черта като лазерен лъч.

Устните ѝ потрепериха.

— Чад?...

— Ще ти се обадя, когато мога. Веднага щом се върна. Може би... Не знам след колко време. Но веднага, щом мога, ще се върна.

Вратата хлопна след него. Тя чу забързаните му отдалечаващи се стъпки по тротоара, затръшването на вратата на пикапа, хъркането на запаления мотор, после чу как моторът изрева, когато Чад потегли.

Онемяла и потресена, тя се завъртя, оглеждайки стаята така, сякаш я виждаше за пръв път. Там беше диванът, където само преди мигове Чад я беше обичал. Той беше празен. Стаята беше празна. А също и сърцето ѝ.

Дни наред Лий се мъчеше да изхвърли Чад от мислите си, но той я преследваше навсякъде. Беше там, когато тя работеше, когато си играеше със Сара, когато седеше сама във всекидневната, вперила поглед в телевизора, когато лежеше сама в леглото си, когато спеше.

Лекар ли беше той? Кого друг викаха по спешност и кой оставяше телефонни номера в телефонната централа, така че да може да бъде потърсен по всяко време? Ала човекът, който бе телефонира

на Чад, нямаше мелодичния глас на телефонистка от централата. Гласът беше мъжки, груб, не се шегуваше.

Криминален престъпник ли беше Чад? Да не би да е бил предупреден от своя...

Господи, Лий, ставаш мелодраматична! — укоряваше се тя. Разбира се, Чад не бе криминален престъпник. Беше твърде забележим, твърде добре познат в града. Онзи ден, когато я бе завел на обяд, си бе помислила, че ще узнае нещо повече за него. След като Чад я върна в магазина, тя някак между другото беше задавала въпроси на мъжете от своя екип, всеки един от които, изглежда, познаваше добре Чад. Но не узна нищо повече. По време на обедната си почивка мъжете бяха затъпели невероятно много и заявяваха, че не знаят с какво се занимава сега Чад, а само си спомняха с умиление колко добре бе играл някога футбол.

Ето че дойде и Денят на благодарността, преди тя да се усети, и трябваше да посреща родителите си, които пристигнаха за празника. Те категорично бяха отхвърлили предложението ѝ тя и Сара да отидат в Биг Спринт.

— Още ли не си си взела поука? — бе попитала майка ѝ. — Родителите си край някаква магистрала, с помощта на мъж, за когото нищо не знаем, който можеше съвсем спокойно да те остави там сама или да те убие, или нещо по-лошо — тя потрепери.

Лий само въздъхна примирено и се съгласи те да дойдат при нея за празника.

Донесоха пуйката с плънката. Лий яде без особена охота.

— Не се ли чувстваш добре, скъпа? — попита баща ѝ.

— О, не — отвърна тя с престорено оживление. — Просто си мисля за тези коледни украси и се надявам да изкарат сезона. Това е всичко — лъжкиня! — смъмри се Лий. Мислеше си за Чад. Къде ли празнува Деня на благодарността? *Празнува ли го? Къде е той?*

Сара беше неспокойна през целия ден. Лий я люлееше и се опитваше да я успокои и още рано следобед беше вече безкрайно изморена.

— Сигурно ѝ никнат зъби — каза Луис Джаксън.

— Още е малка, мамо.

— На теб започнаха да ти никнат зъби, когато беше на пет месеца.

— Е, може и така да е — уморено отвърна Лий. Не искаше да спори с когото и да било. Искаше само някой да ѝ каже какво прави Чад. — Има леко разстройство.

— Сигурен признак. Никнат ѝ зъби.

Слава Богу, родителите ѝ си тръгнаха рано вечерта. Лий си легна веднага щом сложи все още неспокойната Сара в креватчето ѝ.

— И на теб ли ти липсва? — попита тя заспалото бебе.

Легнала в леглото си, с широко отворени очи, въпреки умората, Лий се взираше в сенките върху тавана. Не знаеше почти нищо за Чад Дилън. Двамата заедно бяха преживели нещо, което много малко хора преживяват. Той беше извадил бебето ѝ на бял свят, при все това тя не знаеше почти нищо за него, за семейството му...

Изправи се в леглото. Семейство? Възможно ли е да е женен? Нима беше я лъгал от самото начало или се беше оженил междуременно, след раждането на Сара? Затова ли беше онова обаждане по телефона? Жена му беше подразбрала за малката авантюра, която той се опитваше да започне...

Не, онова телефонно обаждане беше по спешност. Спешност! Жена му е катастрофирала. Чад бе казал: „Къде? Нещо лошо ли?“ Ето това беше всичко. Жена му и четирите му деца са претърпели ужасна катастрофа.

Не, не — простена и се отпусна назад върху възглавницата. Той не беше женен. Не знаеше защо е сигурна, просто го *знаеше*. Имаше толкова много неща, които не знаеше за него, а искаше да ги знае. Какво работеше? Къде живееше? Защо беше чакал четири месеца, след като я остави в болницата, преди да ѝ се обади?

Мислите ѝ неизменно се връщаха към онези мигове, преди да позвъни телефонът. Когато я целуваше, докосваше, възбуждаше така, както никой друг мъж не беше го правил. С чувство на виновеност тя трябваше да си признае, че вълнението и усещанията, които Чад предизвикваше у нея, ѝ бяха непознати. Грег, колкото и да го бе обичала, никога не беше я възбуждал до такава степен.

Лий се въртеше неспокойно под завивките. Много добре си спомняше как ръцете му сръчно, но и с любов бяха развързали връзките на кафтана ѝ, как се бе въздържал да я докосва, докато не се убеди, че и тя иска същото. Ръцете му не бяха груби, а доставяха удоволствие. Устните му бяха настойчиви, усърдни, опитни, но и

загрижени да ѝ доставят такова удоволствие, каквото той изпитваше от целувките им. Не насилваше нещата. Беше опознал всяко нейно усещане, с безкрайна нежност бе отвърнал на чувствата ѝ. Беше познавал други жени...

Имаше ли нещо чудно в това, че е толкова популярен сред жените? Като се започнеше от Сара, та чак до старата госпожа Ломакс в ресторанта — всички го обожаваха, усещайки инстинктивно, че Чад е мъж, който обича жените. Пръстите му бяха уверени, чувствени. Знаеше как да направи така, че те да не могат да му устоят.

Лий простена, припомняйки си горещите му устни, които сладостно целуваха зърната на гърдите ѝ, възбуждащата игра на езика му. Беше почувствала неговата твърда мъжественост и сега искаше да бъде с него, да усети тежестта му върху себе си, да опознае онази сила, изпълваща...

Господи, какво ставаше с нея? Беше практична, разумна жена. Колко далеч беше стигнала! Понасяше вдовишкия си живот и отглеждаше малката си дъщеря сама, така както се бе заклела пред родителите си, че ще направи. Нямахме да позволи на еротични фантазии, свързани с мъж, когото почти не познаваше, да я лишат от здравия ѝ разум!

Повтаряйки си многократно това решение, Лий се опита безуспешно да заспи.

— Ето какво ви предлагам — говореше Лий на представителния комитет на собствениците на жилища. — Всяка улица ще си има отделна тема. Една улица ще бъде украсена със захарни пръчици, друга — с момченца от църковния хор, трета — с камбанки, и така нататък. Има един доставчик в Далас, който притежава всичко това на склад. Захарните пръчици са обкичени с червени и бели крушки, песнопойките на момченцата са червени, а те са облечени в бели мантии. Така горе-долу ще изглеждат нещата. Е?

Пет глави кимнаха. Беше вторникът след Деня на благодарността. Лий имаше среща с комитета от „Садъл Клъб Истейтс“, за да решат, надяваше се — веднъж и завинаги — как ще украсят богатите си къщи. Тъй като комитетът не можа да стигне до

някакво решение, Лий бе поела ангажимента да провери какво може да се направи за толкова кратко време.

— Освен това ще окачим гирлянди от бели крушки по къщите, покрай дворовете, по дърветата. Простичко е, но оказва силно въздействие. После всеки от вас може да си направи каквато си поиска украса за коледните дръвчета, гирлянди и така нататък. Но трябва да ми кажете още днес.

Един мъж, на когото очевидно търпението се бе изчерпало, се обади:

— Аз казвам „да“ и да свършваме с цялата тази работа.

— Изглежда някак обикновено — подхвърли недоволно една жена.

— Казах, че проектът е прост — отвърна Лий по-любезно, отколкото ѝ се искаше. Този проект щеше да ѝ донесе доста пари и тя с мъка преглътна язвителния отговор, който беше на езика ѝ. — Ако бяхме започнали по-рано, можехме да измислим нещо по-претенциозно. Догодина ще трябва да започнем с проектите още от септември. Но уверявам ви, ще стане хубаво. Светлините ще се виждат от мили разстояние.

— Кога можем да получим материалите? — попита някой.

Лий знаеше, че парите не са проблем.

— Ще се свържа с доставчика и ще му кажа да изпрати всичко — гирляндите със светлините, целия реквизит — със самолет. Той ще успее да ги достави до четвъртък, ако му се обадя днес. Можем да приключим с цялата работа този уикенд. Искате ли аз да наема електротехници, или вие ще се погрижите? Хората, които работят с мен в универсалния магазин, ще се зарадват, ако могат да спечелят нещо допълнително за Коледа.

— Чудесно — обади се нетърпеливият мъж. — Това ще ни спести много главоболия.

— Добре. Всички ли сте съгласни?

— Да — каза друга жена. — Снощи обиколихме целия район и всички казаха, че каквото и да решим, са съгласни. Попитахме всички, освен Чад.

— Да — подхвърли мъжът. — Чух, че бил в Мексико.

При споменаването на това име моливът, който драскаше върху бележника на Лий, закова на място. Върхът му се отчупи от силния

натиск.

— Някакъв страхотен пожар, както чух — продължи мъжът.

— Пожар? — попита Лий с престорено спокойствие. Тези хора за Чад Дилън ли говореха?

— Да. Един от нашите членове работи за „Флеймко“.

— „Флеймко“?

— Не сте ли чували за „Флеймко“? — попита мъжът.

— Н... не — заекна тя. — Живея тук отскоро.

— Световноизвестна компания и централата ѝ е тук, в Мидланд. Контролира нефтените сонди. Тези момчета се занимават с потушаване на пожари в нефтените кладенци, разбирате ли?

Пипалата на страха стиснаха гърлото ѝ и тя не беше в състояние да говори. Само кимна безмълвно. Може би не беше нейният Чад. Това име не беше чак толкова необичайно.

— Май Дилън е при тях, откакто завърши техническия. Колко време има оттогава? Коя година завърши Чад? Спомням си каква фурия беше на футболното игрище. Боже мили, как тичаше това момче след топката! — темата, която сега бяха подхванали, явно доставяше удоволствие на мъжа.

Лий се изправи бързо и бутна чантата си. Когато се наведе и започна да събира разпиляното ѝ съдържание с треперещи ръце, тя каза:

— Ако няма нещо друго засега, най-добре е да се връщам на работа. Ще държа връзка с вас, но смятам да приключа с украсата този уикенд.

Като се препъваше, тя излезе от клуба на собствениците на жилища и се облегна на стената, останала без въздух, опитвайки се да си поеме дъх. Чад беше в Мексико и гасеше подпалил се нефтен кладенец. Високоспециализирана дейност. Изключително опасна. Високоплатена. О, Господи, цялата история с Грег се повтаряше отново!

Тя се отдели от стената и тръгна надолу по тротоара. Огледа се наоколо и се разсмя тъжно. Високоплатена. Той живееше тук, заедно с милионерите, в една от тези просторни къщи. Беше си мислила, че е механик, често без работа. А и той не беше опровергал това нейно предположение. Надигацият се у нея гняв се бореше с тревогата и победи.

Дръпна рязко вратата на колата си, после я затръшна след себе си с нарастваща ярост. Шофирайки небрежно, напусна богатия квартал, без да поглежда нито надясно, нито наляво, без да се интересува коя от тези разкошни къщи принадлежи на мъжа, който я бе излъгал, заблудил, скривайки истината.

Сълзи на унижение и обида замъглиха погледа ѝ. Да върви по дяволите! Беше я държал в прегръдките си и целувал, а после беше избягал от нея, за да гаси някакъв си пожар в нефтен кладенец. По дяволите всичко! Беше я изоставил, за да се изложи на риск, кой знае какво...

Тя се разрида, когато удари спирачки на един светофар. Чад разбираше как щеше да се чувства тя, узнавайки за неговата работа, затова нарочно я държеше в неведение. Беше се промъкнал в живота ѝ, в сърцето ѝ и сега тя изпитваше болезнено желание да го види. Беше се превърнал в необходимост за нея, осъзнавайки напълно, че тя никога не би го приела, ако знаеше с какво се занимава. Беше изтръгнал от Лий предварително всичко, което тя мислеше и чувстваше относно работата на Грег.

— Мразя го за това, че ме излъга. Мразя го — заричаше се тя.

И всеки път, когато го казваше, знаеше, че не е истина. Истината болеше, но си оставаше истина, все по-очевидна с всяка сълза, която се стичаше по бузата ѝ. Работата беше в това — тя бе започнала да се влюбва в него.

Един поглед към непроницаемото ѝ строго лице и той разбра.

— Ти си узнала.

— Да — бе имала на разположение цяла седмица, за да осмисли фактите, свързани с професията на Чад, но гневът и шокът не бяха преминали.

— Мога ли да вляза? — попита той тихо.

— Не.

Той въздъхна. Впери поглед в каубойската шапка, която държеше в ръката си, пръстите му опипваха периферията.

— Страхувах се, че може да разбереш, преди да имам възможност да ти кажа — вдигна разтревожените си сини очи към нея. — Щях да ти кажа, Лий.

— О, няма? Кога?

— По дяволите, знаех колко много ще се тревожиш, когато разбереш, че имам толкова рискована професия...

— Бил си прав. Ето защо ще ти бъда много благодарна, ако си тръгнеш.

— Не и преди да сме поговорили — настоя той.

— За да можеш да ми наговориш още лъжи?

— Никога не съм те лъгал.

— Но и никога не ми каза истината.

— Моля те, пусни ме да вляза.

Неохотно, театрално отстъпи встрани и го пусна да влезе през входната врата. Успя някак да скрие облекчението си, че го вижда невредим. Беше красив. Косата му беше много дълга, но сресана. Кожата му беше придобила мек меден загар. Мексиканското слънце. Не беше облечен официално, но джинсите и ризата му бяха чисти и колосани, ботушите му — лъснати.

Лий също беше облечена в джинси. Нейните бяха чисти, но изцапани с боя. Беше ги сложила, за да боядиса едно украшение за стаята на Сара. Бяха протрити, разръфани и малко тесни от многото пранета. Червеният ѝ пуловер беше прекалено широк. Беше боса. Тъй като през целия ден бе носила косата си вдигната нагоре, още щом се прибра вкъщи, беше я разпуснала. Сега тя падаше свободно край лицето ѝ и върху раменете ѝ. Но Лий нямаше намерение да се извинява за външния си вид. Той трябваше да дава обяснения, не тя.

— Къде е Сара? — попита Чад.

— Спи.

— Вече? Още няма пет.

— Малко да поспи преди вечеря. Напоследък е много раздражителна. Майка ми казва, че ѝ никне зъб.

— Имаше ли много работа?

— Да — отвърна тя, като се отпусна върху дивана. Той седна на ръба на един стол и внимателно закрепил шапката върху коленете си. — Миналата седмица украсявах твоята къща — в гласа ѝ прозвуча горчивина. — Много е хубава.

— Украсата също — каза той сдържано и за пръв път Лий усети в гласа му нотка на раздражение.

— Благодаря. Много любезно беше от твоя страна, че се разпореди да пуснат вътре електротехниците.

— Ти влезе ли?

— Не.

— Много ми се искаше. Искях да видиш къщата.

— Тогава защо не ме покани да я видя? — изстреля тя думите. — Защо трябваше да научавам за теб, за твоята работа от други, случайно? — усети, че отново я обзема гняв и внезапно ѝ хрумна, че няма право да се сърди. Какви претенции имаше към Чад? Колко пъти беше го виждала? Беше я завел на обяд. Два пъти беше дошъл да я види. Това бе всичко. С какво право предявяваше изисквания към него? Държеше се като свадлива съпруга и се ядоса на себе си. Закри лицето си с ръце.

— Съжалявам, Чад. Не трябваше да ти се сърдя. Всъщност между нас няма нищо сериозно.

— Греша. Между нас има нещо много сериозно — тя свали ръцете си и вдигна очи, за да срещне пронизващия му поглед през пространството, което ги делеше. — Искях да ти кажа за моята работа още онази нощ, когато дойдох за пръв път тук. Знаех, че няма да ти хареса. Мисля, че на никоя интелигентна жена няма да ѝ хареса, но не знаех, докато не ми разказа за Грег, че ще ти бъде чак толкова неприятно.

Той стана от стола, запрати шапката върху малката масичка и коленичи пред нея, поставяйки ръцете си върху нейните.

— Лий, тогава не можех да рискувам и да ти кажа. Искях да ти дам време да ме опознаеш. После, ако нещата вървяха както трябва, ако нашата връзка станеше „сериозна“, щях да ти разкажа всичко. Не исках да направя или да кажа нещо, което щеше да те настрои против мен.

— Не беше честно, Чад.

— Не, не беше. Моето единствено оправдание е, че те желях. И все още те желя — той вдигна кичур коса от рамото ѝ и го поднесе към устните си. Бавно, като я наблюдаваше през цялото време, прокара копирения кичур няколко пъти напред-назад върху устните си. — Докато бях там, си мислех само за това как изглеждаш, за сладкия ти аромат. Усещах вкуса ти, Лий. Припомнях си как устата ти отвърща на моята, нежността на кожата ти, когато я докосвах с устни, с език.

Ако ме докосне, загубена съм — мислеше си тя с отчаяние. Дори сега, когато знаеше с какво се занимава, след като се беше заклела никога повече да не обича мъж, който поставя работата си над нея, след като знаеше, че той я бе излъгал, на нея ѝ се искаше да зарови пръсти в косата му, да усети твърдите мускули под тъмната му кожа, да си поиграе с плетеницата от косми върху гърдите му, да докосне...

Плачът на Сара измъкна Лий от океана от желания, който я поглъщаше.

— Сара — каза тя без нужда.

Чад се изправи и се отдръпна, когато тя скочи от дивана и се втурна към спалнята. Тази припряност беше излишна, що се отнасяше до детето, но много необходима за нея, за да възстанови равновесието си. Не можеше да го обича. Нямаше да го обича!

— Сега, сега, как е момиченцето на мама? — попита Лий, обръщайки бебето.

— Много е пораснала — обади се Чад зад нея. Той се бе навел и тялото му обгръщаше нейното, както се беше надвесила над креватчето. Когато той се наведе още повече, за да разгледа Сара поотблизо, бедрата му се опряха плътно върху тези на Лий. Едно леко раздвижване на краката му я накара да усети твърде осезателно неговата възбуда. Едната му ръка се подпря върху преградата на креватчето и Лий се озова в капан.

— Да, пораснала е — тя не можа да познае гласа си. — Трябва да я преместя от това креватче и да я сложа на нейното легло в другата стая, но забравих да кажа на татко да го сглоби, когато беше тук последния път.

— Аз ще го сглобя.

Пелената на Сара беше сменена бързо. По чудо бебето не беше намушкано с иглите, които майка му закопчаваше с необичайно нервни ръце. Лий вдигна Сара и се обърна в тясното пространство, което Чад бе оставил.

— Не мога да искам това от теб, Чад.

— Ти не си го искала. Аз ти предложих. Къде е леглото?

— В другата спалня. Още е опаковано — каза тя и видя отдалечаващия се гръб на Чад.

Когато Лий и Сара отидоха в другата спалня, той вече разглеждаше дългия плосък кашон.

— И в *това* нещо има легло? — попита той, като се разсмя.

— Нали ти казах. Малко е сложно и...

— Имаш ли инструменти? Отвертки? Няма значение. Имам една в пикапа си.

— Чад, наистина...

Устните му се притиснаха върху нейните, за да спрат протестите ѝ. Целувката беше бърза, силна, властна. Лий се почувства така, сякаш бомба експлодира в слабините ѝ и я обля в тръпки.

— Ето, виждаш ли? Това е много добър начин да те накарам да мълчиш. Ако ми приготвиш сандвич и каничка кафе, ще бъда възнаграден — целуна я още веднъж бързо по челото, после я отстрани, излезе и отиде при пикапа.

Побесняла, Лий се отправи към кухнята. Сложи Сара, която моментално се успокои и изглеждаше доволна, в люлката, и я залюля с все сила. Безгрижното свирукане на Чад, който се връщаше, наля допълнително масло в огъня. Гневът ѝ избухна.

— Нахълтва тук и се разпорежда, сякаш тази къща е негова. Само че не е. Тази къща е моя. Сами ще се справим, Сара. Нямам нужда от него, нито от някой друг и ще му го кажа веднага щом сглоби това проклето легло.

Сара запляска с ръце.

Той я бе излъгал, скривайки истината, и тя беше бясна. Въпреки това, още щом се появи отново, Лий буквално се озова в прегръдките му, целуна го.

— Сара, какво да правя? — изпъшка младата жена. Бебето само изгука в отговор.

Лий хвърли няколко резена студено сирене в чинията, извади ръжен хляб от шкафа и направи каничка кафе. Напълни загряващата се електрическа купичка на Сара със зеленчуково пюре и я включи, за да го стопли. Когато всичко беше готово, Лий се втурна към малката спалня, за да повика Чад.

Но вместо да обяви надменно, че яденето е готово, тя се разсмя. Чад седеше на пода с кръстосани крака, а наоколо му бяха разхвърляни болтове и гайки, преградки, пружини и цял куп инструкции за сглобяването.

— Мислиш, че е много смешно ли? — попита той войнствено. — Кой психопат е измислил тези инструкции? Трябва да си или гений,

или идиот, за да ги разбереш. Не знам кое от двете.

— Може би храната ще подсили мисловната ти дейност.

— Звучи чудесно! — той скочи и се изправи на крака.

— Не очаквай кой знае какво — предупреди негостоприемно тя и го поведе към малката трапезария, свързана непосредствено с кухнята. — Не знаех, че ще имам компания за вечеря — добави Лий, за да се застрахова.

Той сложи ръката си върху колана на джинсите ѝ и го хвана здраво, принуждавайки я да спре. Дръпна я назад към себе си и сложи устните си върху ухото ѝ.

— Ще останеш доволна от това, че имаш компания за вечеря — прошепна прелъстително.

С рязко движение тя се освободи от него и сърдито придърпа надолу пуловера си в напразно усилие да възвърне достойнството си. Навъси лице от възмущение. Дишаше тежко. Докато измисли какво да каже, Чад вече отхапваше от първия сандвич.

Той успя да унищожи два сандвича, пакетче чипс, огромно количество мариновани зеленчуци и маслини и шест сладкиша, докато Лий изяде половината от своя сандвич. Тя отхапваше от сандвича и междуременно даваше и на Сара от пюрето.

— Защо не ме оставиш да я нахраня, докато ядеш? — предложи Чад.

— Не, благодаря — отвърна студено тя.

— Гледах те как го правиш. Мисля, че ще се справя — ръката ѝ бе отстранена от лъжицата и Лий разбра, ако не беше го разбрала досега, че Чад Дилън не признава „не“ за отговор.

Той се справяше учудващо добре. Само една лъжичка от пюрето стана жертва на размаханото юмруче на Сара и цопна върху ботуша му.

— Не те обвинявам ни най-малко, Сара — каза той добродушно, докато избърсваше червеното петно. — И аз нямаше да искам да го ям.

На Лий ѝ се искаше той да не е толкова мил, забавен и приятен. Щеше да бъде много по-просто, ако беше наругал бебето и пюрето. Ако беше им се скарал и на двете. Не искаше да приеме, че е нормално Чад да стои тук в кухнята ѝ и да ѝ се пречка в краката, когато тя си върши работата. Защо трябваше Сара да му гука толкова нежно и да го ощастливява с този смях, на който тъкмо се беше научила? Колкото и

глупаво да бе, Лий негодуваше срещу привързаността на Сара към Чад.

— Е, да се залавям за работа — каза той, подавайки й Сара, и се запъти към спалнята и разглобеното легло. Сара ревна жално след него.

— Предателка — измърмори Лий и занесе детето в спалнята си, за да го приготви за лягане.

Нищо не се е променило само защото той се държи така мило с теб — казваше си Лий. — Сега е тук. Но утре? А другата седмица, когато го повикат кой знае къде да гаси някакъв пожар и няма да знае кога ще се върне? Можеш ли да живееш отново по този начин, Лий? Тя знаеше отговора.

Половин час по-късно, излизайки от спалнята си, погледна през коридора.

— Не мога да повярвам — възкликна тя от вратата. Както беше седнал на пода, Чад се обърна и я погледна.

— Всичко е готово, остана само тук — той затегна един болт с отвертката, после се изправи и изопна здравия си мускулест гръб. — Стискай палци.

Чад изпробва лоста, който сваляше или повдигаше едната страна на леглото, и го погледна смаяно, когато той се плъзна нагоре и надолу.

— Дявол да го вземе. Работи — той се разсмя.

— Сега на тази стая й липсва само бебето — каза Лий.

Той погледна леглото „Джени Линд“, люлеещия се стол с подплатена седалка и възглавнички на облегалката, пердетата на прозореца и смешните фигурки на Ан и Анди върху стената, които Лий така старателно беше боядисала.

— Мисля, че си права. Къде е тя?

— Тази вечер я оставих на старото й място.

— Сигурна ли си, че искаш да я преместиш от твоята стая? — попита той интуитивно.

— Не — призна си тя. — Мразя да спя са... — стрелна очи към него да разбере дали е забелязал гафа. Беше го забелязал. С две огромни крачки той се озова пред нея, стиснал раменете й с железните си ръце.

— Няма нужда да спиш сама, Лий. Не и тази вечер. Никога повече.

Ръцете му се сключиха около нея, притискайки я в прегръдката, която представляваше най-голямата заплаха за нея, и в същото време, точно обратното, караше я да се чувства в пълна безопасност. Устните му се притиснаха върху нейните. Упорито, като в самозащита тя стоеше неподвижно, клатеше глава и стискаше зъби.

Съпротивата ѝ не можа да сломи неговата решителност. Езикът му се плъзна по устните ѝ и когато тя остана все тъй непреклонна, ръката му се промъкна под пуловера ѝ. Безочливо започна да търка зърното на гърдата ѝ с opakото на ръката си, докато то настръхна. Устните ѝ се разтвориха неволно, издавайки остър стон на екстаз, и той се възползва напълно.

Устата му се впи в нейната и целувката им показва колко много се желаят, каква нужда имат един от друг. Трескавите му пръсти намериха горния дантелен ръб на сутиена ѝ, смъкнаха го надолу. Пръстите му я боготворяха, докато изучаваха, оценяваха, обичаха.

— Ти ме желаеш толкова, колкото и аз теб, Лий. По дяволите, знам, че ме желаеш — прошепна той дрезгаво. Плъзна език върху мекото на ухото ѝ, оставяйки мокри следи по него, после го улови между зъбите си, захапа го лекичко. Тя потрепери, от устните ѝ се откъсна въздишка на поражение. Той милостиво се върна към устните ѝ. Отпиваше от тях лениво дотогава, докато на нея започна да ѝ се струва, че ще умре, ако не получи още.

Не си спомняше кога бе обвила ръце около него, кога се бе извила, притискайки се върху него, извършвайки такива движения, че той не можеше да не разбере значението им. Лий дойде на себе си едва когато усети твърдия натиск на тялото му, търсецо облекчение в нейното. И тогава беше твърде късно. Душата ѝ принадлежеше на чувствата ѝ. Наведе се и се притисна към ръката, която бе покрила гърдата ѝ. Зърното беше като камъче в средата на дланта му. Ръката му я масажираше с въртеливи движения, които я докарваха до крайна възбуда.

Езикът му потъна сладострастно в топлата ѝ влажна уста и започна да се движи в такт със синхронизираното пулсиране на сърцата им. Нейният език му отвърщаше със същата страст.

Той разкопча копчето на сутиена ѝ отпред и сега можеше да се наслади без остатък на великолепните ѝ гърди. Лий издърпа дългата риза от панталона му и плъзна ръцете си под нея, за да погали

твърдите гладки мускули на гърба му. Фините ѝ пръсти се заизкачваха нагоре по стълбицата от ребра, заровиха се в плетеницата от косми, обрасли гърдите му.

— За Бога, Лий, трябва да те любя — ръцете му бяха върху раменете ѝ, тласкайки я надолу към килима. Но го посрещна сурово упорство, твърдо като мрамор.

В съзнанието ѝ гръмнаха барабани, предупреждавайки за бедствието. Отекна какофония от алармени звънци. За Лий сексът означаваше обвързване. След като веднъж го бе обичала, нямаше да му позволи да си отиде. И нямаше да го допусне в живота си, ако не можеше да го притежава напълно.

— Не, Чад — каза с премежени от унес очи. — Не.

— Защо, Лий? — объркан, той прокара ръка през косата си. — Защо? Лудост е да казваш „не“, когато и двамата го желаем толкова силно.

Неговата дързост я вбеси и разпръсна мъглата от чувственост, в която блуждаеше. Изведнъж всичко се проясни. Тя беше казала „не“, значи това било лудост.

— Луда съм — изкрещя тя, — но само защото тази вечер те пуснах през тази врата, след като знаех, че си ме измамил.

— Не те мамех, когато те целувах.

— Така ли? Не беше ли всичко това част от замисъла как да се възползваш от разстроените чувства на една самотна вдовица, като я направиш отстъпчива, подготвяйки я за настъпването на онзи момент, когато ще трябва да ѝ кажеш за опасната си професия? Като си помисля, че те оставих да ме целуваш... почти те помолих да ме любиш, а през цялото време ти си ме лъгал. Това е отвратително.

Той стисна челюсти от ярост.

— Така, кой кого мами. Ти мамиш себе си! Не беше отвратена, когато се търкаляхме така приятно на дивана. Всеки миг от онова стълкновение ти доставяше наслада. А и преди няколко минути също не беше „отвратена“. Ако оставиш нещата да следват естествения си ход и не търсиш камъчета, в които да се препъваме...

— Планини — поправи го кисело тя.

Той се загледа за миг във фигурката на Анди, ругаейки тихо под носа си. Отново впи поглед в Лий. Захапа отвътре бузата си, после въздъхна и каза:

— Още от самото начало трябваше да ти кажа какво работя. Съжалявам, че скрих от теб. Не ти казах, защото още не бяхме се опознали добре.

— Познаваше ме достатъчно добре, за да скриеш от мен този факт — отвърна тя разгорещено.

— Ти не беше подготвена да го приемеш!

— Никога няма да бъда.

— Струва си да рискуваш.

— Веднъж рискувах вече. Нищо не излезе. Мъжът ми беше застрелян от някакво си дрогирано хлапе. Не искам да рискувам повече.

— Помисли си за това колко добре се чувстваме заедно. Помисли си за нашите целувки, какво изпитваме всеки път, когато се докосваме, и после ми кажи, че не си струва да опиташ.

— Не!

— Страхливка!

— Точно така! Тъкмо това се опитвах да ти кажа. Не искам да ми се налага да бъда храбра всеки път, когато ме напускаш. Вече съм водила такъв живот. Никога повече. По-добре е да спрем, преди нещата да са се задълбочили. Моля те, тръгвай си, Чад. Не мога да се срещам с теб повече.

И двамата млъкнаха, смаяни от думите, които и самата тя не можеше да повярва, че е изрекла.

Когато телефонът иззвъня, Лий се втурна навън от стаята, благодарна, че е имала претекст да избяга от свирепия поглед на Чад.

— Ало.

— Лий ли е на телефона?

— Да.

— Тук е Амилия Дилън, майката на Чад. Той там ли е?

— Да, тук е, госпожо Дилън — нима трябваше да известява на целия свят кога ще бъде при нея? — Почакайте само един момент, ще го повикам.

— Не, не — побърза да каже жената. — Всъщност исках да говоря с вас. Чад ми се обади по телефона, когато се върна от Мексико днес следобед, и ми каза, че ще прекара вечерта у вас — Лий стисна здраво слушалката, раздразнена от неговата самонадеяност. — Исках да ви поканя вас — и Сара, разбира се, — тук, у дома, на вечеря в

неделя. Тогава ще украсяваме и коледната елха. Ще дойдете ли? Чад ни е разказвал толкова много за вас и ние изгаряме от нетърпение да видим Сара. Като си представя този мой непохватен син да изроди бебе в каросерията на онзи ужасен пикап!

На Лий Амилия Дилън ѝ допадна веднага, но не можеше да си представи как ще прекара цял ден с Чад, особено след като току-що му бе казала, че не може повече да се среща с него. Как можеше да отхвърли поканата, без да обиди госпожа Дилън? В този момент не можеше да се сети за нищо.

— Много мило от ваша страна, госпожо Дилън. Благодаря.

— Ще ни бъде много приятно. Чакаме ви с нетърпение в неделя. Кажете на Чад да кара внимателно, когато се прибира.

Лий сложи слушалката на мястото ѝ и бавно се обърна. Той беше я последвал във всекидневната.

— Беше майка ти. Покани Сара и мен другата неделя на вечеря и да украсим коледната елха.

— За майка ми вечеря значи обяд. Ще мина да ви взема в единайсет и трийсет.

Преди да успее да му възрази, той затръшна вратата след себе си.

ПЕТА ГЛАВА

Цяла седмица обмисляше как да се измъкне от тази среща. Измисляше хиляди планове как да я отмени, после отхвърляше всичките като прекалено театрални или смешни, или твърде прозрачни. Нямаше как да се измъкне от тази среща и се упрекуваше, че е глупачка — глупачка, че не бе отклонила любезно поканата на госпожа Дилън и не бе оставила Чад да дава обяснения, ако беше необходимо. Глупачка и заради това, че изпитва към него това, което изпитваше.

„Няма да го обичам. Няма — казваше си Лий. — Той няма да иска да се среща с мен, ако семейството му не ме одобри. Може би няма да ме харесат.“

През по-голямата част от съботата тя положи всички усилия те да я харесат. Колкото и физически уморително да беше, тя отиде със Сара в търговския център да направят някои покупки. В един от специалните бебешки магазини Лий купи на дъщеря си червена коледна рокличка от кадифе на бели цветя, с бродерия отпред. Тоалетът беше допълнен с дантелени бели чорапки и сатенени обувки. За всеки случай, ако станеше нещо с новата рокля, Лий купи на Сара и гащеризон от лек джинсов плат в комплект с памучна блузка на шарки. Към джобчето отзад на гащеризона беше пришита носна кърпичка в тон с блузката.

Сара показа пълно пренебрежение към новите дрехи, но беше очарована от ярката розова опаковка, в която бяха сложени. Поглеждайки надолу, Лий с ужас видя как Сара с огромно удоволствие дъвче хартията. Луис се оказа права. Две нацърбени зъбчета се бяха показали от долния ѝ венец.

За себе си Лий купи чифт модни панталони от мек зеленикавосин вълнен плат. Копринената блуза, която се съчетаваше добре с панталона, правеше очите ѝ да изглеждат по-ясносини. Освен това си позволи да си купи и чифт златни обеци-халки, малко по-

екстравагантни, отколкото обикновено носеше, но подходящи за празничните дни.

Когато окачи новите си дрехи, Лий благодари на звездите за това, че получи поръчката за украса от „Садъл Клъб Истейтс“. Онзи внушителен чек със сигурност свърши добра работа. Благодарение на договора ѝ с търговския център и с пенсията на Грег Лий не беше притеснена за пари, но всеки допълнителен доход ѝ бе от полза. Разбира се, тя съвсем не беше от категорията на чаддильновците по света.

Неделната утрин беше ясна, но хапливо студена. Виещият вятър духаше откъм северозапад. Лий и Сара бяха облечени и готови, когато Чад позвъни на вратата.

Той стоеше на входа, тъпчеше на едно място и се свиваше от студ въпреки коженото си палто.

— Добро утро.

— Здравей — рязко отвърна Лий, макар сърцето ѝ да примря, когато го видя. Очите му бяха бляскави като небето. Под дебелилото палто носеше спортно сако и спортна риза с отворена яка. Джинсите му очевидно бяха нови и с отлична кройка. — Ние сме готови, трябва само да увия Сара — Лий вече си бе облякла палтото.

Той пристъпи вътре.

— Това ще го взимаме ли? — той посочи към огромната торба с пелени, натъпкана догоре.

— Да — отвърна тя през рамо, докато увиваше Сара в едно голямо одеяло.

— Колко време възнамеряваш да останеш там? — пошегува се той. Лий се изправи с шаващия вързоп в ръцете и срещна засмения му поглед. Въпреки усилията, тя не можа да се сдържи и отвърна на усмивката му. — Готови ли сте? — тя кимна. — Да тръгваме. Аз ще заключа вратата.

Лий внезапно спря насред тротоара, когато видя паркирано до бордюра едно лъскаво тъмносиво ферари. Обърна се към Чад и го изгледа язвително.

— Знам какво ще ми кажеш. Че си продал пикапа — всяка дума, която изговаряше, сякаш бе посипана със захар.

Той смръщи вежди.

— Не, не съм продал пикапа — хвана я за лакътя и я поведе към колата, която бе оставил със запален мотор.

Не беше лесно, но някак успяха да се настанят със Сара и багажа ѝ в ниските дълбоки седалки.

— Онзи ден, когато дойде да ме вземеш за обяд, не беше случайно, че не дойде с тази кола, нали? Нарочно караше пикапа, защото се страхуваше, че ако видя ферарито, ще задавам неудобни въпроси. Нали така? А?

— Да — отвърна той предизвикателно.

— И си предупредил Джордж и другите да не ми казват абсолютно нищо за теб. Така ли е?

— Да — Чад рязко включи на скорост и се отдели от бордюра. Няколко минути те пътуваха в пълно мълчание. Не вървеше да пристигнат у семейство Дилън скарани. Лий направи усилие да разсее враждебността помежду им.

— Къде живеят твоите родители? — Чад беше поел по една магистрала, която водеше на север извън града.

— Имат едно местенце. Сега баща ми има скотовъдна ферма.

— Сега?

— Преди работеше за „Флеймко“.

— О! — каза тя.

Добрите намерения се провалиха. Останалата част от пътя изминаха в мълчание. И Сара допринесе за това, заспивайки върху гърдите на Лий. Лий бе сложила една кърпа под главата на Сара, за да не изцапа новата си блуза. Напрежението между Чад, който не откъсваше очи от пътя, и Лий, която правеше същото, донякъде спадна.

— Достатъчно ли е топло? — попита я той.

— Да.

— Имаш ли нещо против да намаля малко терморегулатора?

— Не.

Разговорът им се ограничи в тези рамки, докато мощната кола буквално изгълта двадесетте мили до имението, което Чад скромно нарече „едно местенце“. Той отби колата по частното шосе. От двете страни на пътя породисти говеда преживяха край бали сено, пръснати върху просторни пасбища, които сега, през зимата, бяха кафяви.

Страхопочитанието на Лий нарасна. Тя се отказа да брои, когато отминаха десетия от нефтените кладенци, подредени в стройна редица.

Къщата се оказа още един лек шок. Изправяше се с величествено спокойствие сред горичка от черничеви и орехови дървета край един поток. Беше построена от боядисани в бяло тухли. Четири четвъртити колони свързваха широката предна веранда с балкона на втория етаж. Тъмнозелени жалузи засенчваха шест високи прозореца върху фасадата.

— Пристигнахме — каза Чад, като отбягваше погледа на Лий, излизайки от колата с чантата на Сара в ръка. Мина от другата страна да им помогне да слезат.

— И като си помисля колко ужасно се чувствах, когато ми купи цветя, защото смятах, че си беден и безработен — процеди Лий през зъби.

Той стисна устни от раздражение, но нямаше време да отговори, защото широката входна врата бе отворена със замах и отвътре изскочи Амилия Дилън, бършейки ръцете си в престилка.

— Влизайте бързо, не стойте на този вятър. Прибирайте бебето вътре, преди да се е простудило. Добре дошли, добре дошли, Лий. Здравей, сине — Амилия покровителствено обгърна раменете на Лий и я въведе в къщата. — Настанете се край огъня — каза тя и поведе Лий през един коридор, който минаваше по протежение на цялата къща и стигаше до уютна всекидневна. В огромната камина, която заемаше цялата стена, гореше ярък огън. — Татко, пристигнаха — провикна се Амилия към задната част на къщата. — Чад, сложи нещата на бебето на онзи фотьойл. Нищо няма да му стане. Лий, дай ми палтото си. О, та ти не можеш да го свалиш, докато държиш Сара. Дай на мен...

— Мамо — прекъсна я Чад, като я хвана за раменете с големите си ръце, — ще бъдем тук цял ден, но се страхувам, че няма да издържиш, ако не се успокоиш. Това е Лий Брансъм.

Амилия се засмя нервно.

— Много се разбъбрих, нали? Съжалявам. Работата е в това, че много се вълнувах от нашата среща — каза тя. — Здравей, Лий.

Ако Лий бе предусетила, че Амилия Дилън ще ѝ хареса, то сега го знаеше със сигурност. Беше дребна жена с представителна външност и стегната фигура. Косата ѝ беше посребрена, но личеше, че

някога е била също такава тъмнокестенява като косата на Чад. Очите ѝ също бяха лъчезарно сини.

— Здравейте, госпожо Дилън. Благодаря ви за поканата. Много се радваме, че сме тук.

— Лий, дай на мен Сара, докато свалиш палтото си — предложи Чад. Той взе увитото в одеялото бебе, което беше започнало да се разсънва.

— О, нека да я погледна, Чад — каза Амилия и се втурна към него. — Това е най-прелестното нещо, което може да види човек! Виж ѝ рокличката, Чад. Истинско съкровище. Ще се разплаче ли, ако я взема?

— Мисля, че няма — обади се Лий, докато събличаше тежкото си палто. След като подаде Сара на майка си, Чад взе палтото ѝ и заедно с одеялото на Сара го окачи на една закачалка. Когато се върна, улови погледа на Лий и те се усмихнаха, докато майка му гальовно нареждаше на Сара. Лий почувства как сърцето ѝ се разтвори и устреми към неговото.

Гневът ѝ се изпари. Забеляза мекотата в очите му и разбра, че той също се бе уморил от тази враждебност помежду им. Проблемите им — от гледна точка на онова, което бе преживяла, и неговата професия — изглеждаха непреодолими, но изкушението да ги омаловажи беше толкова голямо, че тя нито можеше, нито искаше да му се противопостави. Всичко ставаше прекалено ненадежно, прекалено бързо, за да е безопасно, но кой би могъл да спре лавина?

Изведнъж ѝ се прииска да го докосне. Той сякаш отгатна желанието ѝ, защото приближи до нея, собственически сложи ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. Прощавайки му измамата, забравяйки за своите страхове, тя се притисна към него.

Желанието, което се излъчваше от очите му, когато го погледна, я стресна. Тя прочете в тях молба за търпение, обещание.

— О, тя наистина е прекрасна, Лий — каза майката на Чад за детето. Погледът ѝ попадна на някой, който стоеше зад Лий, и тя каза:

— Стюарт, ела тук.

Лий се обърна към вратата и едва потисна възклицанието, което щеше да се изплъзне от устата ѝ. Гърбът ѝ се смрази. Чад силно стисна талията ѝ, за да я успокои.

Под арката на вратата, която водеше към коридора, стоеше господин Дилън. Беше едър мъж. На младини навярно е бил як като Чад. Лицето му бе набраздено от атмосферните влияния и дългогодишния навик да се усмихва широко. Главата му беше увенчана с гъста бяла коса, която се спускаше ниско надолу. Беше се подпрял на патерица. И там, където трябваше да бъде левият му крак, имаше празен крачол, вдигнат нагоре и забоден над коляното му.

— Здравей, сине. Лий? — попита той и тя кимна. — За мен е удоволствие — пъргаво прекоси стаята и протегна към нея загрубялата си ръка. — Простете ми, че не си нося протезата, но в студено време с нея ми е неудобно.

— Господин Дилън — каза Лий, усмихвайки се непринудено този път, като пое ръката му. Веднага превъзможна първоначалния си шок и сега показва добро възпитание. — Не бива да се извинявате за това, че искате да се чувствате удобно в собствения си дом.

— Наричайте ме Стюарт — отвърна той. — Беше прав, синко. Тя е красива — Лий се изчерви и всички се разсмяха.

— Той толкова ни изнерви, Лий — рече Амилия. — Не искаше да ни каже нищичко за теб. Дали си блондинка или брюнетка, ниска или висока. Абсолютно нищо. Каза само, че си красива.

— Дай да видя бебето, Амилия — каза Стюарт Дилън и жена му тутакси изпълни молбата му. — Ти наистина си извадил на бял свят едно прекрасно същество, синко — призна той и нежно сложи ръката си върху тази на Чад. Лий бе поразена от обичта, която тези хора очевидно изпитваха един към друг.

След половин час Лий вече имаше усещането, че цял живот е познавала семейство Дилън, те я караха да се чувства толкова добре в техния дом. Къщата беше топла и отразяваше приветливостта на своите собственици. Дървеният под скърцаше под килимите с уютния звук на добре стопанисвана и обичана къща. Лий не бе имала постоянен дом и това бе ѝ липсвало. Военната кариера на баща ѝ ги бе принуждавала да се местят често от едно място на друго по време на нейното детство и юношество. Тя винаги бе завиждала на стабилността на семейства като Дилънови.

Огънят весело пращеше в камината, докато те отпиваха от горещото питие, приготвено от червени боровинки, чиято рецепта веднага бе предоставена от Амилия, когато Лий съвсем непринудено

изрази желание да я има. На Сара ѝ дадоха хрупкав сухар, който тя щастливо дъвчеше. Амилия бе завързала кърпа около врата ѝ, за да не изцапа рокличката си.

Дневната беше уютно украсена с вещи, представляващи семейни спомени, ръчни плетива и снимки на Чад в различна възраст. Пред един от прозорците, които започваха от пода и стигаха до тавана, стоеше огромна елха в очакване на коледната украса.

Амилия не отхвърли предложението на Лий да ѝ помогне да приготвят „вечерята“. Лий сложи масата и направи картофеното пюре под обстрела от приятелски въпроси на Амилия, отнасящи се до нея и Сара. Стюарт държеше Сара в скута си, а Чад беше помолен да отиде на тавана и да свали кутиите с коледни украшения.

— Докато си горе, донеси, моля те, онзи високия стол — помоли го майка му.

Той трябваше да се връща на няколко пъти, но когато приключи с това задължение, яденето беше готово.

— Измий се, Чад, и донеси печеното, ако обичаш. Лий, би ли донесла желираната салата от хладилника, а през това време аз ще сложа Сара на високия стол.

— Досега не съм я слагала на стол. Още не може да седи сама.

— Остави това на мен — отвърна уверено Амилия.

В кухнята Чад изми ръцете си на умивалника, а в това време Лий свали престилката и отвори хладилника да вземе салатата. Тя беше сложена върху тежък кристален поднос и трябваше да се държи с две ръце. Чад застана пред Лий тъкмо когато тя се отпрати към вратата.

— Днес изглеждаш много красива, Лий — каза той тихо. — Моите родители те харесаха, както си и знаех.

— И те ми харесват — отвърна тя, като вдигна тежкия поднос.

Най-неочаквано ръцете му я обгърнаха през кръста и той я целуна бързо, въпреки подноса, който стоеше като бариера помежду им. Усещанията, които това докосване пробуди у нея, застрашаваха не само и без това краткия живот на салатата, но и нейното твърдо намерение да му устои. Той създаваше у нея някаква потребност, която бе унищожителна.

— Чад, хайде донеси печеното — извика майка му от трапезарията.

— И си хубава не само на вид — добави Чад с тих глас. Той отстъпи назад, пусна ръката си, усмихна се дяволито и отиде да изпълни нареждането на майка си. Желираната салата се поклащаше прекалено силно, когато Лий я сложи на масата.

— И все пак смятам, че не е редно — поучително повтаряше Амилия. Без да ѝ обръща внимание, Стюарт продължаваше да търка нежните венци на Сара с бърбън. — Не одобрявам силните питиета, под каквато и да е форма, особено за бебе.

— Това е с медицинска цел — отвърна Стюарт. Той ни най-малко не изглеждаше притеснен от това, че Сара дъвче пръста му. — Правил съм го същото и на Чад, когато беше бебе. И съм те виждал как му сипваш в устата уиски с мед, когато имаше кашлица.

Амилия прояви благоприличието да си придаде смутен вид.

— Лий ще си помисли, че сме ужасни хора.

— Не, няма — разсмя се Лий, приятно отпусната след обилния обяд и хубавия разговор, който Дилънови бяха поддържали по време на яденето. — Струва ми се, че ще трябва да купя бутилка бърбън — тя и Чад седяха близо един до друг на дивана. Той беше обгърнал раменете ѝ. Пръстите му лениво се разхождаха нагоре-надолу върху ръката ѝ. Лий се опитваше да не мисли за дръзкото му държане в кухнята. Всеки път, щом се сетеше за това, той сякаш отгатваше мислите ѝ и ѝ намигваше лукаво.

Дори по време на разкошния обяд той бе я измъчвал. Докато слушаше разсеяно баща си, който му разказваше за бизнеса с говедата, Чад бе разтривал доста умело крака ѝ точно над коляното. Нямахше смисъл да опитва да се изплъзне от тази ръка. Тя сякаш беше съоръжена с радар и Лий бе мишената. Най-накрая тя капитулира и той изглеждаше доволен от възможността да гали бавно коляното ѝ, притиснато до неговото под снежнобялата покривка.

— Обясни ми как успя да я сложиш на този висок стол — попита Лий Амилия.

— Таблата отпред нагласяваш, ако е възможно, близо до гърдите ѝ. После завързваш детето с някаква кърпа или каквото имаш подръка. Повечето от тези високи столове имат широка каишка, която минава

между крачетата на детето, така че то да не може да се изплъзне отдолу.

— Като ви слушам, май ще е по-лесно да я научим как да седи сама — обади се Чад с влудяваща логика.

Лий и Амилия му хвърлиха пренебрежителни погледи. А той и Стюарт само се разсмяха. Чад се отнасяше към родителите си с уважение и внимание. Но те знаеха и как да се шегуват. Трябва да са имали много щастливи мигове, докато Чад е бил момче, помисли си Лий. Че се гордееха с него, се разбираше от само себе си.

— О! — възкликна Лий, когато гръбчето на Сара започна да се огъва и тя се разплака. — Струва ми се, че доброто ѝ настроение се изчерпа.

— Защо не я занесеш горе да поспи? — предложи Амилия, като стана от мястото си, за да заведе Лий.

— И аз ще дойда — скочи Чад нетърпеливо.

— Стой си на мястото — срязва го Амилия. — Баща ти искаше да гледате заедно футболния мач — Чад покорно се отпусна отново на дивана.

Лий взе хленчещото бебе от Стюарт и последва Амилия нагоре по стълбите.

— Това беше стаята на Чад — каза Амилия, когато, минавайки по дългия коридор, влязоха в една просторна спалня. — Както виждаш, нищо не съм променила в нея — стаята беше претърпкана със спортни снимки, трофеи, знаменца и емблеми от шампионати. В единия ъгъл имаше чифт зимни ски и ракета за тенис. Върху ламперията на стената беше закачена футболна каска.

— Ако ми помогнеш, ще преместим леглото до стената, а от външния край ще сложим възглавници, тъй че малкото съкровище да не може да се изтърколи — Лий се усмихна. Амилия мислеше за всичко.

Преместиха леглото и сложиха Сара да легне, но тя още не беше готова да заспи. Зарови в дюшека малките си крачета, обути в новите сатенени обувки, и започна да върти глава в пристъп на раздразнение. Лицето ѝ стана тъмночервено.

— Тя е на непознато място — каза съчувствено Амилия. — Когато Чад беше бебе, не искаше да спи никъде другаде освен в своето легло.

— Може би ако легна при нея за малко, ще заспи — рече Лий, събувайки обувките си.

— Най-добре. Ще ви оставя сами. Ще заспи много бързо.

Лий се изтегна до бебето и взе да го тупа по гърба, докато то започна да се успокоява, плачът му премина в откъслечни хлипания, после в хълцания и най-накрая стихна в отмерено дишане. Лий взе завивката, която беше в краката им, и покри и двете с нея. Погледът ѝ се задържа върху една снимка на Чад в страхотна футболна поза, докато очите ѝ се затвориха, оборени от съня.

Когато се събуди, то беше от някакво сладостно усещане върху ухото ѝ. Леко раздвижи глава, но тя се удари в друга, наведена над нея.

— Събуди се и ме целуни, госпожо — чу тя настойчив, дълбок глас. Топли влажни устни се нахвърлиха върху нейните, плъзваха се върху тях дотогава, докато устните ѝ се разтвориха да посрещнат една пламенна уста. Щеше да ѝ струва голямо усилие да отвори очите си, но тя все пак извади ръце изпод топлината на завивката и обгърна силния врат на Чад.

— Господи, чудесна си на вкус — промърмори той в ухото ѝ и продължи да прави същото, което бе правил преди малко, за да я събуди. Тя отвори очи достатъчно, за да види как Сара спи дълбоко до стената. Чад бе коленичил край леглото. Ръката му лежеше, тежко отпусната, около кръста ѝ и със съвсем малко усилие той обърна Лий с лице към себе си. Устните му се сключиха върху нейните още веднъж. Целувката стана по-жарка, езикът му — мародерстващ, хищен грабител, който покоряваше с финес.

— Чад! — тя дишаше премаляла, когато устата му се премести върху вдлъбнатината на шията ѝ. Дъхът му опари затоплената ѝ вече от съня кожа. — Не трябваше да идваш тук и да правиш това.

— Дръпни се навътре.

— Родителите ти...

— Спят и двамата в столовете си пред телевизора. Много скучен мач. Дръпни се навътре.

Лий се подчини сляпо, като се премести, оставяйки му достатъчно място да легне до нея. Той придърпа завивката върху себе

си и започна да се притиска леко към нея, докато тя легна по гръб и вдигна очи към него, когато той се наведе над нея.

— Не можем...

— Красива си — каза той с хриплив глас. — Очите ти са толкова сини.

— Твоите са по-сини.

— Не.

— Да — настояваше тя. Забравяйки всякакви скрупули и здрав разум, прокара пръст върху тъмните му вежди. Непреднамерено изкусителен, пътешестваният пръст накрая се спусна надолу по носа му, стигна до устните и ги очерта с колеблива покана. Чад простена, освобождавайки се от своето въздържание, и отново се нахвърли върху устните ѝ с неутолима жажда.

Ръката му се плъзна върху блузата ѝ, разкопча копчетата без видим протест от нейна страна и се промъкна вътре. Кожата ѝ потръпна от докосването му, когато сутиенът ѝ падна, освободен с едно умело движение на китката му. Чад вдигна главата си и като дръпна настрани шумолящия плат, я погледна.

— Лий — въздъхна той с благоговение.

Пръстите му погалиха тъмнорозовите зърна, които сякаш се надпреварваха да привлекат вниманието му. Той знаеше точно колко сила да употреби, когато ги галеше. Лий неволно изви гръб и не можа да потисне сладострастния стон, който излезе от гърлото ѝ. Очите му се сляха с нея миг преди той да наведе глава. Целуна гърдата ѝ, впивайки устни в нея, което потопи Лий във водовъртеж от желания. При всяко леко всмукване утробата ѝ се свиваше и тя усети празнина, каквато не подозираше, че съществува там.

— Чад! — тихо изстена, притискайки се към него.

— Знам, любов моя, знам. Изгарям от желание.

Ръката му покри гърдата ѝ, сякаш да я предпази от нещо, а устните му проследиха надолу вдлъбнатината между ребрата ѝ. Той разкопча панталона ѝ, свали ципа и целуна възбуждащо оголения ѝ пълп.

— Толкова е хубаво да те докосва човек — прошепна върху корема ѝ, докато вкушваше от неговата сладост. Стигна до дантеления ластичен колан на бикините ѝ. — Лий, искам те толкова много — прекомерното му желание пролича от напрежението в гласа му.

Това, което се случваше, внезапно я порази като мълния и тя се напрегна с всички сили да му се противопостави.

— Не, Чад! — извика тя и сграбчи ръката му, която лежеше между бедрата ѝ. — Съжалявам, но не мога. Не тук. Не по този начин. Не...

— Шшшт. Лий — каза той бързо, тихо, — няма да направя нищо против волята ти.

— Съжалявам — повтори тя, като затвори и стисна очи да не вижда разбирателството, което прочете в неговите очи. Може би не ѝ се искаше той да проявява такова разбиране. Може би на нея ѝ се искаше той да е по-убедителен. Дори сега тялото ѝ копнееше да получи удовлетворение.

Но не беше редно. Не можеше да се омъжи за него, а една любовна авантюра би била в разрез с всичките ѝ разбирания. При все това цялото ѝ тяло преливаше от копнеж по него. И ако тя чувстваше тази разяждаща я празнота отвътре, какво ли чувстваше той? Лий отвори очи и видя, че я наблюдава внимателно.

— Сигурно ме мразиш за това, което току-що ти причиних — каза тя. — Не го направих нарочно.

— Знам — отвърна тихо той. — И ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз също не бих могъл да се любя с теб при тези обстоятелства. Сега не му е нито времето, нито мястото.

Тя лежеше послушно, докато той оправяше дрехите ѝ. Когато свърши, той се наведе над нея и прошепна:

— Мислиш ли, че ще мога някога да те видя напълно гола? — усмивката му беше топла, дяволита.

— Нахалник — каза тя, като се усмихваше стеснително.

Той се изсмя сладострастно.

— Не си ли поне мъничко любопитна да видиш как изглеждам гол?

— Не.

Той се усмихна, белите му зъби блеснаха в притъмнялата от здрача стая.

— Лъжкия.

Не успя да изрази енергичния си протест. Попречиха ѝ устните му.

Събудиха Сара и Лий я облече с гащеризона, който много хареса на Чад. Той занесе бебето долу. На най-долното стъпало Лий го хвана за ръката.

— Мислиш ли, че ще забележат... нещо?

— Имаш предвид горещите отпечатаъци върху гърдите ти? Няма, освен ако не си свалиш блузата — засмя се, като видя смущението, изписано върху лицето ѝ. — Единственото, което биха могли да забележат, е, че ми е ужасно трудно да държа ръцете си далеч от теб. Внимавай. Може да не успеея.

И наистина, докато украсяваха дървото, за Чад беше цяло изпитание да не я докосва. Веднъж, докато Лий беше в сянката зад дървото — лампите в стаята бяха угасени, за да могат да се наслаждават на разноцветните светлини, с които бе обкичено дървото — той се приближи зад нея, обгърна я с една ръка, сложи дланта си върху гърдите ѝ и я целуна отстрани по врата.

— Чад, престани! — прошепна тя ожесточено.

Той само се изсмя и обхвана с ръка ханша ѝ.

Почти привършваха с украсата, когато Лий застана встрани, за да погледа как родителите на Чад си играят със Сара. От време на време единият от тях даваше по някой съвет на двамата, които слагаха украсата; иначе вниманието им беше погълнато от бебето, което очевидно споделяше тяхната любвеобилност.

— Чад — промълви тихо Лий и от тона ѝ той разбра, че това, което искаше да каже, не е някаква шеговита забележка, каквито често си подхвърляха. — Какво се е случило с крака на баща ти?

Коледното дърво се отразяваше в очите му, но тя успя да забележи колебанието в тях, преди да ѝ отговори.

— Бил е смазан от някакво съоръжение, докато е потушавал пожар.

Вцепенението, изписано на лицето ѝ, беше достатъчно красноречиво и той се извърна, плесна с ръце и попита майка си къде има нещо за хапване.

Амилия и Стюарт ги обсипваха с похвали за красивото дърво, а в това време те поглъщаха големи парчета от карамеловия орехов сладкиш, покрит с разбита сметана. Когато свършиха и Чад заяви, че е

най-добре да заведат Сара вкъщи, преди да е станало много късно, Лий каза:

— Ако ѝ прибереш нещата в чантата, аз ще помогна на майка ти да измие тези чинии.

Чад с неохота тръгна да изпълнява възложената му задача, оплаквайки се, че багажът на бебето е разпилян къде ли не, но Лий не му обърна внимание. Стюарт беше натоварен с мисията да забавлява Сара — поръчение, което той прие с радост.

Лий изсушаваше последната чаша, когато Амилия я взе от нея и стисна двете ръце на младата жена между своите.

— Лий, твоето посещение тук с Чад означава толкова много за нас.

— За мен също.

— Много се безпокоим за Чад — призна си Амилия.

— За работата му?

— И за това, разбира се, но имам предвид личния му живот. След Шарън ние се опасявахме, че никога няма да рискува да се влюби отново. Струва ми се, че сега е ужасно влюбен в теб.

Съзнанието на Лий се съсредоточи върху една-единствена дума. По-точно — едно име.

— Шарън? — попита тя с тих, тънък глас. *Не искам да знам!* — крещеше съзнанието ѝ.

Очите на Амилия се разшириха от изненада.

— Не знаеш ли за Шарън? — Лий поклати глава. — О, Боже! — промълви Амилия, очевидно разстроена.

— Коя е тя? Кажи ми, моля те — Лий не си даваше сметка с каква сила бе сграбчила ръцете на другата жена, докато не я видя как трепна уплашено. Като отпусна ръцете ѝ, повтори: — Моля те!

Амилия ѝ отправи съчувствен поглед.

— Мисля, че трябва да попиташ Чад.

ШЕСТА ГЛАВА

— Започвам да се тревожа за мрачното ти настроение. Не си казала дума, откакто тръгнахме.

Нощта беше студена и тъмна. Луната бе само един сърп в края на хоризонта и не хвърляше светлина. Единствено фаровете на Чад прорязваха мрака на равната безлюдна магистрала. Сара спеше в скута на Лий.

Лий обърна глава към профила му и каза:

— Коя е Шарън?

Той стреснато извърна глава, а колата се отклони от пътя си достатъчно рязко, за да раздруска и събуди Сара. Тя протегна инстинктивно крайниците си и започна да премлясква, докато се успокои отново.

— Как научи за Шарън?

— По невнимание майка ти спомена името ѝ. Посъветва ме да попитам теб за нея. Коя е тя, Чад?

Той изруга тихо и удари с юмруци волана.

— Шарън беше моя съпруга. Тя се самоуби.

Онемяла, Лий го гледаше с широко отворени очи сред мрака на колата. Сърцето замря в гърдите ѝ с тъпо глухо тупане.

— Твоя съпруга? — със задъхване, едва чуто изрече тя. — *Твоя съпруга?* — той кимна рязко. Лий погледна навън в нощта, опитвайки се да възприеме нереалността на всичко това. Като обърна отново глава към него, попита: — Защо не ми каза за нея?

— Защото тя няма нищо общо.

— Нищо общо? — попита тя толкова високо, че Сара се стресна отново.

— Не. Не и с нас. Моят брак няма нищо общо с това, което изпитвам към теб. Аз съм влюбен за пръв път, Лий. Не искам да кажа, че не съм обичал Шарън. Но я обичах по друг начин.

— И тя се самоуби?

Ръцете му се впиха в кожената калъфка на волана.

- Да.
- Защо, Чад?
- По дяволите...
- Защо? — изкрещя тя.

Спирачките изпищяха и колата спря. Лий едва сега разбра, че се намират пред дома ѝ. Чад се извъртя в седалката си и я погледна с блеснали от гняв очи. Дори в тъмното те бяха поразителни, озарени от вътрешен пламък.

— Случи се преди две години. Бях в Аляска, където потушавахме пожар. Бяха адски пламъци и ни трябваша седмици, за да го угасим. На Шарън ѝ съобщили, че съм ранен. Наистина бях. Бях ударен в главата и имах леко сътресение, но нищо повече. Подробностите около инцидента се изяснили едва по-късно, след като тя вече била погълнала шишенцето с приспивателни хапчета.

Чад се обърна и отвори вратата със замах. Лий бързо уви Сара и излезе от ниската кола, когато той отвори нейната врата.

— Къде ти е ключът? — попита я, когато в мразовития вятър се отправиха забързано към входната врата.

— Тук вътре — тя вдигна ръка, така че той да може да вземе чантата ѝ.

Взе да рови в нея, докато накрая откри ключа. Само след секунди вратата бе отворена. Чад влезе преди Лий и Сара, за да запали лампите и да усили терморегулатора, който Лий бе намалила, преди да излязат.

— Ще отида да взема торбата с багажа — каза той.

Лий унило занесе Сара в новата ѝ стая и я сложи в креватчето ѝ. Пръстите ѝ се движеха автоматично, докато сваляше дрехите на момиченцето и му слагаше пижамката. Заговори ѝ нежно, хвалейки доброто ѝ държане през целия ден, но Лий не можеше да съсредоточи вниманието си върху гальовните думи. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към напрегнатото, непроницаемо лице на Чад, докато ѝ разказваше подробностите за смъртта на жена си.

Докато Лий приготви детето за сън, Чад се върна и застана до нея край креватчето.

— Лека нощ, Сара — когато се наведе да целуне бебето по бузата, то го цапна по носа с юмручето си. Чад се разсмя, обърна го по корем, тупна го веднъж по дупето и след това излезе от стаята.

Лий удължи раздялата си със сънливата Сара, страхувайки се от обясненията, които знаеше, че я очакват в другата стая. Когато най-после угаси всички, освен една малка нощна лампа, нямаше повече причини да се бави.

Чад седеше на дивана, забил поглед в пода. Сключените му ръце висяха отпуснати между широко разтворените му колене. Когато Лий влезе в стаята, той вдигна глава и я погледна.

— Извинявай, че не ти разказах за Шарън — каза без никакви предисловия. — Като се има предвид как умря, струва ми се, разбираш, че това не е приятна тема за разискване, когато ухажваш друга жена.

Извинението беше неубедително и Лий знаеше, че зад тази съдържаност на Чад се крие нещо повече. Бе решила на всяка цена да изтръгне истината от него.

— Много пъти имаше удобен случай да ми кажеш, Чад. Бях те попитала дали си женен, когато раждах. Можеше просто да ми кажеш, че си вдовец. Когато ти разказвах за Грег, това беше за теб идеалната възможност да ми кажеш за Шарън. Или пък на другата вечер, когато си изяснявахме всички онези неща, които бе скрил от мен. О, да, ако беше искал да ми кажеш, имаше безброй възможности да го направиш.

— Е, добре — каза той с дрезгав глас и скочи на крака, като прокара пръсти през косата си. — *Не исках да ти кажа!*

— Това вече е друго нещо.

Той я погледна нервно и вдигна ръце към устните си в предизвикателна поза. Заговори с тих, добре премерен тон, който едва скриваше гнева му.

— Не исках да ти кажа, защото знаех, че ще реагираш точно така, както реагираш сега. Това, което направи Шарън, за теб ще бъде още една причина да не се виждаме.

— Да. Прав си — усещайки как гневът ѝ се топи под тежестта на истината, Лий се отпусна върху дивана. — О, Чад, нима не разбираш? Никога не бих стигнала до самоубийство, но ще бъда нещастна всеки път, когато те повикат да потушаваш пожар. Сигурна съм в това. Така се чувствах винаги, когато Грег трябваше да ходи на тайни акции. Причиних му много страдания, не искам и на теб да причинявам.

Той приклепна пред нея и улови брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне.

— Не казвам, че няма да се тревожиш. Но ти не си като Шарън. Лий, тя беше като пеперуда... плашлива, неспокойна, с опънати нерви, страхуваше се от собствената си сянка. Мисля, че една от причините да се оженя за нея беше, за да я пазя. Тя предизвикваше такива чувства у всеки, особено у родителите си. Чувствах се виновен, когато я извеждах, преди да се оженим, защото им беше неприятно да излиза от къщи, макар и за няколко часа.

— Изглежда, атмосферата не е била много нормална.

— Не, не беше, и аз трябваше да го разбера по-рано. Повече я съжалявах, отколкото обичах. Това е самата истина, Лий.

— Вярвам ти, Чад. Знам какво изпитваш към жените. Искаш да закриляш всички ни.

— Това, което изпитвам към теб, е нещо съвсем различно — от израза на лицето му тя разбра какво изпитваше той към нея. Очите му, които се задържаха върху устните ѝ, ръцете му, които обгърнаха кръста ѝ — всичко това ѝ говореше, че у него тя не събужда съжаление и бащински грижи.

— Искам да ви дам — на теб и Сара — дом. Искам да ви дам някаква сигурност в живота. Но не съм безкористен. Имам нужда от теб, Лий. Имам нужда от човек до себе си. Искам да споделя живота си с теб. Разговорите, проблемите, смеха, секса — всичко. Не искам порцеланова кукла, на която ѝ трябва бавачка. Искам жена. Теб.

Той се взираше в деликатните вени на ръката ѝ. Когато вдигна поглед, с изумление видя сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Лий, какво...

— Не разбираш ли, Чад? Прехвърляш всички качества, които Шарън не е притежавала, на мен. Но и аз не ги притежавам.

— Ти ги притежаваш!

— Мислиш си, че съм смела. Грег щеше да ти каже нещо друго. Аз го докарвах до лудост с моите оплаквания всеки път, когато тръгваше. Правех го толкова нещастен, колкото бях и аз самата. Не искам да преживяваш всичко това. Не искам и аз да преживявам всичко това, да не говорим за Сара.

— Няма да бъде така, Лий. Виждал съм те как се справяш при най-ужасните обстоятелства с повече храброст, отколкото биха проявили повечето жени през целия си живот. Боже господи! Роди дете в онзи пущинак без упойка, без антисептици, без да има кой да ти

помогне, освен някакъв мъж, изплашен до смърт, да не би да увреди теб или бебето. И ти с усмивка мина през това изпитание.

— Какъв избор имах? — каза тя с лек смях.

— Много — отвърна Чад сериозно. — Шарън можеше да избере да не гълта цяло шише приспивателни, да посрещне с твърдост онова, което се е случило с мен — каквото и да е то. Предпочете да не го направи.

Лий усети как отбранителният вал, който бе изградила, се разпада бавно под яростната атака на неговите аргументи. Самоубийството на Шарън навярно бе причинило на Чад много болка и вина, особено след като е искал да я пази от останалия свят. Лий усети прилив на състрадание и нежност към него, когато видя измъченото му лице. Знаеше, че колкото и благоразумно да е, не можеше изведнъж да престане да се среща с него. Знаеше какъв риск поема, знаеше каква болка ще изпита първия път, когато ще трябва да я остави, за да гаси пожар на някой нефтен кладенец, но този кошмар ѝ изглеждаше далечен сега, в момента на близост. Щеше да се изправи лице в лице с него, когато му дойдеше времето. Не сега.

Тя докосна косата му.

— Чад, съжалявам за Шарън.

— Благодаря ти, Лий. Знам, че трябваше да ти кажа по-рано, но не можех да рискувам да те загубя — положи главата си в скута ѝ, а ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Като я галеше съблазнително, каза: — Лий, имам нужда от теб. Не ми отказвай. Моля те.

Това, което правеше, дори през дрехите ѝ караше сърцето ѝ да бие лудо. Чувстваше как се топи под устните му като топло масло.

— Чад, ние се познаваме отскоро. Можем да преброим на пръстите на едната ръка колко пъти сме били заедно.

— Чувствам се така, откакто те оставих в болницата. Искях да ви имам — теб и Сара — в моя живот още тогава.

— Защо не остана? Или защо не се върна?

— Моментът не беше подходящ и аз го знаех. Мислех си, че може би още страдаш за Грег. Не беше минала и година, откакто е бил убит. Тъкмо беше родила неговото дете — последната връзка с него. Щях да се чувствам като натрапник. Трябваше да ти дам време да се съвземеш физически и душевно от преживяното. И сякаш точно тогава всеки нефтен кладенец по света започна да ни създава проблеми.

Кръстосвах из цялото земно кълбо. Освен това си мислех, че може да се притесняваш, ако ме видиш отново. Много често, когато някаква трагедия или нещо подобно събере хората заедно, после на тях им е трудно да се озоват лице в лице при нормални условия.

Тя прокара пръсти през косата му, докато главата му лежеше в скута ѝ.

— Трябваше да изпитвам смущение, но не изпитвах. Беше толкова... толкова внимателен към мен, а какво друго ми трябваше в момента — тя замълча за секунда, после призна: — Плаках, когато ме остави онази нощ в болницата.

Той вдигна глава и потърси сиво-сините ѝ очи. После се надигна и седна на дивана, излегна се и я привлече към себе си, а тя се облегна върху гърдите му. Чад приглади назад красивата ѝ кестенява коса, която падаше на вълни от двете страни на лицето ѝ.

— Стоях там, докато дойдоха родителите ти. Не можех просто така да си тръгна и да те оставя сама, без да има кой да се погрижи за теб. Искях да им се представя, но имах такъв изпаднал вид, страхувах се, да не би да се ужасят, като видят какъв мъж е извадил на бял свят бебето ти.

Тя се засмя и с върха на пръста си проследи очертаванията на устните му.

— Това е може би едно от най-мъдрите решения, които си взимал.

— Защо?

— Защото те щяха да се почувстват точно така, ако те бяха видели тогава. Не са толкова сърдечни и мили, толкова толерантни и доброжелателни като твоите родители.

Той прокара пръст върху копчетата на блузата ѝ.

— Какво си помисли за мен тогава?

— Бях много изплашена, докато не си свали слънчевите очила и не видях очите ти — отвърна чистосърдечно тя.

— Очите ми са много чувствителни към слънчевата светлина. Нося тъмни очила през цялата година.

— През цялото време ме наричаше „госпожо“. Това някак си не подходеше на авантюристичния ти вид.

— Майка ми трябва да се гордее, че строгите ѝ уроци по етикет дават своите плодове — каза той, усмихвайки се.

— И макар че беше толкова мръсен, помислих си, че си красив, особено с онази кърпа, завързана около челото ти.

Той се разсмя.

— Не бях я вързал за красота, а за да не удавя теб и бебето в пот. Бях дяволски изплашен да не направя нещо, което да ви навреди и на двете.

— Беше по-внимателен от която и да е сестра или лекар — прошепна тя.

Обгръщайки врата ѝ с ръка, той я приближи към нетърпеливите си устни и я целуна нежно. Отново и отново устните му бързо и леко се докосваха до нейните, като се спираха от време на време, за да се притиснат по-настойчиво, преди да се оттеглят.

После той не можеше вече да се откъсне. Устата му се притисна върху нейната и остана така, докато устните им се разтвориха в един и същ момент и панделките на желанието, които бяха здраво завързани през последните няколко часа, започнаха да се развързват.

Като я хвана здраво, той я обърна върху възглавниците отзад и се отмести опасно близо до ръба на дивана. Краката им се преплетоха. Той вдигна ръката ѝ и я постави върху рамото си, за да има по-добър достъп до гърдите ѝ, които ръката му галеше през копринената блуза.

Целунаха се с такава жар, че накрая бяха принудени да се разделят, останали без дъх, със сърца, тупащи едно до друго, леко усмихнати, изпитващи искрена радост един от друг. Чад изсипа порой от леки бързи целувки върху бузите на Лий, шията, надолу по гърдите, а в това време пъргавите му пръсти бързо я освободиха от блузата и сутиена.

Заравяйки лице в дълбоката цепнатина между гърдите ѝ, която сега беше по-силно изразена поради положението ѝ, той прошепна:

— Лий, желаеш ли ме?

Тя кимна, въздишайки, когато той целуна с горещи устни вътрешната извивка на гърдите ѝ.

— Да, Чад. Да.

Той се надигна от тесния диван и я взе на ръце, както беше направил, когато я сваляше от пикапа.

— Тогава ще те любя — прошепна в косите ѝ.

Обзета изведнъж от изблик на стеснителност, тя зарови глава в рамото му и отново кимна. Той я понесе през малкия коридор към

спалнята ѝ. Коляното му остави дълбока дълга вдлъбнатина върху дюшека, когато се наведе над леглото и положи Лий напречно.

Чад се изправи и Лий го гледаше замаяна, докато той събличаше дрехите си. Копчетата бяха почти изтръгнати от ризата, когато ги задърпа нетърпеливо. Гол до кръста, той заподскача на единия си крак, после на другия, докато си сваляше ботушите и чорапите. Смъкна джинсите си, преди Лий да се бе подготвила да го види само по тъмносините слипове. Тя затаи дъх.

Малката лампа до леглото ѝ откри тъмния релеф на вдлъбнатините на тялото му и освети равните повърхности. Космите, гъсто обрасли гърдите му и по-редки върху останалите части, проблясваха на фона на тъмната кожа. Мускулите на краката и ръцете му потръпнаха, когато легна до нея. Без риза, плещите му изглеждаха по-широки, а гърдите му — по-мощни.

— Лий — изрече само името ѝ, но тази простичка дума и начинът, по който я произнесе, ѝ говореха толкова много. Целуна я, разтваряйки устните ѝ с езика си, и удоволствието я прониза като стрела, изстреляна от гърлото ѝ дълбоко вътре в нея.

Ръката му обгърна гърдата ѝ. Галейки я нежно, той я повдигна и леко докосна зърното с палеца си. Устните му се затвориха плътно около изопнатата пъпка. Заровила пръсти в неговата коса, тя хвана здраво главата му.

— Чад, Чад — изстена и се изви под него, когато устните му я изпълниха с удивителни усещания.

— Никога няма да ти се наситя — прошепна той, обръщайки главата си, за да удостои със същото внимание и другата гърда. Ръката му, с изопната длан и разтворени пръсти, се плъзна надолу по корема ѝ. За втори път този ден Чад трябваше да се пребори със закопчалката и ципа на панталоните ѝ. Изправи се в леглото и се наведе, за да свали обувките ѝ.

Очите му потърсиха позволение от нейните, преди да пъхне палците си под мекия плат на панталона и да го свали надолу. Сега тя остана само по чорапогаци и жълти дантелени пликчета.

— Ооо — Лий покри лицето си с ръце. — Жените във филмите винаги носят сатенени жартieri и черни чорапи.

— Да си ме чула да се оплаквам? — попита той и се засмя тихо, докато смъкваше чорапогациите ѝ. Погледът му бавно обгърна почти

пълната ѝ голота, преди отново да легне близо до нея и да я привлече към себе си, сложил собственически ръка около кръста ѝ. — Не съм виждал друга жена — нито във филмите, нито някъде другаде, — която да може да се сравнява с теб. Имаш красиво тяло, Лий. Мислех си, че жените, раждали наскоро, имат отпуснати гърди и меки коремни с неприятни белези от раждането.

Целуна я дълго и вложи цялото си старание, после продължи, сякаш не беше се отклонявал.

— Гърдите ти са удивително твърди — и за да докаже това твърдение, пръстът му възбуждащо направи кръг около едното зърно и то настръхна в отговор. — И нямаш белези от раждането — промърмори той близо до изопнатото зърно и леко го подразни с езика си. — Ти си великолепна навсякъде.

Ръката му се плъзна под дантелените ѝ пликчета. Лек стон излезе от гърлото ѝ. Той се притисна към нея и тя усети силната му възбуда с бедрото си. Лий неспокойно се премести още по-близо.

— Мога ли да имам тази чест? — прошепна той, сваляйки пликчетата от краката ѝ. Легна върху нея и залюля бедрото ѝ между краката си. Окосменото му тяло дразнеше и гъделичкаше копринената ѝ кожа. — Целуни ме, Лий.

Тя нямаше нужда от втора покана. Устните ѝ нетърпеливо очакваха неговите. Търсейки жадно вкуса му, езикът ѝ се промъкна без стеснение между устните му. Дланите ѝ с наслада галеха широкия му здрав гръб. Тя обви ръце около кръста му и силно се притисна към него.

Той откъсна устни от нейните, само за да обсипе с изгарящи, ненаситни, груби целувки тялото ѝ. Една дръзка ръка се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Тя отбранително притисна краката си един към друг само за миг, преди да ги отпусне, разубедена от ласкавите му пръсти.

— Не искам да ти причинявам болка — прошепна загрижено. Нямаше нужда да се безпокои. Галещите му пръсти я намериха готова за любовта му.

— Сладка, сладка моя — горещият му влажен дъх опари трескавата ѝ кожа. Целуна пъпа ѝ, вдлъбнатината по-надолу, плътното гнездо от къдрици.

— О, Чад, моля те — изхлипа тя. Ръцете ѝ се промъкнаха под слиповете му и изваяха с длани стегнатите мускули на хълбоците му.

Не можеше да повярва на собствената си дързост, която бе възнаградена, когато той стана и свали слиповете си с бързи и резки движения на ръцете и краката.

Като простря ръцете си около красивото му мускулесто тяло, тя го дръпна надолу към себе си. Гърдите му се притиснаха върху нейните, коремите им прилепнаха един към друг. Нежната ѝ мекота посрещна твърдата му напористост.

Загриженото му изражение изчезна, когато тя вдигна устните си към неговите. Целувката им стана по-пламенна и тя усети как въздържанието му се топи, но той беше все още предпазлив и плах. Желаяйки го до болка, тя спусна насърчително длани надолу по гърба му. Дишането му стана неравномерно и тежко в ухото ѝ.

— Господи, Лий, не мога повече. Не мога да издържам повече — изпъшка той миг преди да проникне в нея.

За момент тя усети пареща болка. Сякаш отново загубваше девствеността си. Тази мисъл я възбуди. Това беше начало за нея и Чад. Тя беше нова за него. Лек вик на екстаз резонира върху устните, притиснати към нейните.

Неговата въздишка отекна като ехо на екзалтацията ѝ.

— Толкова си сладка... толкова сладка... — изпъшка той. Като се увери, че тя няма да се разпадне на части, проникна по-дълбоко и я залюля със себе си в безспирен ритъм. Заедно, те излетяха в пространството. Когато тя се приземи отново, той я прегърна силно, шепнейки настойчиво: — Обичам те, Лий. Обичам те.

— Причиних ли ти болка, Лий? След раждането...

— Не, не — прошепна тя и се сгуши по-близо до него.

— Добре — каза Чад с облекчение. Улови кичур от косата ѝ и го разтърка между пръстите си. — Шарън се страхуваше от секса така, както и от всичко останало, особено когато си свалих дрехите първата брачна нощ. Тогава тя ме накара да се почувствам като садист — и така беше до края. Обичаше ме, но изпитваше ужас от любенето.

Той я отпусна по гръб и пръстите му се плъзнаха покрай горната извивка на гърдите ѝ.

— Ти, от друга страна, си ласкава и отзивчива. Трудно ми беше да бъда в крак с теб — тя го тупна закачливо по ръката, но веднага

разбра, че въпреки шеговития му тон, нещо го измъчва. — Чудя се дали... — той прочисти гърлото си и опита да се усмихне, преди да се отпусне назад по гръб. — Няма значение.

Тя разбра какво искаше да знае и мъжката му суета я забавляваше, но скри усмивката си. Без да проявява никакво снизхождание към него, постави въпроса открито.

— Чад, ти за мен и Грег ли си мислиш?

— Това не е моя работа.

— Вече е — отвърна простичко тя.

— Не искам да правиш сравнения.

— Не бих ги и правила — наведе се и леко го целуна по устните. — Доволна съм от теб. Още първия път, когато ме целуна в болницата, разбрах, че моят отклик за теб е също толкова важен, колкото и собственото ти удовлетворение. Това за мен означава толкова много, за всяка жена. Грег не успя да ме накара да се почувствам любима жена. А ти — да.

Можеше да му каже още неща. Можеше да му каже, че с Грег никога не бе достигала до такава степен на самозабрава. Грег беше способен любовник, но никога не бе почувствала, че той ѝ отдава цялото си внимание. Дори когато бе лежала в прегръдките му, телата им — съединени, тя често бе имала усещането, че мислите му са някъде другаде, че това, което вършеше, го правеше по-скоро по навик, отколкото спонтанно. Но нямаше да е честно към паметта на Грег да обсъжда това с Чад.

— Искам, освен това, да знаеш, че не е имало друг след Грег. И... и преди него. До тази вечер бях спала само с мъжа си.

Той можеше и да не повярва на толкова старомодна изповед.

Обърна се към нея и сега те лежах с лице един към друг.

— Лий, ти си толкова необикновена — каза тихо, галейки скулата на лицето ѝ с върха на пръста си.

— И ти.

— Обичам те, Лий. Не исках да ти го казвам преди, да не би да си помислиш, че се опитвам да те насилвам да легнеш с мен. Бях толкова щастлив, когато каза, че ме желаеш, и дори да беше казала, че не си готова още, само това — че ме желаеш — щеше да е достатъчно, за да се успокои сърцето ми. Разбира се, не мога да кажа същото за други части на тялото ми... — те се разсмяха тихо, макар че вътрешно

Лий не беше сигурна, че иска или че е готова за любовта му. — Обичам те, но ако ме помолиш да си тръгна сега, ще си тръгна.

— Не. Остани — прошепна тя, сигурна в този един-единствен факт: искаше той да остане. Облегна се на него и гърдите ѝ се опряха в твърдата стена на гръдния му кош. Той сложи ръката си на кръста ѝ и я притисна към себе си. Целунаха се.

— Гърдите ти са впечатляващи — прошепна тя в плетеницата от къдрави косми, които я гъделичкаха по носа.

— И твоите не са лоши — той се засмя, когато тя закачливо го захапа. Ръцете му ѝ показваха колко много харесва тялото ѝ. Той я взе в дланите си, а палците му отдаваха заслуженото на гърдите ѝ.

Устните ѝ продължиха пътя си върху неговите гърди, докато стигнаха до зърната. Тя опита вкуса им с езика си. Тялото на Чад застина в очакване, когато ръката ѝ се спусна надолу. Докато устните ѝ го възбуждаха болезнено с бавни, влажни целувки, ръката ѝ потърси и намери силата на неговата мъжественост.

— О, Господи! — гласът му излизаше дрезгав през стиснатите зъби. — Лий, знаеш ли какво правиш?

— Знам. Обичам те — тя продължи безмилостно, докато усети върху шията си как дишането му стана накъсано от обзелото го желание.

— Скъпа, ако... ако не спреш... О, Лий... няма да мога да...

— Не искам да можеш — тя нагласи тялото си към неговото и прие неудържимия му първоначален напор.

Дълга потръпваща въздишка го разтърси, когато проникна в коприненото царство.

— Приемаш ме така изцяло. Така плътно. Така съвършено.

Беше прав. Беше съвършено.

— Във всяка кухня трябва да има такова нещо — промърмори в ухото ѝ той, като избута с носа си косата ѝ, която му пречеше. Ръцете му се протегнаха откъм гърба ѝ и се подпряха върху кухненския плот, приковавайки я на място.

— Какво нещо? — засмя се тя, като изстиска гъбата, с която миеше чиниите от закуската.

— По една такава зашеметяващо сексапилна готвачка — устата му се разтвори върху врата ѝ и го подразни с език.

— Миришеш на хубаво — каза тя, като облегна глава на рамото му и извърна лицето си към врата му.

— Възползвах се от твоя душ и самообръсначка, преди да вдигна Сара. За щастие в колата си имах дрехи за преобличане — беше облечен в джинси и някаква друга карирана каубойска риза. Тя беше сигурна, че си е обул ботушите. Винаги го правеха с около един инч по-висок.

— Благодаря ти, че ме остави да спя до късно.

— Е, струва ми се, един джентълмен трябва да постъпи точно така. Половината нощ те държах будна.

— Ти също беше буден половината нощ — подхвърли закачливо тя и отърка хълбоците си в него.

Той я шляпна по задничето.

— Имаш остро езиче — ръката му очевидно не намери достатъчно основание да се отдръпне от онова, което ѝ се стори толкова интересно. Остана там и започна да гали стегнатите, заоблени мускули на дупето ѝ. — Но на мен ми харесва чувството ти за хумор. Всъщност — изръмжа той в ухото ѝ — на мен ми харесва всичко в теб. Например това — стисна я леко. — И когато те усещам с тялото си.

Той приближи още и нагласи средата на тялото си върху хълбоците ѝ.

— Виждаш ли как си прилягат? — прошепна прелъстително. Лий въздъхна и се облегна назад върху гърдите му. — Още не сме стигнали до хубавата част — ръцете му се плъзнаха около талията ѝ, продължиха нагоре по стълбицата от ребра и погалиха гърдите. Покриваше ги само меката памучна блуза. — Каж ми кога да спра — каза той, като продължи да я гали.

— Никога.

— Никога? Хм... значи все пак реши да ме задържиш?

СЕДМА ГЛАВА

Тя се изправи и се завъртя кръгом с лице към него.

— Нямах това предвид, Чад.

Той хвана лицето ѝ с длани и я прониза с покоряващите си очи.

— А какво *имаше* предвид?

Тя с усилие откъсна поглед от него.

— Не знам — въздъхна. — Знам, че изпитваме силно влечение един към друг, Чад, и че заедно преживяхме един невероятен миг — раждането на Сара. Но това не е достатъчно.

Тъглчетата на устните му се свиха и той се намръщи.

— Обясних ти защо тогава не ти казах какво работя, Лий.

— О, знам, Чад — зарови лицето си в топлината на гърдите му и обви ръце около кръста му. — Дай ми време, моля те. Все още не мога да обвържа бъдещето си с твоята професия. Когато Грег загина, аз се заклех, че никога повече няма да се свързвам с мъж, чиято работа е опасна. Не разбираш ли? Не мога да рискувам да загубя за втори път мъжа, когото обичам, просто не мога.

Той стисна здраво раменете ѝ.

— Няма да има такъв риск. Заклевам се. Смешно е да се придържаш към решение, което си взела много преди да се срещнем. Ние сме създадени един за друг, Лий. Ще направя всичко, което е по силите ми, да те убедя, че трябва да се ожениш за мен. Няма да те насилвам, но ти ще кажеш „да“ рано или късно. Няма да се откажа, докато не се съ согласиш.

Той започна кампанията си с целувка, толкова искрена, че Лий почти капитулира. Но тя се отдръпна от него, преди устните му да са сломили съпротивата ѝ със своята убедителност.

Лий му обърна гръб и се подпря с ръце на кухненския плот. Бореше се със слабостта, която я обземаше, бореше се да не се поддаде на обаянието му.

— Днес няма ли да ходиш на работа? — попита тя, надявайки се да сменят темата.

— Обадох се по телефона тази сутрин. След като знаят... — той замлъкна, когато тя трепна, после продължи спокойно: — След като знаят къде да ме намерят, имам на разположение няколко дни. Ти трябва ли да ходиш на работа днес?

— Искам да намина към търговския център да проверя дали са полели млечката и дали с украсите всичко е наред.

— Да не е паднал някой елен — пошегува се той и тя се разсмя. — Добре, ти се справи тук. Аз ще окъпя и ще облека Сара.

— Но, Чад...

Той спря възраженията ѝ с решителна целувка.

— Никога не съм се занимавал с такова малко бебе. Трябва да се науча.

Той се справи учудващо добре. Лий се преоблече и си сложи пола и блуза, постави си грим и среса косата си, докато Чад обличаше детето. Тя мина покрай стаята на Сара, когато отиваше към кухнята, за да сложи в торбата приготвените шишета и буркани с бебешка храна, подгрыващата чиния и лъжицата на Сара.

— Докъде стигнахте? — попита.

— Почти сме готови. Ще се срещнем в дневната.

Единствената помощ, за която помоли, бе да изберат какво да облече Сара.

Пред очите на всички те се появиха като семейство, тръгнало на покупки, и Чад не правеше нищо, за да промени това впечатление. Настоя да носи Сара, докато обикаляха из търговския център, като в същото време собственически държеше ръката си около Лий, освен когато тя действително проверяваше украсата. Както винаги, когато бяха навън, хората разговаряха с Чад фамилиарно. Той с гордост представяше Лий и Сара на всеки.

След като излязоха от търговския център, се отбиха в едно заведение за бърза закуска и си поръчаха пържено пиле за вкъщи, после Чад подкара ферарито към „Садъл Клъб Истейтс“.

— Искам да видиш къщата ми — каза той на Лий. — Можем да обядваме там.

Къщата на Чад беше една от любимите на Лий, преди още да знае, че е негова. Представляваше комбинация от традиционни и

съвременни елементи и беше изградена от камък и кедър. Дворът беше красиво оформен, с няколко все още млади орехови дръвчета, които обещаваха сянка след години.

Той натисна едно копче на радиопредавателя, поставен върху арматурното табло, и вратата, която преграждаше алеята за коли, се отвори бързо. Вкара колата вътре и я паркира пред вратата на един гараж.

— Ето ни и вкъщи — подвижна весело, като с едната си ръка крепеше кутията с пържено пиле, а с другата държеше вратата на колата отворена за Лий и Сара.

Отключвайки вратата, която водеше към тухления вътрешен двор, той ги пусна да минат, после избърза напред да изключи алармената система, която започна предупредително да свири веднага щом прекрачиха през вратата. Набра комбинацията от числа върху таблото и системата се изключи с щракване.

— Напомни ми да ти дам ключ и комбинацията за алармената инсталация, за да можеш да влизаш спокойно.

Лий кимна смаяна. За пръв път се чувстваше неловко. Къщата приличаше на тези от „Аркитекчъръл Дайджест“. Безпогрешният нюх на професионалния дизайнер се усещаше навсякъде и в същото време впечатляващият интериор нямаше онази стерилност, която професионалният подход често привнасяше. Върху излъскания тухлен под бяха постлани ориенталски килими, още по-ценни заради своята старинност и избелели цветове. Оригинални произведения на изкуството бяха съчетани с вкус с графики и плакати. По масите и етажерките се виждаха предмети, които Чад навярно бе донесъл от пътуванията си по света. Всичко носеше отпечатъка на неговата личност.

— Чад — прошепна Лий, сякаш се намираще в музей. — Всичко е много красиво.

— Харесва ли ти?

Тя се обърна и видя, че той я гледа с болезнено безпокойство, страхувайки се, да не би да не ѝ хареса.

— Да, Чад — отвърна тя и се засмя тихо. — Просто не мога да възприема всичко наведнъж.

— Ела да разгледаш останалата част от къщата.

Тя беше значително по-голяма, отколкото Лий беше си я представяла. Къщата имаше четири спални и всекидневна, свързана с голямата спалня, четири бани, без да се брои тази в голямата спалня, трапезария за гости, стая за закуска, стая за развлечения с бар, огромна гостна, кабинет, пералня и една кухня в селски стил. Имаше камъни в голямата спалня, във всекидневната, в гостната и в малката трапезария, свързана с кухнята.

Отвън имаше разкошен басейн и свързан с него по-малък басейн, съблекалня и още един напълно обзаведен покрит бар.

— И един човек живее във всичко това? — смаяно промълви Лий, застанала в огромната гостна със сводест таван.

— Смешно, нали? — каза унило Чад. — Купих къщата преди две години от един приятел на баща ми от петролния бизнес. Строеше си друга, по-голяма и по-хубава.

— По-голяма и по-хубава от тази? — попита Лий изумена.

Чад се разсмя.

— Купих я повече като вложение. Собственикът не търсеше печалба, искаше просто да се отърве от нея. Сега цената ѝ се е вдигнала значително оттогава насам благодарение на бума в Мидланд. Но тук се чувствам адски самотен, Лий. Никой не е живял в тази къща с мен. Купих я, след като Шарън... умря.

Той я обгърна с ръце, независимо че Сара беше между тях. Беше съвсем естествено да включи и бебето в прегръдката им. Чад нежно целуна Лий.

— Кой знае — каза той, притиснал устни върху нейните, — в края на краищата може да напълним всички тези спални с малки Дилънчета — ръката му беше върху гърдите ѝ, галейки я с докосване, което, макар и познато, винаги ѝ доставяше ново удоволствие.

— И тъй като вече имаш опит, сигурно ще поискаш да ги изродиш всичките — пошегува се тя.

— Предпочитам да ги направя.

Лий изведнъж се дръпна и покри устата си с ръка.

— Чад, сетих се за... снощи. Аз не... и ти...

Той се разсмя.

— Нищо няма да ме развесели повече от това, ако забременееш. Тогава веднага ще трябва да се омъжиш за мен.

— Чад! Не съм казвала, че ще се омъжа за теб дори и...

— Шшшт. Само се пошегувах.

Сара бе започнала да се отегчава от разговора. Малката ѝ глава се удряше върху рамото на майка ѝ и започна да размахва юмручета, давайки сигнал, че търпението ѝ е на път да се изчерпи.

— Мисля, че е най-добре да нахраним това дете — каза Чад. — И аз съм гладен, Сара. Хайде.

Той взе Сара и я занесе в кухнята. Но скоро трябваше да я върне на майка ѝ. Лий по-добре знаеше как да държи бебето в едната си ръка и да приготвя яденето му с другата. Чад сложи на масата керамични чинии, но извади хартиените салфетки, които бяха им дали с пилето.

— Кой чисти тази къща?

— Има една жена, която идва веднъж седмично. Тя пере и чисти.

Лий му хвърли хитър, подозрителен поглед.

— Каква „жена“?

— Вече сме ревниви?

— Каква жена? — повтори тя.

— Около двадесет и две годишна, лъскава черна коса до кръста, дълги стройни крака, страхотна фигура, само зъбите ѝ са малко издадени напред. Нали се сещаш, от този тип — той равнодушно сви рамене.

— Надявам се, че отново се шегуваш.

— Ако те притеснява толкова много, ще я уволня.

— Чад Дилън...

Той я хвана и я целуна звучно.

— Седни тук, госпожо. Госпожа Де Лейън има шест деца, вече пораснали, с по няколко собствени деца. Знам, защото, ако съм тук, трябва да слушам повече, отколкото ми се иска да знам, за всяко внуче. Тя е около шейсетгодишна, към метър и петдесет висока и цял живот се е радвала на добър апетит. А сега мога ли да си изям обяда?

Лий пхна една лъжица смляно говеждо в отворената уста на детето. Строго сви устни, мъчейки се да потисне усмивката си, но усети как тя напирва в ъгълчетата на устата ѝ.

— Обичам да целувам свивката на коленете ти — каза Чад, захапвайки едно хрупкаво парче от пилешкото.

Това я довърши. Тя прихна.

— Ужасен си. Най-напред ме занасяш с оная жена, после казваш нещо, съвсем неподходящо за маса.

— Какво да направя, като имаш такава сладка кожа? Навсякъде.

Припомняйки си интимностите им от предишната нощ, Лий усети прилив на подновено желание, но имаше намерение да си изяде обяда.

— Взе ли някакъв сос за картофеното пюре?

Той се разсмя.

— Искаш да смениш темата? Опитай се, но трябва да знаеш, че тези дни в главата ми се върти само една мисъл — един поглед към небесносините очи, които я пронизваха, и Лий разбра точно какво има предвид. Надяваше се той да не разбере, че и в нейната глава има само една мисъл.

Когато Сара приключи с шишето и беше изсмукала кокала на едно бутче, Чад предложи да я сложат да спи на малкото канапе в спалнята.

— Можем да го обърнем към стената и ще заприлича на бебешко креватче.

По настояване на Лий те покриха дамаската с найлонови торби, преди да постелят чаршафа.

— Ще умра, ако подмокри... или нещо по-лошо... това канапе — каза Лий.

— Тя никога няма да направи нещо, толкова неподобаващо за една дама — каза Чад в защита на Сара и си спечели смъртоносен поглед от майка ѝ.

— Хайде да поспим и ние — прошепна Чад, когато се отдалечиха от спящата Сара. Без да чака нейното съгласие или несъгласие, той я хвана за ръката и я поведе към огромното легло.

Целият интериор на стаята беше в нюанси на бежово, тъмнозелено и ръждивочервено. Това създаваше мъжка атмосфера, но беше красиво. Чад отвори един дрешник и извади от горния рафт две завивки.

— Баба ми по майчина линия ги е правила — каза той, разстилайки едната върху велурената покривка на леглото. Отиде отново до дрешника и взе две пухени възглавници в чисто изпрани кальфки с инициали върху тях. Хвърли ги на леглото, после седна на ръба и взе да си дърпа ботушите. След това широкият каубойски колан с месинговата тока беше изтеглен от гайките на джинсите. Легна на

леглото и протегна ръка към ръката на Лий. Тя усети смътно разочарование, че той наистина имаше предвид „да поспим“.

Лий изрита обувките си от краката и легна до него. Той дръпна другата завивка върху тях.

— Добре ли ти е така? — сънливо промърмори в ухото ѝ. Притисна се до нея, прехвърляйки едната си ръка през кръста ѝ, и зарови нос в шията ѝ.

— Ммхм — въздъхна тя и едва тогава разбра колко много ѝ се спи.

— Да спиш в леген и да сънуваш мен — той леко я ощипа отзад и после я прегърна още по-здраво.

Усмивайки се, тя потъна в спокоен сън.

Лий вдигна тежката ръка от себе си и се измъкна внимателно, да не събуди Чад. Той спеше дълбоко. Седна на ръба на леглото, прозя се широко и после се изправи. Хвърляйки поглед през рамо, видя, че не го е обезпокоила. Месинговият часовник върху нощното шкафче показваше, че спят вече повече от час.

Дебелият килим поглъщаше стъпките ѝ, когато прекоси стаята и надникна през облегалката на канапето да види Сара. Тя спеше спокойно, свита на кълбо. По брадичката ѝ беше потекла слюнка. Лий се усмихна нежно, сърцето ѝ се сви от обич.

Върна се към леглото. Бавното равномерно дишане на Чад ѝ подсказваше, че все още спи дълбоко. Лицето му беше спокойно, бръчките край очите му — не толкова забележими. Косата му бе по момчешки разрошена. Беше образец на мъжка красота.

Докато наблюдаваше спокойното лице на Чад, Лий усети как някакъв пакостлив демон я подтиква да направи нещо. Погледна възглавницата си, обмисляйки. Изкушението беше прекалено силно. Взе я и я вдигна високо. Възглавницата устремно се спускаше към главата му, когато той замахна с ръка и я улови във въздуха.

Лий потисна писъка на уплаха и избяга. Чад скочи от леглото и я настигна. Нападна я по средата на стаята и двамата се строполиха върху килима.

— Мислеше, че ще ме изненадаш, нали? — попита той и я обърна по гръб под себе си.

— Извинявай, Чад, извинявай. О, не, моля те! — помоли го тя, когато започна да я гъделичка. — Чад, недей.

— Извиненията няма да ти помогнат — ръцете му бяха навсякъде. Тя ги заудря, но два железни юмрука приковаха нейните ръце от двете страни на главата ѝ. Разсмяха се, дишайки тежко от напрежението. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха задъхано. Смехът постепенно стихна, когато всеки един почувства другия, почувства сексуалността, която се излъчваше от тях, топлината на телата им, желанието им, което преливаше.

Но имаха още сили. Очите им се срещнаха, после погледът на всеки от тях се спря върху устните на другия. Гледаха се. Чад прокара език върху устните си да ги навлажни. Лий навлажни своите и очите им отново се срещнаха. Ръцете му пуснаха китките ѝ и хванаха главата ѝ, пръстите му се заровиха в медените кичури, които проблясваха върху тъмния килим. Ръцете ѝ се вдигнаха и се ключиха около главата му, за да докоснат с нежни пръсти косата, която падаше върху яката на ризата му. Той се раздвижи, изпрацвайки ѝ послание с тялото си. С ответно движение тя му показва, че посланието е получено.

Без думи, той се отпусна върху нея и алчно впи устните си в нейните. Езикът ѝ посрещна неговия в еротична схватка, когато ръцете ѝ прегърнаха раменете му. Като я държеше здраво, с устни върху нейните, краката им — преплетени, той се преобърна заедно с нея върху пода, после отново и отново.

Когато най-последно се спря с Лий върху себе си, неистово започна да търси копчетата на блузата ѝ. Разкопчаваше ги едно по едно, въпреки непохватните си пръсти, между целувките, изпълнени със страст.

Когато всичките бяха разкопчани, повдигна глава да погали с устни възвишението на гърдите ѝ над сутиена, прокарайки език върху кадифеното изобилие, спирайки от време на време, за да опари нежната ѝ плът с огнена целувка. Пръстите ѝ се заплетоха в косата му и го дърпаха към нея.

След като беше я възбудил до непоносимост, разкопча сутиена ѝ и го махна. Наблюдаваше лицето ѝ, докато ръцете му галеха гърдите ѝ, които изпълваха тежко и женствено дланите му.

— И на теб ли ти е така хубаво, както на мен? — прелъстително прошепна той.

Гърленият шепот, който излезе от устните ѝ, се превърна в умоляващо стенание. Вдигайки глава, той поглади наедрелите ѝ зърна с ласкавите си устни и език и в същото време задоволи собствената си нужда от нея.

Блузата ѝ падна от двете страни на главата му, когато започна да отпива от тях сладостно. Отмерените движения на устните му дърпаха най-нежните струни в нея. Някакъв бент се отприщи и я заля такава любов към този мъж, каквато не подозираше, че може да изпитва.

Ръцете му се плъзнаха под полата ѝ и продължиха нагоре върху бедрата и ханша ѝ. Провирайки палците си под колана на чорапогащите, той ги дръпна надолу. Тя довърши процедурата, когато той я обърна по гръб. Чорапогащите бяха небрежно захвърлени.

Сега Лий стана агресорът. Докато Чад се подпираше над нея, тя издърпа ризата от панталоните му и я разкопча. После, с пръсти, станали дръзки от унищожителната страст, разкопча джинсите му и ги свали надолу. С нетърпеливи ръце те започнаха да изучават най-интимните си места.

— Искам те толкова много, Лий! Толкова много, скъпа! — прошепна той.

— Да, Чад. О, Господи, да!

Той отпусна надолу ръце и свали тялото си върху нея. Взаимна въздишка на задоволство се откъсна от тях, когато я облада.

Няколко дълги, великолепни мига по-късно те лежаха преситени върху килима, купчина смачкани дрехи с ръкави и крачоли и две глави, които сякаш не искаха да се разделят.

— Имаш направо раздърпан вид — подхвърли шеговито той.

— Пречи ли ти?

— Даже да си гола, пак няма да ми пречи — те се разсмяха на иронията в това изявление. — Докога, мислиш, Сара ще позволи този разврат да продължава?

— Времето ни вече изтече. Скоро ще се събуди и ще иска да вечеря.

— Имаме ли време за една вана?

Тя извърна глава и го погледна.

— Вана?

— Хайде — каза той с внезапно вдъхновение. — От две години я имам тази огромна мозаична вана и никога не съм бил в нея.

Тя се остави да бъде отведена в банята, след като най-напред се увери, че Сара все още спи. Банята наистина бе упадъчно разкошна. Ваната бе обградена с шлифовано стъкло, а отвъд стъклото се виждаше малка градина — само че в нея нямаше никакви цветя.

— Чад, защо не си засадил нищо в тази градина?

— Защото никога не съм имал намерение да забавлявам дами в тази вана. Обещавам ти, че ако сега дойдеш с мен във ваната, утре по същото време там ще има цяла гора.

Говореше, сложил ръка на сърцето си и с такава искреност, че Лий се разсмя.

— Ще видиш, хайде да осветим ваната.

Докато огромната вана се пълнеше с вода, те се освободиха от измачканите си дрехи. Това им отне необичайно дълго време. Помагаха си, но продължителните целувки им пречеха. Когато и двамата бяха вече съблечени и се канеха да влязат във ваната, Лий се оплака:

— Жалко, че нямаш шампоан за вана.

Чад се замисли, после каза:

— Почакай малко — без да се притеснява от голотата си и от мокрите си крака, излезе от банята.

Лий се потопи във ваната, която беше само наполовина пълна с топла вода. Чад се върна с едно пластмасово шише с препарат за миене на чинии.

— Шегуваш се, нали! — извика Лий, когато той се надвеси над ваната и изстиска голяма струя от течния сапун под крана.

— Когато човек е в нужда, трябва да импровизира — подхвърли той.

Течният сапун образува планини от пяна върху повърхността на водата, докато седяха един срещу друг — Лий, изтегна крака върху тези на Чад. Наслаждаваха се на усещането за мократа кожа под насапунисаните ръце. Сапунът често биваше загубван и търсен от ръце, които откриваха по-желана плячка под водата. Устните биваха възнаграждавани при най-малкия повод.

Една от целувките продължи толкова дълго, че Лий забрави за ваната, забрави всичко, освен устните, които предизвикваха такъв хаос в чувствата ѝ. Гладът, който би трябвало да е заситен, само се изостри и тя усети как силните му ръце обхванаха бедрата ѝ и я приближиха към него.

— Чад — промълви тя учудена, откъсвайки устни от неговите, когато почувства нежния натиск между краката си. — Възможно ли е... да се прави... във водата... и...

Имаше само миг време да се чуди на усмивката, която беше едновременно дяволито-лукава и нежно-успокоителна.

Сара им помогна съучастнически и не се събуди, докато не се облякоха, макар и в малко поизмачкани дрехи. Чад, проявявайки единомудрие с разплаканото бебе, заяви, че припада от глад. Като уви добре Сара, той изведе нея и майка ѝ за малко навън да погледат коледните светлини, които се бяха включили автоматично по здрач.

Сара беше нахранена първа и сложена върху една рогозка на пода да си играе, докато Лий и Чад ядяха омлетите си.

— Ще трябва да купя люлка и кошарка или нещо такова, нали? — размишляваше той между хапките. — Не мога всеки път да влача тези неща с ферарито от вас дотук и обратно.

— Можеш спокойно да използваш пикапа си — невинно подхвърли Лий и миглите ѝ затрепкаха. — Само че той винаги е натъпкан с разни неща, нали?

Той ѝ отправи убийствен поглед, ставайки от масата да си налее нова чаша кафе.

— Винаги ще ми го натякваш, нали? — той се върна на масата с пълната чаша, от която излизаше пара, и се отпусна на стола. — Тогава беше по-безопасно да си мислиш, че съм механик. Не исках да събуждам никакви подозрения, затова и не карах ферарито. Освен това — той ѝ намигна сладострастно — трябваше да събуждам други чувства у теб.

— Не се отклонявай от темата, моля те — рече тя с престорена строгост. После поклати глава озадачено и с вилицата взе да бодне безцелно онова, което беше останало в чинията ѝ. — Ти си доста богат, нали?

— Направих някои добри вложения — опита да се измъкне той.

— И ти плащат добре за това, което вършиш.

— Да.

— А бизнеса със самолетите?

— Преди няколко години с един приятел открихме чартърна линия с два самолета. Сега имаме четири. Оказа се много доходно занимание.

— Да, виждам — отвърна тя, като огледа наоколо доказателствата за благополучието му.

— Сигурно си много зает.

Той се пресегна през масата и взе ръката ѝ.

— Ще го измислим някак си, Лий. Струва си да седнем и да го обмислим, нали?

Тя не искаше да се обвързва с отговор точно сега, затова избегна въпроса му с въпрос:

— С какви други начинания се занимаваш?

От начина, по който избегна погледа ѝ, тя разбра, че не му се иска да говори за бизнеса си.

— Имам малко земя тук и там. Нямахме за какво чак толкова да си харча парите, затова ги вложих.

— Земя? Земя за паша или някакъв имот, какво?

Той скромно сви рамене.

— И от двете по малко.

— А фермата на баща ти и нефтените кладенци?

— Аз съм му съдружник.

Тя сложи ръка на устата си и от нея се откъсна дълга, потръпваща въздишка.

— Лий — той взе ръката, която притискаше устата ѝ, и я стисна здраво. — Безпокои ли те банковата ми сметка? Или предпочиташ да съм механик и нищо повече?

— Не, Чад, работата не е в това, макар че, признавам си, малко съм изплашена от... от всичко това. Грег, колкото и опасен да беше занаятът му, все пак беше държавен служител. Аз просто не мога да свикна с мисълта за такова охолство.

— Не мисли за това. То не означава нищо. Ако бях механик, който едва свързва двата края, с непостоянна работа, и имах теб и Сара, бих се чувствал като най-богатия човек на света. А ако ви нямах вас, всичко това — ръката му описа широк кръг — нямаше да струва и пукната пара за мен. Днес за пръв път тази къща има някакво значение. И то само като дом, в който да ви доведе теб и Сара.

Сините очи, които можеха да блестят от страст, сега блестяха от вътрешна убеденост. Той вярваше в това, което говореше, и тя го знаеше. Сълзи замъглиха образа му, когато Лий протегна ръка и докосна красивите му устни.

— О, Чад...

На входната врата пред дома на Лий той я целуна с нежност, лишена от страст.

— Не ми се ще да си тръгвам. Искам да прекарам нощта тук, но не искам да рискувам репутацията ти. И без това снощи дадохме, достатъчно повод на клюкарите да говорят цял месец.

— Аз мога да рискувам.

Той поклати глава.

— Но аз не. Не и с теб. Няма да живеем заедно, докато не станеш моя жена. И ще станеш, Лий. Ще станеш — целуна я отново, преди да се обърне и да си тръгне.

ОСМА ГЛАВА

Той ѝ позвъни на следващата сутрин тъкмо когато Лий обличаше Сара след банята.

— Здравей. Стана ли вече?

— И питаш. Сара е като будилник.

Той се разсмя.

— Поканени сме на едно празненство този уикенд. По-точно в петък вечер. Ще дойдеш ли?

— Какво празненство?

— Вечеря в чест на трима приятели, които по случайност имат рожден ден на една и съща дата.

Тя си представи огромна трапезария, пълна с хора като жената на Буба и нейните приятелки. Изтънчени. Богати. Нямаше подходящи дрехи, които да облече.

— Ще бъде нещо като пикник, само че на закрито. Съвсем непринудено.

Вместо злато и диаманти, щяха да носят среброто и тюркоазите си. Лий не беше живяла в гората и майка ѝ, с цялата си претенциозност, я беше научила на безупречни маниери в обществото. И все пак знаеше, че мястото ѝ не беше сред тези богати хора от петролния и скотовъдния бизнес. Беше вече достатъчно изплашена от богатството на Чад, когато видя къщата му.

— Не знам, Чад — опита да се измъкне тя, търсейки разумна причина да откаже. — Не знам какво ще правя със Сара. Тя...

— Ще дойде с нас. Това е семейно празненство. Децата също са поканени. Ще бъде пълно с деца и съм сигурен, че Сара ще бъде най-послушната.

— Ами...

— Край на разискванията. Искан само да знаеш, за да си планираш времето. А какво ще правиш на обяд?

През тази седмица те прекараха повече време заедно, отколкото разделени. Всеки ден обядваше с нея, като я взимаше от търговския

център и я водеше в някой ресторант наблизо или пък ядяха сандвичи на някоя пейка край фонтана.

Той настояваше да ги извежда заедно със Сара навън за вечеря, вместо Лий да готви. Тя беше малко изнервена, когато за пръв път заведоха Сара на ресторант, но бебето я изненада и се държа учудващо добре. Докато тя и Чад ядяха мексиканската храна, Сара щастливо гукаше на една пиния, която се провесваше от тавана.

— Нали ти казах — усмихна се Чад, кимайки към доволното бебе.

— Държи се добре, само и само да ми направи напук.

Чад се разсмя и озадачено сбърчи чело.

— Сигурно има някаква логика в това, но не мога да я схвана.

Лий се разсмя заедно с него.

— Трябва да си майка, за да разбереш. Напомни ми да благодаря на Амелия, че ни показа как да сложим Сара на висок стол.

Вечерите им бяха тихи и интимни, макар че Чад винаги си тръгваше рано. Сбогуването беше почти болезнено изпитание и те се притискаха отчаяно един към друг. Но освен топлите целувки и силните прегръдки, Чад не предприемаше никакви сексуални опити. Сякаш искаше да ѝ покаже, че сексуалната им хармония не беше единствената причина да иска да се ожени за нея.

Сгушени на дивана ѝ, гледаха телевизия, макар че след това тя едва ли можеше да каже какво е гледала. Осъзнаваше само неговата близост, сигурността, която чувстваше, докато я държеше в прегръдките си. Присъствието му придаваше ново, по-високо и по-широко измерение на живота ѝ.

По някакъв опърничав начин, докато все повече свикваше с лукса, който Чад внасяше в живота ѝ, тя се чувстваше и засегната от това.

Придружаваше я до магазина, носейки Сара на раменете си, когато ставаше нервна и не искаше да стои в количката. Лий не искаше да си признае колко по-лесно е да се справяш с всичко, когато ръцете са четири, а не две. Той мъкнеше чантите с продуктите от багажника и подреждаше всичко в шкафовете, докато тя се занимаваше с детето. Ако го нямаше Чад, щеше да ѝ се наложи да изостави някое от задълженията си. Но в крайна сметка трябваше да свърши всичко.

Започваше все повече да зависи от него и той ужасно ѝ липсваше, когато го нямаше. С вниманието и нежността си Чад се мъчеше да я убеди, че трябва да изостави всичките си притеснения и да се омъжи за него колкото е възможно по-скоро.

Но тя не искаше да се обвързва с някакво окончателно решение. С едно телефонно обаждане той можеше да изчезне от живота ѝ и да го няма месеци наред. Веднъж омъжеше ли се за него, нямаше да бъде в състояние да го пусне да гаси пожар някъде по света. Щеше да живее, постоянно измъчвана от мисълта дали ще се върне. Беше се заклел пред нея, че няма да се случи нищо лошо, че винаги ще се връща. И Грег говореше същото. Не знаеше дали ще издържи да живее отново с тази несигурност.

Още повече не беше сигурна дали ще се чувства добре в неговите среди. Със сигурност приятелите му щяха да се чудят защо Чад, който очевидно можеше да има всяка жена, която си поиска, се обвързва с някаква вдовица с дете. Не беше жена от светското общество. Беше дъщеря на служител от въздушните сили. Какво щяха да си помислят приятелите му за това? Лий премисляше всички тези неща, докато се обличаше в петък вечер за празненството, от което толкова се страхуваше.

Чад беше подчертал, че празненството няма да е толкова официално, затова тя си сложи пола от деним, която стигаше доста под коляното, с богато набран волан, кафяви кожени ботуши и бяла памучна блуза в стил от началото на века — с лек буфан и висока яка с дантела по края. Облече Сара с гащеризона.

— Вие двете изглеждате страхотно — каза Чад, когато Лий отвори входната врата. — Но сте прекалено официални — беше облечен в джинси, ботуши и каубойска риза под велуреното сако.

Празненството вече беше започнало, когато Чад спря колата край една великолепна къща на няколко мили извън града. Зад нея Лий с изненада видя плевня — красиво боядисана модерна плевня, но все пак плевня.

Тя погледна Чад с недоумение. Той се засмя.

— Хайде.

Като носеше в ръце бебето и чантата с багажа, той я придружи до сградата, където няколко десетки хора вече се потяха от буйните

танци в стил кънтри. Върху подиум в ъгъла на просторната стая свиреше оркестър от трима души и вдигаше голям шум.

— Чад! — жената някак си успя да надвика музиката, смеховете и разговорите. Лицето ѝ беше открито и дружелюбно, докато си проправяше път сред тълпата. Макар че пръстите ѝ бяха отрупани с големи диамантени пръстени, тя носеше джинси и риза с потрепващи ресни върху платката и ръкавите. Джинсите ѝ не бяха от тези, които се продаваха в бутиците, а истински каубойски джинси.

— Бива те да намираш най-красивите момичета — каза тя високо, прегръщайки Чад и Сара едновременно. — Здравей! — обърна се към Лий.

Чад представи Лий на домакинята и съпруга ѝ, който дойде при тях, стиснал в яката си ръка бутилка бира. Той дълго и приятелски се здрависва с Лий, докато накрая ръката я заболя.

— Ела и се запознай с всички останали — настоя той и хвана Лий за ръка. Тя гледаше безпомощно, когато жената взе Сара от ръцете на Чад.

— Вие се забавлявайте. А аз ще се запозная със Сара.

През следващия половин час Лий беше представена на десетки хора, които я приветстваха със същия ентузиазъм, както и първата двойка. От време на време тя неспокойно поглеждаше през рамо, опитвайки се да открие Сара. И всеки път виждаше как към бебето се протягат нетърпеливи ръце да го прегърнат или пък край него имаше групичка от любопитни по-големи деца, които я разглеждаха с интерес. От смеха и щастливата ѝ усмивка Лий разбираше, че Сара се радва на своята публика и на вниманието, което всички ѝ отделяха.

Лий започна да се отпуска. Компанията не беше никак страшна. Ни най-малко. Някои от мъжете, както разбра, работеха с Чад. Други бяха негови приятели от училище. Мнозина работеха в нефтените полета. Имаше един лекар. Друг пък беше президент на банка. И въпреки това не се забелязваха различия между обществените прослойки. Всеки беше дошъл да се забавлява и тя скоро се поддаде на веселието.

— Забавляваш ли се? — Чад се появи зад нея в една пауза на оживения разговор, който тя водеше с някаква млада жена, майка на две близначета, няколко месеца по-големи от Сара. Обгърна я с ръце и я привлече с гръб към себе си.

Тя леко обърна главата си.

— Да — Лий се изненада от собствените си думи. — Наистина.

— Радвам се, че поне единият от нас се забавлява — изръмжа той близо до ухото ѝ.

Тя се обърна с лице към него.

— А ти?

— Не. Не съм те целувал цяла вечност — и преди Лий да успее да се подготви, устните му се впиха в нейните, задушавайки я с целувката си. Тя беше кратка, но я остави без дъх. Лий се олюля леко, когато той се отдръпна. Върху лицата на онези, които стояха наоколо, се появиха широки усмивки и тя се изчерви от подсвиркванията.

— Хайде да танцуваме — каза Чад, като хвана ръката ѝ и я поведе към обширното пространство в центъра на плевнята, пригодено за дансинг.

Сара седеше в скута на някаква жена с вид на матрона, подпряна върху едрите ѝ гърди. Жената потупваше ръцете на Сара в такт с музиката.

Лий се поспря колебливо, когато видя двойките да се хващат за ръце в редици, излизащи радиално от центъра на голямо колело.

— Чад, това не мога да го правя — каза тя и кимна към танцуващите, погълнати от сложния на вид, много енергичен танц.

— Джо с памуковите очи?

— Не са ме учили на това в уроците по танци, на които ме пращаше майка ми.

— Не се иска чак толкова умение, уверявам те — разсмя се той. — Не е трудно. Просто се хвани за кръста ми.

Двадесет минути по-късно те се отделиха от дансинга и се отправиха към един усамотен ъгъл. Лий се задъхваше, сложила ръка върху гърдите си. Облегна се на стената.

— Не мога повече — изхлипа.

Чад попи челото си с носна кърпа.

— Едно студено питие и нещо за хапване и си готова за нови танци.

Тя го погледна, изпълнена със съмнение.

— Не съм си правила такава тренировка, откакто... не си спомням да съм изразходвала някога толкова енергия.

Той се приближи към нея, хвана я здраво и двамата тихо се разсмяха. Ароматът на парфюма му замая главата ѝ. Силните му ръце галеха гърба ѝ, а устните му целуваха косата ѝ.

— Харесват ли ти приятелите ми?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Да. Да, харесват ми.

— И те те харесват. Но ако някои от тях не спрат да те гледат така похотливо, ще им дам един хубав урок.

— За какво? — попита тя дрезгаво.

Очите му я гледаха с онзи тъй добре познат поглед, който накара и без това разгорещената ѝ кръв да кипне.

— За това, че си моя и на никой друг. За това, че аз бях този, който те видя пръв, и имам сериозни намерения, всички други да стоят по-надалече. Ето затова — той я целуна бавно, впивайки устни в нея, като провря езика си в устата ѝ и улови косата ѝ в юмрук. Тя усети потиснатото желание в него и го разпозна, защото то хармонираше с нейното. Когато най-после се отделиха един от друг, той я целуна нежно по бузата и каза: — Хайде да вечеряме.

И ако не друг, то Лий получи хубав урок относно намеренията му.

От огнището пред плевнята внесоха подноси с превъзходни бифтеци. Те бяха придружени от печени картофи, увити във фолио, и големи купи със салата. В няколко редици една до друга бяха подредени дървени маси от секвоя, покрити с книжни покривки. Лий отиде да търси Сара, а в това време Чад напълни чиниите им.

Сара лежеше в скута на Чад и го риташе в корема с малкото си краче, докато той пъхаше в отворената ѝ уста парче печен картоф.

Имаше много викове, смях и невъздържани шеги, всеки жертваше добрия етикет, за да се повесели. Лий никога не беше се чувствала така добре и яде с удоволствие. Тя и всички останали започнаха спонтанно да ръкопляскат, когато с една количка беше докарана огромната торта с около стотина свещи върху нея.

На входната врата на Лий, след като бяха сложили уморената Сара да спи, Чад погали лицето на Лий.

— Ще се чувстваш добре с мен, ще видиш — каза той. — Много се радвам, че бяхме заедно тази вечер. Гордеех се, че съм с теб. Не е

същото, както когато заведеш поредното момиче. Всички те приеха като част от мен. Бих искал и ти да се чувстваш така.

— Караш ме да се чувствам доста объркана.

— Това е добре. Искам да те убедя, да сломя съпротивата ти — дръпна я силно към себе си. — Омъжи се за мен, Лий.

— Понякога ми се струва, че ще можем да живеем заедно, но в следващия миг...

— Не мисли за това, което може да ни попречи да се чувстваме добре заедно. Мисли за онова, което е хубаво между нас.

— Знам, знам. Повярвай ми, знам всичко това. И все пак, Чад, твоята работа! Не го правя от инат. Наистина не знам дали ще мога да живея така.

— Хайде да изпробваме — каза тихо. — Другата седмица няма да ме има в града — тя вдигна глава и ужас изпълни очите ѝ. — Не, не е пожар — добави той бързо. — Трябва да направя проверка на едно съоръжение в Луизиана. Ще ти се обаждам всяка вечер в десет часа. Обещавам ти. И тогава ще видиш как е, когато ме няма.

Тя кимна. Може би едно такова изпитание бе добра идея. Може би на тях двамата им трябваше малко време да направят анализ на чувствата си. Сексуалното им влечение един към друг не можеше да се отрече и когато бяха заедно, това влияеше върху трезвите им преценки. Разделени, нещата може би щяха да им се сторят по-ясни.

— Кога трябва да тръгваш?

Той направи гримаса.

— Утре.

Искаше ѝ се да му се скара за това, че не ѝ беше казал по-рано, изплаши се, че няма да го види отново, преди да тръгне. Но трябваше да започне да свиква с тези бързи сбогувания. Усмихна се храбро, макар и малко неуверено.

— Ще ми липсваш — призна му. — Обещавах ли, че ще се обаждаш?

Тогава той я целуна — целувка, която обещаваше нещо повече от телефонно обаждане.

Ако не беше уикендът, дните може би щяха да минат по-бързо. Но съботата и неделята се влачеха бавно. В събота Лий отиде до

търговския център, колкото да излезе от къщи. Дори всички неприятности, свързани с подготовката на Сара за разходка и тикането на детската количка в претъпкания с купувачи търговски център, си струваха няколкото часа, през които мислите ѝ нямаше да бъдат насочени единствено към Чад, макар че те никога не бяха далеч от него. Когато Лий се прибра уморена вкъщи заедно със Сара и всичкия багаж, разбра колко важно е да имаш мъж до себе си.

Както обеща, той позвъни точно в десет часа същата вечер. Лий вече беше сложила Сара в леглото и беше взела гореща вана, за да може да заспи. Лежеше в леглото и четеше книга, когато телефонът позвъни. Миг по-късно вече държеше слушалката до ухото си.

— Здравей — не се преструваше на безразлична. Гордостта отстъпи пред вълнението, когато чу гласа му.

Неговото „Здравей, скъпа“ беше като успокоителен балсам за задъханото ѝ очакване.

След като си размениха баналности за пътуването му до провинциалната Луизиана и за това как е прекарала деня, той каза:

— Искане ми се да съм при теб. В леглото. Да се любим. Или просто да те държа в ръцете си. Господи, Лий, желая те.

— И аз те желая.

— Тогава омъжи се за мен! Бихме могли да имаме идеален живот.

— Няма идеален живот, Чад.

— Или почти толкова идеален, колкото две несъвършени човешки същества могат да го направя — тя чу въздишката му. — Обичам те. Ще направя всичко, което е по силите ми, вие със Сара да сте щастливи.

— Знам — каза тя тихо, добавяйки мълчаливо наум, че той би могъл да направи всичко, освен да изостави любимата си работа. Може би щеше да се научи да живее с това. Може би щеше да се научи да се примирява, ако примирението означаваше дали да има Чад или не.

С времето ѝ се струваше, че все повече се приближава към такова решение. В понеделник с благодарност отиде в търговския център, след като в неделя се чудеше каква работа да си намери в безупречния си дом, само и само да ѝ минава времето. Всъщност и там нямаша нужда от нея, но тя си създаваше работа. Когато беше сама със

Сара у дома, разбираше колко празна изглежда къщата и животът им без Чад.

Той се обаждаше всяка вечер в уреченото време и правеше астрономически сметки за дългите телефонни разговори.

— Можеш ли да си представиш комари през декември? Кълна ти се, че има един тук, в стаята на мотела. Не мога да го видя, но ми бръмчи в ухото по цяла нощ.

Тя се разсмя, сърцето ѝ се изпълни с любов. Телефонните му обаждания бяха като тонизираща напитка, към която се пристрастяваше все повече. Между девет и десет всяка вечер стрелките на часовника се движеха с влудяваща леност. С гордост му разказваше за всичко онова, което беше свършила, докато го няма. Но гордостта ѝ и въодушевлението ѝ се изпариха, когато ѝ позвъни към края на седмицата, за да ѝ каже, че няма да се прибере у дома така скоро, както бе предполагал.

— Съжалявам, Лий. Мислех, че ще се прибера утре, но чакаме да ни изпратят една част със самолет от Хюстън. Стоя тук, нямам никаква работа, но още не мога да тръгна. Разбираш, нали?

Не! — крещеше съзнанието ѝ.

— Разбира се — каза тя. — Чувствам се добре наистина.

— Обичам те. Ще ти се обадя отново утре вечер.

Съдбата сякаш беше я избрала за мъченица. На другия ден, по време на най-натоварените часове за пазаруване, неколцина останали без надзор деца събориха коледното дърво, което се намиреше пред един от най-хубавите магазини. Лий и екипът ѝ се засуетиха в бъркотията, предизвикана от инцидента, но ѝ трябваша няколко часа да пооправи нещата. Тъй като част от украсата беше непоправимо повредена, наложи ѝ се да се справи с онова, което можеше да бъде спасено. Тя ругаеше безотговорността на някои родители, докато оглеждаше оголеното дърво.

Тръгна си късно заради произшествието и на път за гледачката, при която беше оставила Сара, я глобиха за превишена скорост.

— Знаехте ли, че срокът за прегледа на колата ви е изтекъл преди месец? — учтиво попита служителят, сякаш я питаше как е със здравето.

— Не — отвърна тя с нещастен вид.

— Ще трябва да ви глобя и за това.

Сара плачеше толкова силно, че добрата жена този път с облекчение се раздели с нея. Бебето пицеше из целия път до вкъщи, като отклоняваше вниманието на Лий от пътя и засилваше главоболието ѝ, което беше започнало с унищожаването на украсата в търговския център.

Сара не искаше да яде, не искаше и да се успокои. Не искаше да я люлеят, не искаше да лежи, не искаше да я държат на ръце.

Лий така и не успя да вечеря, толкова беше объркана от необичайното пицене на Сара. Забелязваха се само леки признаци на треска, които може би се дължаха на внезапното раздразнение, но никакви други симптоми. Разнебитена и изтощена след часове напразни усилия да успокои дъщеря си, Лий занесе Сара в креватчето ѝ и я сложи да легне по корем.

— Хайде плачи колкото искаш — каза тя и излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

Чувствайки се като най-голямата негодница на света, Лий въпреки всичко остави детето да плаче и отиде да се преоблече и да вземе горещ възстановителен душ. Половин час по-късно Сара беше в същото състояние и Лий се обади на педиатъра.

— Не знам каква може да е причината — безпомощно каза тя на лекаря.

— Нищо друго, освен тези нови зъби или болки в коремчето. Ще се обадя в нощната аптека да ви изпратят нещо леко болкоуспокояващо. Няма да ѝ навреди и ще помогне на Сара и на вас да изкарате нощта. Ако не се успокои до сутринта, доведете я.

Лий погледна към часовника, надявайки се лекарството да пристигне преди десет, за да може спокойно да разговаря с Чад.

Но в десет и половина Лий все още очакваше както лекарството, така и позвъняването на Чад. Кръстосваше стаите със Сара, тупайки я по гърба. Сълзи се стичаха по лицата и на двете.

— Как може да постъпи така точно тази вечер? — попита тя празната стая. — Точно днес да не удържи на думата си!

Момчето с лекарството пристигна в единадесет и половина, бодро и весело, без да се извини или да обясни защо се е забавило толкова много. На Лий ѝ се прииска да му зашлеви шамар, когато то каза:

— Приятна вечер.

Сара се задави и започна да плюе лекарството, а Лий се чудеше дали е погълнала поне малко от него. Очевидно не, защото плачът ѝ продължаваше, без да секва. Лий се опита да легне с детето, но Сара не преставаше да се мята, въпреки умората, която сигурно изпитваше. Беше плакала часове наред. А също и Лий. Защо не беше позвънил Чад? Случило ли му се е нещо?

Крачеше из стаята с детето в ръце малко след полунощ, когато на входната врата се почука. Надеждата се бореше с колебанието, но Лий се втурна към вратата и я отвори със замах.

— Защо всички лампи... Какво става, Лий? Лий? — настойчиво, питаше Чад, когато тя се отпусна върху него.

Сара остана притисната между тях, но Лий не обърна внимание. Зарови лицето си в силната му гръд.

— Ти не се обади, а Сара плаче и не мога да разбера защо. Глобиха ме за превишена скорост... и талона за техническия преглед. И едно от коледните дървета падна. Искаше ми се да удуша тези хлапаци и майките им...

— Лий, за Бога, какво става? Влизай вътре. Ще замръзнете. Какво ѝ е на Сара? Защо още не спи?

Той взе детето от ръцете на Лий, които сякаш щяха да го изпуснат всеки момент. Занесе го в стаята му, разглеждайки го внимателно, докато вървеше.

После седна заедно със Сара в люлеещия се стол и сложи главата ѝ върху рамото си, галейки я успокоително по гръбчето.

Лий, която само преди час се кълнеше, че ще го убие за това, че не се обажда, сега жадно го поглъщаше с поглед. Беше си мислила, че може да го разкъса заради неспазеното обещание, но сега стоеше там със сълзи на благодарност за това, че беше дошъл да поеме товара, да я облекчи.

Подпряна върху рамката на вратата, тя накратко му разправи за Сара и за това, което беше казал лекарят.

— Струва ми се, че лекарството може да подейства в края на краищата — прошепна той.

На Лий не ѝ се вярваше, но, изглежда, беше прав. Плачът на Сара беше стихнал и тя се бе свила на кълбо върху гърдите на Чад. Миглите ѝ, все още мокри от сълзите, се затвориха върху пълничките ѝ бузи.

Няколко минути по-късно те двамата бяха вперили погледи в креватчето ѝ, където тя вече спеше спокойно.

— Мисля, че е най-добре лекарят да я прегледа сутринта — предложи Чад.

— И аз така смятам — съгласи се Лий. — Никога не е плакала толкова.

— Хайде. Имаш такъв вид, сякаш всеки момент ще се строполиш.

Той обиколи къщата да угаси лампите и се върна при нея в коридора, където го чакаше. Ръцете му я обгърнаха и тя се отпусна, почувствала сигурност в топлината им.

— Извинявай, че не се обадох. Вече бях тръгнал насам. Онази част, която чакахме, пристигна днес следобед и аз си стегнах багажа рано привечер. Опитах се да се свържа с теб, но те нямаше вкъщи.

— Прибрах се късно. Глобиха ме по пътя...

Той се разсмя.

— Вече ми каза. И нещо за някакво дърво.

— Ще ти разкажа по-късно. Продължавай — искаше ѝ се той да говори — ако не за друго, то само за да е сигурна, слушайки гласа му, че е там. Сега разбираше, че иска да е с него през цялото време. Ако се наложеше, можеше да се справи и сама. Беше го доказала на себе си, на родителите си, на всички. Но защо трябваше, когато присъствието на Чад правеше живота ѝ толкова по-красив? Защо трябваше да се обрича на самотни вечери като тази, щом той искаше да дели с нея и лошото, наред с хубавото?

— И така, както ти казах, взехме самолета и когато пристигнахме и освободихме багажа си на летището и след като докладвах на шефа, вече нямаше смисъл да ти се обаждам по телефона, защото щеше да стане по-бързо да дойда с колата. Съжалявам, ако си се тревожела много.

— Тревожех се, но сега вече няма значение. Ти си тук, а това е далеч по-добре от телефонен разговор.

Ръцете му се склучиха около нея и той я притисна към себе си. Целуна я дълго и силно, с безмълвно отчаяние.

— Изкарах една дяволски дълга седмица без теб. Тази нощ имам нужда от теб, Лий, а мисля, че и ти имаш нужда от мен.

— Да — хвана го за ръката и го поведе към спалнята си. Дрехите бяха свалени с няколко замаха. Гола, тя се обърна към него, взе ръката му и я постави на гърдите си. Прокара върха на пръста си върху неговите пръсти, докато я галеха.

— Господи, ти си жена — той пое дъх и наведе главата си, за да приеме това, което му се предлагаше с толкова любов.

Тя се притисна към него в екстаз. Косата ѝ се разпиля върху голия ѝ гръб, когато главата ѝ падна назад. Безмилостните му милувки я караха да отмалее и тя се отпусна върху него.

Занесе я до леглото и я сложи с лице върху възглавниците. Разтвори бедрата ѝ и започна да я гали с нежните си ръце, които възбуждаха тялото ѝ го караха да потръпва от желание. Когато ръцете му я бяха обходили на воля, последваха ги устните му, спирайки се да отделят специално внимание на свивките на коленете ѝ. Разтвори устните си над чувствителното място и плъзна езика си върху нежната кожа. Нехаен към молбите ѝ, той продължи мъчението, докато накрая също почувства нужда да получи нещо повече от нея.

Тя се обърна по гръб, насърчена от него. Устните му запечатаха нейните в целувка, толкова чувствена, че тя се изви под него, търсейки задоволство.

— Не още, не още — прошепна той. — Остави ме да те обичам.

Дланите му проследиха деликатните извивки на ръцете ѝ, после се преместиха върху гърдите ѝ. Той продължи да боготвори всеки сантиметър от кожата ѝ най-напред с ръце, после с устни. Всяка частица от нея беше докосвана, беше целувана, беше обичана с онази нежност, на която бе способен само той.

Накрая, когато и двамата потръпваха от потискано, желание, когато всяка нервна клетка желаше телата им да се слоят, той хвана бедрата ѝ с ръце и я повдигна, прониквайки дълбоко в нея. Любовните думи, които шепнеше в ухото ѝ — макар и не в стихове, макар и без рима — бяха истинска поезия.

Нежните му тласъци подклаждаха огъня на страстта им, докато той прерасна в ножар, обхванал душите и телата им. Нужно беше много време, за да се уталожат този пожар.

Все още приютен в нея, изтощен от усилията да устои на бурята, Чад вдигна глава и я прониза с пламналите си очи.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Усмихната и разплакана едновременно от чудото и радостта да го обича, тя каза:

— Да. Да, любов моя, ще се омъжа за теб.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Шегуваш се, нали? — Луис Джаксън дори не се опита да прикрие недоумението си. Лий видя как майка ѝ хвърли ужасен поглед към съпруга си, който изглеждаше също толкова смаян. Лий си пое дълбоко дъх и се приготви за неизбежната битка.

— Говоря съвсем сериозно, мамо. И съм много щастлива. Обичам Чад. И той обича мен и Сара. Ще се оженим на Нова година.

Ако разговорът не беше толкова сериозен, Лий щеше да се разсмее, гледайки слисаните лица на родителите си. Беше им се обадила и беше ги помолила да дойдат в Мидланд. Не беше им казала защо. Сега, след като я бяха разпитали за здравето ѝ, за бебето, след като си бяха налили по чаша кафе от една от новите ѝ кафеварки, възкликвайки колко се радват, че най-после е благоволила да си купи кафеварка, и след като бяха заели любимите си места във всекидневната, тя спокойно им бе съобщила, че ще се омъжи след няколко седмици.

— Но, Лий, това е... това е съвсем неприлично преди всичко. Откакто Грег почина, няма и...

— Той почина преди повече от година, мамо. Мисля, че този период на траур би трябвало да задоволи и най-непреклонното чувство за приличие.

— Не бъди така лекомислена, Лий. Дразниш ме. Особено при тези обстоятелства.

— Съжалявам — знаеше, че няма да е лесно да събщи на родителите си за предстоящия ѝ брак, но не беше предполагала, че ще е толкова трудно. Чад бе поискал да бъде с нея, да ѝ помогне в ситуация, която нямаше да е приятна, но тя бе отказала. Познавайки острия език на майка си, беше решила, че е по-добре да посрещне първия удар сама.

— Лий — обади се баща ѝ с по-мек тон от този на майка ѝ, — възможно ли е да изпитваш привързаност към този млад мъж, защото ти е помогнал да родиш детето си? Може би, ако си дадеш малко

време, ще разбереш, че това, което изпитваш, не е любов, а благодарност.

Тя се усмихна на себе си и мислите ѝ се върнаха към нощта, когато бе приела предложението на Чад. Легнала в прегръдките му, приятно уморена от любовта им, тя бе наклонила глава назад, за да го целуне по брадичката и да прошепне: „Благодаря ти.“

Той беше затворил очи, но повдигна едната си вежда въпросително.

— За какво?

— За това, че ме обичаш.

Мек гърлен смях отекна в ухото ѝ.

— Удоволствието беше мое.

Тя се усмихна.

— И за това ти благодаря — каза тя, плъзвайки пръст надолу по изтъняващата редица от косми върху корема му. — Но аз имах предвид „благодаря ти, че ме обичаш“. Мен и Сара. Не всеки мъж ще иска да отгледа детето на друг.

Тогава той отвори очи и извърна глава върху възглавницата, която дяляха.

— Странно, но винаги ми се е струвало, че тя е мое дете. Външно прилича на теб, не на Грег, както си ми го описвала, и освен това аз бях там, когато се роди. Що се отнася до мен, тя е безспорно „наша“.

Тогава тя беше го прегърнала силно.

— Мислил ли си някога да я осиновиш? Името ѝ да бъде по закон Дилън?

— Много ми се иска, но никога не бих те помолил за това. Биологически тя е на Грег.

— Да, и аз ще искам тя да знае това, да знае за него. Но след като майка му Сара почина, той няма никакви други близки. Ти си единственият татко, който моята Сара ще има, и мисля, че е по-добре тя да носи нашето име. Като оставим всичко друго настрана, ще бъде много по-удобно.

— Искам и двете да носите моето име. Възможно най-скоро.

Лицето на Лий се обля в топлина при спомена за целувката, която последва. Да, имаше много причини да бъде благодарна на Чарлс Дийн Дилън. Тя се обърна и към родителите си.

— Ще бъда вечно благодарна, че тогава се появи Чад, че беше достатъчно мъж да направи всичко онова, което направи с нежност и внимание. Но чувствата ми не спират дотук. Аз го обичам. Искам да бъде мой съпруг, мой любовник.

— О, Боже Господи! — изпъшка Луис и сложи треперещата си ръка върху гърлото си. — Лий, имаш малко бебе. Чуй се какво приказваш. Харв, кажи нещо — изсъска тя към бащата на Лий. Без да му даде възможност да се обади, тя се впусна в следващата си тирада от възражения. — Ти самата ни каза онази нощ в болницата, че навярно имал нужда от пари, от вида му си личало, като отплата за помощта. Има ли работа? С какво се занимава?

Лий не искаше да повдига още този въпрос. Щеше да се научи да приема спокойно професията на Чад, щеше да се справи. След като го обичаше, беше решила да преодолее антипатията си към работата му. Освен това майка ѝ се интересуваше от работата на Чад поради съвсем друга причина — да определи финансовото му и социално положение. Тя никога не прости на Лий за това, че се ожени за обикновен държавен служител. Щеше ли да се изненада? — помисли си Лий злорадо.

Тя се усмихна.

— Да, мамо. Има работа. Той... мм... той работи на нефтените сонди.

— Работник на нефтена сонда! — изпищя майка ѝ.

— Лий, помисли си, за Бога! Искаш да се омъжиш за някакъв си работник от нефтените сонди, Бог знае какъв, дошъл от Бог знае къде си, който ще се отнася към теб Бог знае как! Харв — процеди през зъби Луис името на съпруга си, предизвиквайки го да се намеси.

— Лий, скъпа, не искаме да отменяш сватбата, но би било благоразумно да я отложиш, за да имаме време да се опознаем по-добре. Не можем да ти диктуваме какво да правиш, ти си голяма жена, но постъпваш малко безразсъдно. Не искаме да пострадаш. Трябва да мислиш не само за себе си, но и за детето.

Лий се зае с възраженията му едно по едно.

— Първо, няма да отлагаме сватбата. Няма да живеем заедно, докато не се оженим, така че при това положение не можем да чакаме повече. Второ, и двамата ще имате възможност да се запознаете с Чад още днес. Поканени сте на обяд в дома му и аз приех поканата от ваше

име — тя не обърна внимание на отчаяния вопъл на майка си. — Трето, радвам се, че признавате, че съм голяма жена, достатъчно възрастна и зряла да взема сама решенията си. И сега ви казвам, че ще се омъжа за Чад, независимо дали го одобрявате или не. И на последно място, но много важно, той обожава Сара и тя него. Мисля, че това е всичко засега. Чад ще бъде тук след половин час, а аз трябва да се обличам. Извинете ме.

Върху лицето ѝ имаше триумфална усмивка, когато излезе и ги остави онемели от почуда. Облече си синя вълнена рокля с поло яка, която Чад не беше виждал. Меката висока яка галеше брадичката ѝ и този нюанс на кобалтовосиньото подсилваше синия цвят на очите ѝ и подчертаваше цвета на лицето ѝ. Лий събуди Сара от предобедната ѝ дрямка и я облече в един силно набран гащеризон с крачоли като на старомодни панталони.

Когато се върна в дневната, родителите ѝ не бяха помръднали от местата си. Харв Джаксън се въртеше неспокойно на стола си. Луис седеше сковано на дивана със строго изражение на лицето.

— Ще седиш ли в люлката си като добро момиче, докато дойде Чад? — каза Лий на Сара.

— Не одобрявам тези приспособления, Лий. Аз те държах на ръце, когато беше бебе... Вие, сегашните майки, мислите толкова малко за децата си.

Лий прехапа устни, за да не отвърне остро на майка си, че никой не може да обича бебето си повече, отколкото тя обича Сара. Вместо това отвърна спокойно:

— Знам, че държането на ръце и галенето са важни, мамо. Всеки ден отделям на Сара часове да я люлея и да я галя, но го правя, когато аз искам, а не, когато тя. Така няма да се разглези и да очаква, че всеки път, когато заплаче, аз ще захвърля всичко и ще я взема на ръце.

— Няма нищо лошо в това да...

Позвъняването на вратата беше добре дошло, както никой път.

— Ето го и Чад — каза бързо Лий, отпрати се към вратата и почти се хвърли в прегръдките му, търсейки закрила. Сега тя вече не беше единственият войник, който трябваше да отблъсква атаките.

— Здравей! — каза той, дърпайки я към себе си, целувайки я страстно, без да го е грижа, че родителите ѝ ги гледат.

— Здравей! — отвърна тя, когато тоя я пусна. Очите ѝ го предупредиха да се подготви. Той ѝ намигна. Като го хвана за ръката, тя го бутна напред.

— Мамо, татко, това е Чад Дилън. Чад, моите родители, Луис и Харв Джаксън.

Той се обърна към Луис и кимна с глава. Майката на Лий не протегна ръка да се ръкува.

— Госпожо Джаксън, радвам се да се запозная с вас. Надявам се, че Лий има вашата рецепта за картофена салата. Веднъж тук опитах салатата ви. Беше великолепна — той се наведе напред и прошепна: — По-хубава дори от тази на майка ми, но не ѝ го казвайте.

Съвсем слисана, без да знае точно какво да отговори, Луис Джаксън заекна:

— Ами... тъ... благодаря ви. И аз се радвам да се запозная с вас — каза повече вежливо, отколкото сърдечно.

Чад се обърна към Харв. Той се усмихваше на младия мъж, който беше успял да слиса жена му.

— Сър — каза Чад, като раздруса здраво ръката на Харв. Когато представянето приключи, Чад коленичи да каже нещо на Сара, която размаха от радост пълничките си, обути в панталони крачета, щом чу гласа му.

Лий видя как майка ѝ оглежда Чад, така както някой скептичен застрахователен агент би оглеждал катастрофирала кола. Обноските и начинът на обличане на Чад бяха безупречни. Че е покоряващо красив, се виждаше от пръв поглед, а че знаеше как да се облича, бе извън всякакво съмнение. Светлокафявите панталони му стояха по начин, който говореше, че са шити по поръчка, а кройката на тъмнокафявото му сако носеше несъмнения отпечатък на известен френски моделиер. Под сакото си носеше кремав плетен пуловер с поло яка, който подчертаваше тъмния цвят на косата му.

Той се изправи и потри ръце с жест, до болка познат на Лий.

— Надявам се, че Лий ви е предала поканата за обяд.

— Да, благодаря ти, Чад — каза Харв, преди Луис да успее да си отвори устата, за да приеме или откаже.

— Тогава готови ли сме? — попита Чад.

Лий почти изпита съчувствие към майка си, когато изненадите се заредиха една след друга, първата, от които, беше ферарито. Очите ѝ

щяха да изскочат от орбитите си, когато видя лъскавата синя спортна кола.

— Колата си я бива, Чад! — възкликна Харв, докато вървяха по тротоара.

— Ще трябва да я покараш някой път — предложи любезно Чад.

— С удоволствие — Лий се изненада от ентузиазма на баща си, който винаги бе предпочитал консервативния буик.

— Съжалявам, но няма да ни събере всичките. Имате ли нещо против да ни следвате с колата? — попита Чад.

— Не, разбира се — Харв насочи смаяната си жена към тяхната кола, а Чад помогна на Лий и на бебето да се настанят във ферарито.

Когато потеглиха, Чад я погледна.

— Е?

— Бяха категорично против самата идея за женитба, докато не пристигна ти. Картофена салата, а!

Той се усмихна.

— Дявол да го вземе, знаех си, че трябва да изляза с някакъв страхотен номер, а: „Сега разбирам защо дъщеря ви е толкова красива“ е много банално.

Лий се разсмя.

— Според мен ти събра точки със спретнатия си вид, с хубавите си дрехи и колата.

— Спретнат вид?

— Тогава, когато ме остави в болницата, им споменах, че си бил мръсен, защото си работил на някакъв самолет. Изглежда, че днес са очаквали да се появиш в същия вид.

— Не играеш честно, знаеш ли?

— Защо?

— В ден, когато трябва да имам безупречно поведение, трябваше ли да си слагаш рокля, която прилепва така прелъстително към красиво закръглените ти гърди, тънката ти талия, малкото ти стегнато дупе и дългите ти стройни крака?

— Чад — извика тя тихо, — ако майка ми чуе от теб нещо, което дори само да напомня за гърди или дупе, ще получи сърцебиене.

— А ти как си със сърцебиенето? — попита той многозначително. Ръката му, която лежеше върху бедрото ѝ, се плъзна

нагоре между гърдите и обхвана с длан лявата гърда, да види как бие сърцето ѝ. — Туп-туп, туп-туп.

С престорено възмущение тя се изви и се дръпна от него.

— Сърцето ми е наред, благодаря. Ако обичаш, дръж и двете си ръце върху волана, където майка ми да може да ги вижда.

И двамата се разсмяха, после Чад изруга тихо.

— Ще бъде дяволски дълъг ден.

Лий беше сигурна, че каквито и резерви да имаха Луис и Харв Джаксън по отношение на бъдещия си зет, те са се изпарили в мига, когато са видели къщата му. Би дала цяло състояние да чуе какво са си казали в буика, спирайки пред дома на Чад.

Той ги въведе в къщата и Лий видя как майка ѝ зяпна от изумление, когато изцъкленият ѝ поглед се плъзна наоколо. Чад се отнасяше с Джаксънови дружелюбно и любезно, правеше всичко възможно да се чувстват удобно и ги придружи до трапезарията. Масата беше подредена с усет за най-малката подробност, не липсваше и вазата със свежи хризантеми и невени. Лий помогна на Чад да сервира.

— Ти ли приготви суфлето с бекона? — попита любезно Луис, като си взе малка хапка.

Чад се разсмя и избърса уста със салфетката.

— Не, госпожо. Приготви го икономката ми. Аз трябваше само да го сложа във фурната. С това мога да се справя.

Лий изненадана гледаше ястията, които Чад беше подбрал за менюто. Като познаваше апетита му, беше очаквала месо и картофи или може би chili con carne^[1], нещо обилно и солидно. Но той бе накарал госпожа Де Лейън да приготви компот от различни плодове, суфле с гъби и бекон, спаначена салата с мандарини и бадеми, сладоледово парфе, поднесено в изящни стъклени чаши с дълги дръжки. Всичко беше чудесно и приготвено с вкус, но Лий се задушаваше от смях всеки път, щом видеше как Чад си взима по малко от суфлето.

Луис настоя те с Лий да разчистят масата след обяда. След като я бяха нахранили, Сара се бе разположила в детското легло, което Чад вече бе сложил в една от четирите спални. Той и Харв бяха отишли да направят по няколко удара на игрището за голф край басейна.

— Можеше да ме предупредиш, Лий — каза майка ѝ хапливо.

— За какво? — невинно попита Лий, като обра няколко трохи от ленената покривка с влажната гъба.

— За... за всичко това — Луис разтвори ръце с жест, който обхваща цялата къща. — Накара ме да повярвам, че Чад Дилън е едва ли не бедняк.

— Когато се влюбих в него, мамо, мислех си, че е беден. И все пак не считам целия този разкош за най-привлекателната страна на Чад. Обичам го за това, което е. Надявах се, че и вие с татко ще го обикнете.

— О, Лий! — каза укорително Луис. — Мислиш си, че съм користолюбива, но не знаеш какво значи да си беден, а аз знам. Видях как бракът на родителите ми се разпада под бремето да отгледаш четири деца с недостатъчен доход — болка засенчи лицето ѝ при неприятния спомен. — Парите сами по себе си може да не носят щастие, Лий, но е невъзможно да си щастлив, ако ги нямаш. Помисли си как би се чувствала, ако не можеш да купиш на Сара хубави подаръци за рождените дни и за Коледа, ако трябва да я обличаш със стари, подарени дрехи, ако не можеш да я изпратиш в колеж.

Като видя как лицето на майка ѝ се сгърчи от оскърбление, каквото за пръв път виждаше, Лий тутакси се разкая. Луис рядко говореше за детството си, но Лий разбираше, че лишенията в ранните години бяха причината майка ѝ да е така обсебена от мисълта за материални блага.

— Съжалявам, мамо. Знам, че искаш да имам най-доброто. Исках само да ви покажа, че Чад е най-доброто не заради това, което има, а заради това, което е.

— Той е злато чиста проба — категорично заяви Луис.

Лий скри усмивката си, предизвикана от израза, който майка ѝ бе подбрала, обви ръце около нея и я прегърна бързо.

Луис Джаксън отвърна на прегръдката на дъщеря си с характерната си сдържаност, но Лий почувства, че бяха заключили временно примирие. Двете жени се бяха умълчали, когато мъжете се прибраха в къщата. Чад запали огън в огромната камина в гостната, чийто зидан комин се губеше в тавана и продължаваше два етажа понагоре. Той даде на всички, освен на Лий, чаша кафе и те се настаниха удобно край камината. Чад седна до Лий на едно от плюшените канапета и закрилнически я обгърна с ръка.

— Лий ни каза, че работиш на нефтените кладенци, Чад. С какво точно се занимаваш? — попита господин Джаксън.

— Работя за „Флеймко“.

— „Флеймко“ — повтори Харв и сбърчи чело. — Чувал съм го, но не мога точно да си спомня...

— Борба с пожарите в нефтените кладенци — тихо добави Чад.

— О, Боже господи! — чашата на Луис затрака силно в чинийката и тя я остави върху малката орехова маса до стола. Очите ѝ приковаха Лий и тя за пръв път този ден не можа да събере сили да погледне майка си. Вместо това, взе да разглежда ръцете си.

— Значи... въ... гасите пожарите в нефтените кладенци?

— Да, сър.

— И каква точно е твоята работа?

Чад качи глезена си върху коляното на другия крак. Носеше кафяви официални обувки, които Лий не беше виждала. Предпочиташе да съсредоточи вниманието си върху тях, отколкото да слуша онова, което Чад трябваше да разкаже на баща ѝ.

— Целият екип работи заедно, разбира се, но моята основна работа е да запуша пробоя, след като огънят е угасен.

— Как става това?

— По-просто казано, слагаме експлозивно устройство над мястото, където има изтичане, там, откъдето е тръгнал пожарът. Когато то избухне, изгаря кислородът и угасява пламъците на това място. И тогава идва моментът, когато се намесвам аз. Трябва да монтирам в пробоя един многоглав вентил, преди друга искра...

Лий потрепери и това го накара да спре по средата на изречението. Стисна рамото ѝ и се опита да ѝ се усмихне. Тя не поиска да вдигне глава и да срещне погледа, който усещаше върху себе си, а вместо това продължи да разглежда обувките му.

— Много опасна работа, струва ми се — каза Харв откровено.

— Да, сър, но всичко е обмислено много внимателно. Всички много добре знаем какво правим и не поемаме никакви неразумни рискове. Всеки пожар е различен и се анализира подробно, преди да пристъпим към работа.

— Откога работиш в тази компания? — попита го Харв.

Луис и Лий не отрониха нито дума, сякаш бяха онемели.

— Откакто завърших колежа, сър. Вече дванадесет години — замълча за момент. Лий усещаше как сините очи пронизват върха на главата ѝ. — Достатъчно дълго време. Започвам да се замислям.

Лий вдигна глава с такова бързо движение, че я заболя вратът.

— Какво? — попита тя и рязко си пое дъх. — Какво каза?

Ръката, която галеше рамото ѝ, сега започна да глади дългата лъскава коса.

— Не искам да давам обещания, които не мога да спазя, Лий, но може би няма още дълго време да се притесняваш за моята работа.

Колкото и да се опитваше, тя не можа да изтръгне нищо повече. Той остана глух за всичките ѝ молби. Макар че любопитството я гризеше отвътре, засега трябваше да се задоволи и с малкото, което ѝ каза. Това, че се съобразяваше с нейната неприязън към работата му и премисляше този въпрос, бе все пак облекчение. Нежността, с която я гледаше, я караше да мисли, че прави опити да премахне и последната бариера между тях и пълното щастие.

След това започнаха да разговарят за това-онова. По едно време Харв, както се беше оклюмал, вдигна стресната глава и подскочи, когато Луис изляя името му.

— О, съжалявам — прозя се той. — Защо вие двамата не отидете на кино или някъде другаде? Луис и аз ще останем при Сара. Една млада двойка, на път да се жени, няма какво да прави със стари хора като нас. Младите имат нужда да останат сами. Съмнявам се дали Сара ви е дала такава възможност — той намигна на Чад.

— Много великодушно предложение, сър — каза Чад с въздържана любезност, но когато погледна към Лий, очите му светнаха. — Лий, какво ще кажеш? Можем ли да ги оставим в ръцете на Сара?

Минути по-късно те бяха вече готови да тръгват, след като се бяха уверили, че Джаксънови знаят разписанието на Сара, къде да намерят храна и нещо за пиене и кога приблизително ще се приберат младите.

— Още веднъж благодаря — подвикна Чад към Харв Джаксън, затваряйки вратата след себе си. Когато запали колата, се почувства като ученик, избягал от училище. — Не мога да повярвам. Няколко часа сами!

— Знаеш, разбира се, че майка ми ще си пъхне носа във всяко ъгълче и кътче. Надявам се, че нямаш нищо за криене.

— Взел съм всички мерки.

— Държа се цял ден като образцов джентълмен.

— Образцовият джентълмен е на път да стане звяр — каза той и, изръмжа престорено, а като удари спирачки на един светофар, се наведе над арматурното табло и я целуна.

Накрая светна зелено, но шофьорът зад тях трябваше три пъти да натисне клаксона, преди те да разберат. Чад потегли, а Лий с мъка си пое дъх от задушавачката целувка.

— Идеята за кино е чудесна. Никога не сме ходили на кино заедно — каза той. — Но да караме всичко поред — той сви към едно ресторантче с табела отпред, върху която усмихнато дългорого добиче сочеше дружелюбно към вратата. Лий прихна да се смее.

— Чудех се колко време още ще издържиш!

— Умирам от глад — призна си той и се измъкна от колата.

Тя го наблюдаваше, докато той ядеше панирано пиле с дебела хрупкава корица, задушено в гъст сос. Два дебели препечени сандвича и пълна чиния с пържени картофи допълваха ястието, а десерта си го обеща в киното.

Пристигайки в киното в търговския център, Лий се извини и отиде в дамската тоалетна. Когато се върна във фоайето, видя Чад, притиснат в ъгъла до стената от две млади жени — блондинка и брюнетка. Тъмнокосата беше пъхнала ръка в пакета с пуканки, който той ѝ подаваше, облягайки се върху него по начин, който накара кръвта на Лий да кипне.

Чад я видя над главите на събеседничките си и се спусна към нея. Като забеляза ревнивия ѝ поглед, който тя не успя да прикрие, той се усмихна.

— Лий, това са Хелън и нейната приятелка... ъъ...

— Дона, грубиян такъв — каза блондинката и го удари по гърдите.

Лий потисна желанието си да ѝ се скара за фамилиарността.

— Здравейте! — каза тя хладно.

— Здравей! — изпяха в унисон двете млади жени.

— Ще има голямо забавление с танци и барбекю в оръжейната зала на Нова година, Чад. Ще дойдеш ли? — попита Хелън, като не

преставаше да дъвче дъвката си.

— Не знам. Ще трябва да се посъветвам с Лий. Тъй като сватбата ни е на другия ден, сигурно ще трябва да пропуснем забавата.

— Сватба? — извиси глас Хелън. — Ще се жениш?

— Струва ми се, че човек прави именно това, когато има сватба — отвърна учтиво Чад. Лий усети как неразумната ѝ ревност се стопява. Чад само беше търсил възможност да съобщи новината на Хелън и Дона; той изпитваше същото собственическо чувство към нея, каквото и тя към него.

— Е, добре, поздравления! — каза Хелън весело, ако не искрено. — До скоро, Чад.

Тя се отдалечи, последвана от смаяната Дона.

— Ще се жениш? — изимитира Лий, когато двамата се запътиха към киносалона.

— И нямам търпение — каза той, като наведе глава и я целуна звучно. — А сега тихо.

Заведе я на последния ред на двата крайни стола до стената. Тъй като само една четвърт от салона беше пълен, изборът на местата беше твърде очебиен.

— Чад — шепнешком каза Лий, — може би не съм ти казвала, но съм малко късогледа. Не мога да виждам толкова надалеч.

— Няма значение. Веднага щом угасят лампите, смятам да се отдам на задълбочено целуване и солидни прегръдки.

— Искам да гледам филма — предупреди го Лий.

— Гледал съм го. Не е нищо особено.

— Гледал си го? — попита тя, шепнейки толкова високо, че най-близките им съседи обърнаха раздражено глави. Сниши глас: — Защо не ми каза?

— Защото исках да се отдам на...

— Задълбочено целуване — довърши тя вместо него.

— Не забравяй прегръдките.

— Имам намерение да гледам филма. А ти се утешавай със запасите си от ядене.

— Многого е вкусно — отвърна той и подхвърли шепа пуканки в устата си.

Лий се настани удобно в стола и се взря в екрана, който ѝ заприлича на оживяваща пощенска марка в края на тъмен тунел. Тя

категорично отказа на Чад да си вземе от пуканките, от захаросаните бадеми и да пие от колата.

С крайчеца на очите си забеляза как той довърши и последната си хапка и прибра празните кутии внимателно под стола. Оказа се прав. Филмът не беше много хубав, но когато Чад скришом плъзна ръката си покрай облегалката на стола ѝ, тя го стрелна строго с очи.

Той лениво повдигна с пръст кичур коса от ухото ѝ.

— Дай едно вратле — каза Чад с подсилен носов акцент.

Тя се дръпна настрани.

— Не! Дръж се прилично.

— Е, добре — въздъхна Чад. — Заради приличието нека да оставим сериозното целуване за по-късно, когато сме сами. Какво ще кажеш за несериозното целуване?

— Това може — смили се тя. Той я целуна целомъдрено по бузата. — Сега да погледаме филма... Какво става дотук?

Той шепнешком ѝ разказа в ухото обръкания сюжет на филма, докато стигна до сцената, която даваха на екрана. Изгледаха филма, макар че и на двамата не им беше особено интересно. Когато главната героиня се изправи в леглото и сатененият чаршаф се плъзна надолу, примамливо откривайки розовите ѝ гърди, Чад прошепна с ъгълчето на устата си:

— Съвсем не са толкова хубави като тези — пръстите му се плъзнаха нагоре и погалиха прелъстително гърдите ѝ.

Тя го тупна шеговито по ръката и каза:

— Грубиян такъв! — разсмяха се тихо на тази шега.

Когато се върнаха в дома на Чад, обзети от любовно желание, завариха Джаксънови очаровани от доброто поведение на Сара. Луис се бе развъртяла в кухнята и им беше приготвила вечеря от студени сандвичи и супа от консерва.

— Подай ми солта.

— Лий, ядеш прекалено много сол — скара ѝ се Луис. — Доби този навик, когато беше бременна.

— Бременните жени не бива да ядат много сол, нали? — попита Чад.

— Мислех си, че си се специализирал само в израждането на деца — подразни го Лий. — Откъде знаеш кое е хубаво и кое не за бременните?

За миг ръцете му застинаха и лицето му стана безизразно. После сви рамене и отвърна:

— От обща култура — побърза да смени темата: — Тези сандвичи са чудесни, госпожо Джаксън. Благодаря.

Разговорите продължиха по време на вечерята, но Лий не можа да се отърси от необяснимото безпокойство, което я обхвана. Дали то имаше нещо общо с особеното изражение върху лицето на Чад, когато заговориха за бременни жени?

Джаксънови си тръгнаха веднага след като Луис и Лий измиха чиниите. Ръката на Чад лежеше на раменете на Лий, когато ги изпратиха и им махнаха на сбогуване, но тя усещаше, че между тях има невидима бариера, някаква съдържаност, каквато не бе съществувала дотогава. Какво се бе случило междувременно, от момента, в който пристигнаха вкъщи, каква беше причината за това отчуждаване, което дори не можеше да си обясни?

Той се чувстваше също толкова неловко, колкото и тя, когато затвори пътната врата и Лий започна да събира своя и на Сара багаж. Слагаше някакви неща в торбата на Сара, когато той седна до нея на дивана и хвана двете ѝ ръце.

— Остави това за малко. Искам да поговорим, преди да ви заведем вкъщи.

Лий преглътна инстинктивно.

— Добре — каза тя, мъчейки се да запази спокойствие. Сърцето ѝ биеше лудо от страх. Подсъзнателно почувства, че не иска да води този разговор с него.

— Лий — каза той и отмести поглед встрани, после си наложи да я погледне в очите, които го гледаха питащо. — Шарън беше бременна, когато... умря.

Тя си пое дъх рязко, понечи да отвори уста и навреме спря възклицанието, което напираше да се изплъзне. Дълго време задържа дъха си, гледайки го безмълвно. После изпусна въздуха като дълга въздишка.

— Разбирам — едва чуто каза Лий.

Поиска да се отдалечи от него, за да може да мисли по-спокойно, затова стана и отиде до прозореца. Погледна украсената морава с невиждащи очи. Зад себе си усети как между тях се разтваря пропаст. Прииска ѝ се да се обърне, да хване ръката му и той да я издърпа при

себе си, но пропастта ставаше по-широка. Той беше от едната страна, тя — от другата.

— Струва ми се, че не разбираш — каза Чад тихо.

Не искаше да разбере. Съзнанието ѝ крещеше истерично. Тъй като беше ѝ разказвал за неохотата на Шарън към романтичните преживявания, тя не беше си ги и представяла да се обичат физически. Колкото егоистично и безумно да бе, мисълта, че Шарън бе заченала неговото дете, я изпълни с необуздана ревност. Детинщина беше да изпитва такава ревност при тези обстоятелства, но не можеше да се противопостави на горчивите чувства, които я изпълваха и оставяха метален вкус в устата ѝ.

— Разбираш ли, Шарън...

— Не искам да знам — дрезгаво каза тя и се обърна. Тялото ѝ се скова, очите ѝ го гледаха студено и обидено. — Моля те, спести ми подробностите.

Чад скочи от дивана.

— По дяволите, с теб човек никога не знае как да постъпва. Исках да ти го кажа, за да не разбереш случайно, както...

— Както разбрах за всичко останало. Това ли имаш предвид?

— Да — отвърна той гневно. — Опитвам се да бъда честен с теб, Лий. Обвини ме, че крия тайни от теб, а аз не искам между нас да има тайни. По-лесно щеше да ми бъде да си премълча и да се надявам, че никога няма да разбереш. Малко хора, освен мен и родителите ми, знаеха, че Шарън е бременна. Достатъчно ми беше и това, че жена ми се е самоубила. Нямахте защо да разгласявам на всички, че тя уби и детето ми.

Лий видя мъквата му, болката му и се изпълни с разкаяние. Наведе глава и покри очите си с ръка. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу, стигнаха до устните ѝ, когато вдигна глава.

— Съжалявам, Чад. Съжалявам — засрамена от реакцията си, тя искаше да изкупи вината си. Отиде при него и го заведе до дивана.

— Какво се случи? — попита тя тихо.

— Не бяхме запланували да имаме деца поне известно време. Тя беше... мисълта за раждане, майчинство я ужасяваше. Но беше толкова безотговорна, колкото едно дете и... — той прокара длан през косата си. Лий изпита желание да се протегне и да улови ръката му, но не се помръдна. — Както и да е, когато разбра, че е бременна, изпадна

в паника. Това също може да е допринесло за самоубийството ѝ — той въздъхна. — Не знам.

— Беше ли те яд на нея? Искам да кажа — после, когато всичко е свършило, беше ли те яд, че те е лишила от детето ти?

Очите му пронизаха нейните.

— Как отгатна? Бях като луд. Знаех, че трябва да страдам, но бях толкова вбесен, че не можех.

Сега тя го докосна, протягайки ръка да поглади веждите му.

— Чувствах се по същия начин, когато убиха Грег. Питам се *защо* постъпи така с мен.

— Сигурно това са човешки реакции. Може и да не са хубави, но са човешки.

— Аз току-що преживях друга такава реакция. Когато ми каза, че Шарън е носила твоето дете, изпитах завист за пръв път в живота си.

Той я притисна към себе си.

— Моята Лий. Това, че Шарън забременя, беше недоразумение на природата. Когато ти и аз правим бебета, ще бъде празненство на живота и любовта, която изпитваме един към друг.

Тя се облегна на него, благодарна, че Сара, изтощена от вниманието на баба си и дядо си, спи в креватчето си.

— Чад, прегърни ме. Обичай ме.

— Можеш да разчиташ и на двете — прошепна той в косата ѝ.

[1] Мексиканско ястие с месо и зеленчуци — лютиво и с много подправки. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Коледата беше шумна и весела. Чад взе Лий и Сара и ги закара до фермата на Дилънови с колата на Лий, за да могат да поберат подаръците, натрупани на задната седалка. Джаксънови, след като получиха съответните упътвания, трябваше да дойдат направо там.

Амилия Дилън се беше отдала изцяло на подготовката за празника. Старинният бюфет в трапезарията бе отрупан с бисквити с пълнеж от колбаси и сирене, безброй видове сладки, пай с фурми и ядки и други лакомства, с които да се залъгват гостите, докато се опече пуйката. Десертите бяха подредени в дъното на бюфета. Чад не можа да устои и преди Лий или майка му да го спрат, изяде едно парче от голямата кокосова торта.

Когато пристигнаха, Джаксънови похвалиха Лий и Чад за красивото коледно дърво. Луис не бе така поразена от къщата на Дилънови, както от тази на Чад, но се държеше с тях почтително и любезно. Тя не поиска да забележи, че господин Дилън доста силно накуцва с левия си крак.

Лий го завари сам във всекидневната, когато разтриваше крака си точно над коляното.

— Стюарт, не бива да носиш протезата си, ако те притеснява — той и Амилия бяха настояли тя да се обръща към тях с малките им имена.

— Много си мила, Лий — отвърна той, вдигайки очи към нейните, когато тя се наведе към него. — Не се безпокой за това — рече, като сочеше крака си. — Вече съм свикнал.

Тя седна до него.

— От колко време си така?

— Около пет години. И без това щях скоро да се пенсионирам, но не ми беше приятно да се пенсионирам насила.

Погледна към кухнята, откъдето се разнесе смях, подсказващ, че всички останали се забавляват с маймунджилъците на Сара.

— Защо вие с Чад се занимавате с тази работа? — тя не бе имала възможност да разговаря с Чад за пожарите в нефтените сонди, но много ѝ се искаше да знае нещо повече за тях. Беше като филм на ужасите — не искаш да гледаш, но и не можеш да откъснеш погледа си.

— Това не може да се сравни с нищо друго, Лий — каза Стюарт Дилън с вълнение в гласа. — То е предизвикателство, с което много малко мъже имат възможност да се сблъскат. Колко счетоводители има на този свят? Или учители? Или лекари, или адвокати, или инженери? А колко са тези като нас? Ние сме малко. Мисля, че точно това усещане за изключителност кара един мъж да изпитва гордост. Може би това е една от причините, заради която обичах тази професия и заради която Чад я обича сега.

— Опасностите никога ли не са те плашили?

За момент той остана неподвижен. Лий почти си представи поредицата от пожари, която преминаваше пред погледа му, докато си припомняше как се е изправял срещу всеки един от тях.

— Не. Не мога да кажа, че съм се страхувал. Не ме разбирай погрешно. Винаги съм бил много внимателен. Ние сме научени да бъдем внимателни, да не правим нищо, което не е обмислено и съгласувано с всеки останал човек от екипа. Но има нещо особено, когато се изправиш срещу пожара — каза напрегнато. Лий забеляза как стисна юмруци с жест, който ѝ напомни за Чад. Гласът му се превърна в дрезгав шепот. — Той е по-могъщ от тебе. Подъл, унищожителен, съсипващ. Яростен съвременен дракон. И ти го побеждаваш. Смачкваш го — въздъхна тежко, но това беше въздишка на опиянение и очите му заблестяха от събудените спомени. Лий усети как възрастният мъж се върна отново в реалността, в собствената си всекидневна, където беше безопасно. Тъга изпълни очите му, когато се обърна към нея. — Винаги ще ми е мъчно за онова време — завърши той с носталгия.

— Ей, вие двамата, защо не дойдете да се посмеете. Сара... — Чад млъкна и Лий усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. — Какво става?

— Нищо, нищо — каза Стюарт и плесна с ръце върху бедрата си, когато се изправи с такава лекота, че Лий се сепна. — Хайде, Лий. Май каза, че искаш още едно парче от тиквения пай.

Той протегна ръка да ѝ помогне да стане от дивана и я заведе при Чад, който я гледаше втренчено, застанал под арката на вратата.

— Отрежи ѝ по-голямо парче, татко, и му сложи сметана. Не ми трябва кльоцава булка — Стюарт се разсмя и се упъти към кухнята. — Лий? — каза тихо Чад. Бръчка на безпокойство проряза челото му. — Какво има? Плакала ли си? Станало ли е нещо?

Тя вдигна поглед към очите, които обичаше, лицето, което издаваше сила на духа.

— Не, нищо. Цялата работа е в това, че те обичам толкова много — обви ръцете си около него и притисна лице до сърцето му. Можеше ли някога да се примири напълно с мисълта, че го изпраща в такъв ад? Пожар. Яростен. Съвременен дракон. Откъде ще вземе кураж?

От друга страна, щом го обичаше, как би могла да го задържа? Ако той търсеше това предизвикателство, така както и Стюарт бе правил, можеше ли да го спре? Това беше работата му и за Чад тя бе толкова важна и необходима, колкото и работата на Грег за самия Грег. Щеше да намери достатъчно смелост в себе си да го остави да се занимава с любимата си работа.

— И трябва ли да плачеш за това, че ме обичаш? — подразни я той нежно.

Тя подсмръкна и премигна, за да спре сълзите.

— Плача, защото стоя под имела с годеника си, а той още не ме е целунал.

— Грубиян такъв — каза той, преди да впие устни в нейните в изгаряща целувка.

След обяда, който би задоволил и най-лакомата орда от вандали, бащите се оттеглиха в дневната да гледат футбол. Луис и Амилия останаха в кухнята да си разменят рецепти и да правят планове за внучетата. Лий и Чад се качиха горе, под предлог, че ще приспиват Сара.

Сложиха я в леглото в стаята на Чад. Веднага щом Сара заспа, нетърпеливият Чад взе в прегръдките си закопнялата Лий.

— Момиче, как ще издържа още седмица? — прошепна той в косата ѝ, която под опустошителните му пръсти се изплъзна от гребенчетата от слонова кост и празничният кок се разпадна. — Хайде да играем на доктори.

— Не, майка ти може да дойде и да ни свари.

— Това ми каза и първото момиче, с което поисках да играем на доктори.

Лий се отдръпна и го изгледа много строго.

— Кое беше това момиче и преди колко време?

— Преди около двадесет и пет години. Мериджой Клейтън. Живееше в съседната къща. Дойде да си играем и аз ѝ предложих да си играем на „болница“. Аз щях да бъда докторът — каза той с лукава усмивка.

— Не се и съмнявам.

— Както и да е, тя отказа — въздъхна той. — Това съсипа живота ми.

— Наистина ли мислиш, че ще ти повярвам? Аз съм ревнива и себична. Ще трябва да те пазя от жените.

— Няма да има нужда. Ти си единствената жена, която искам — като я хвана за ръка, той я заведе до едно бюро в ъгъла и сядайки на стола, я придърпа върху коленете си. — Днес си много красива, бъдеща съпруго — каза, целувайки ъгълчето на устните ѝ.

— Харесва ли ти роклята ми?

— Страхотно — отвърна, без дори да погледне червената рокля от жоржет с дълги ръкави с маншети, бяла якичка ала Питър Пан и черна сатенена папийонка под нея. — Как мога да проникна в нея? — попита той, докато опипваше перлените копчета върху гърба ѝ.

— Ти си непоправим.

— Това ли е техническият термин за състоянието ми? Мога да ти предложа друг, много по-описателен.

— Чад!

Той я хвана отзад за врата и наведе главата ѝ надолу, за да я целуне. Без колебание ръцете ѝ се заключиха около шията му. Устата му имаше вкус на виното, което майка му бе сервирала с обяда, и Лий още веднъж опита с езика си сладостта му.

— По дяволите! — той изруга малките копчета, които му се изплъзваха, и се дръпна от нея разстроен. — Няма да мога да те измъкна от това нещо, нали?

— Не, не толкова лесно.

Чад направи измъчена физиономия и изръмжа заплашително.

— Тогава ще трябва да се задоволя със спомени. Пазиш ли още онова шишенце с бебешкото мазило?

— Шшт — прошепна тя и погледна виновно през рамо към вратата.

Той се разсмя.

— За кого ще се женя, за жена с особени наклонности? Хайде признай си открито, че си малко извратена.

— Не съм извратена! — запротестира тя възмутено. — Онова беше лечебен масаж, който ти направих. Каза, че ти са вдървени раменете.

— И докато прилагаше уменията си, да не споменаваме за бебешкия мехлем, почувствах нещо друго.

Тя размаха и двата си юмрука към него.

— О, ти си ужасен, нетърпим.

— Но въпреки това ме обичаш — каза Чад, като улови ръцете ѝ и удари с тях гърдите си. — Нали? — попита тихо, вече сериозно.

— Да.

Целувката им беше признание за тази любов.

— Има нещо, което отдавна искам да те питам — каза тя дълги минути по-късно. Беше склонила глава на рамото му, докато той лениво си играеше с папийонката на врата ѝ.

— Питай направо.

— Тогава, когато се раждаше Сара, си помисли, че никога не съм била омъжвана, нали?

— Да — каза простичко той.

— Но в погледа ти нямаше укор, нищо осъдително.

Той се раздвижи върху стола, така че тя трябваше да изправи гръб, после хвана лицето ѝ с двете си ръце. Палците му опряха в угълчетата на устните ѝ.

— Обичах те още тогава, Лий. Не ме интересуваше коя си или какво си направила, или пък миналото ти. Обикнах те в момента, в който те видях. Бих ти простил всичко.

— О, Чад! — тя се наведе и го целуна. Една сълза се отрони от замъглените ѝ очи и падна върху бузата му.

— Хей, ако ти дам коледния подарък сега, ще спреш ли да плачеш?

— Коледният подарък? Сега? — попита тя и се изопна, както беше седнала на коленете му.

— Не е опакован. Исках да ми е подръка през цялото време, за да мога да избира подходящия момент. Май сега е моментът — той извади малък плик от джоба на ризата си. Наблюдаваше я внимателно, докато тя разкъса плика с нокътя на палеца си и после бръкна вътре, като извади два фини златни пръстена, украсени със сапфири.

— Това са предпазни пръстени. Между тях ще има широка златна халка. Ще трябва да почакаш една седмица, за да я получиш. Харесват ли ти?

— Прекрасни са — прошепна Лий. — Като цвета на очите ти.

— Аз си мислех, че това е цветът на твоите очи.

— Не, не — поклати глава тя. Отблясъците на скъпоценните камъни се отразиха в сълзите ѝ. — На твоите.

Той сложи пръстените на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Легнаха отлично. Тя го погледна учудено.

— Извадил съм късмет — отговори той на мълчаливия ѝ въпрос и повдигна скромно рамене.

— Не. Ти си гениален. Страшно ми харесват и горя от нетърпение да получа и третата халка.

— Не знаех какво си носила преди това. Надявам се да ти харесат. Ако предпочиташ нещо друго, диамант...

— Не! Имах венчална халка с няколко камъка. Трябваше да я сваля, когато ръцете ми напълняха последните месеци от бременността. Никога не я сложих отново. Но това... това е от теб. Това е...

Думите ѝ изневериха, затова показа обичта си с целувка.

Импулсивно, но с бавни, отпуснати движения тя се изправи и отиде до вратата. Затвори я и леко щракна ключа. Обръщайки се с лице към него, свали обувките си и започна да разкопчава копчетата на маншетите. Черният лачен колан падна от кръста ѝ, измъквайки се от гайките.

— Знаеш ли какво искам да правя? — попита тя прелъстително.

— Какво? — гласът му беше дрезгав.

— Да играя на доктори.

Той седеше като залепен на стола, докато тя разкопчаваше копчетата на гърба си. Когато свърши, издърпа роклята през раменете си, измъкна се от нея и я сложи в долния край на леглото. Червеният копринен комбинезон следваше всяка извивка на тялото ѝ.

Разширените очи на Чад и тежкото му дишане говореха за нетърпението му. Усмивайки се като същинска изкусителка, Лий повдигна дантеления край на комбинезона — достатъчно, за да разкопчае първия жартиер.

— Не може да бъде — разсмя се той.

— Честита Коледа!

Чорапите паднаха от дългите стройни крака и бяха захвърлени върху роклята на леглото. Последваха ги тънка ивица червен найлон и дантела, която имаше претенцията да бъде пликчета. Последен остана коланът с жартиерите — чувствен етюд от черен сатен и дантела.

Тя остана пред него само с червения комбинезон. Той беше като излят върху тялото ѝ, проблясвайки леко около бедрата ѝ, падайки на меки, трепкащи гънки, стигащи до коленете ѝ. Обгръщаше я плътно, като подчертаваше женствените извивки на тялото ѝ. През дантеления корсаж тъмните зърна на гърдите ѝ го приканваха да стане, въпреки еротичния транс, в който го бе потопила.

Чад се изправи и започна да сваля дрехите си със същите методични движения като нея, докато накрая остана само по тесните слипове. После те също бяха захвърлени и той се приближи към нея с невъзмутимата голота на Адам, който току-що е бил представен на Ева.

— Изгарям от любов към теб, Лий — проговори тихо, протягвайки тръпнещите си ръце към нея.

Тя също потръпна при допира му. Пръстите му се наслаждаваха на тялото ѝ през коприната, галейки я с дълги, бавни милувки. Той се потопи в светлината на очите ѝ, а ръцете му обхванаха бедрата ѝ, притегляйки я към избуялата му сила.

Той наведе глава и целуна гърдите ѝ през дантелата. После тънките сатенени презрамки бяха смъкнати от чувствителни пръсти, гърдите ѝ останаха свободни и устните му се възползваха от тяхната щедрост. Отново и отново впиваше устни в податливата плът, обсипвайки я с целувки.

Коленете им се опряха в килима едновременно. Той я сложи внимателно върху пода. Ръката му се промъкна под топлатата коприна. С бавни движения я галеше по бедрата, все по-нагоре и по-нагоре.

— Моя скъпа Лий — прошепна той, като продължаваше да я гали така, че тя не можеше повече да издържи. Тогава я облада и я изпълни цялата. Погледите им се заключиха, докато я любеше,

удължавайки екстаза до върха на блаженството. Когато настъпи сублимният момент и телесната му есенция изпълни утробата ѝ, те все още се усмихваха един на ДРУГ.

Коледните подаръци бяха разменени веднага след като Лий и Чад доведоха Сара долу. Луис се засегна малко от това, че Чад вече беше дал своя на Лий и бе лишил останалите от удоволствието да наблюдават изненадата ѝ. Тя се поуспокои, когато Лий отвори красиво опакованата кутия, предназначена за Сара от Чад, и вътре откри дълго палто от рис. Лий подскочи и изпищя от радост, после облече луксозното палто.

— Мисля, че Сара няма да се сърди, ако ти го носиш, докато порасне — каза небрежно Чад и Лий, за голямо удоволствие на Дилънови и неудобство на родителите си, се хвърли върху него и го обсипа с горещи целувки.

Сара получи освен това и смешните човечета Ан и Анди, които се движеха и пееха, автомобилче кадилак и голяма полярна мечка, която щеше да прави конкуренция на властното царуване на тигъра в детската стая.

Когато Чад разопакова сложения в рамка портрет на Лий и Сара, очите му придобиха особен блясък и той ги прегърна толкова силно, че Сара запротестира бурно. Тя бе спасена от баба си, а Чад целуна Лий с такава нежност, че очите ѝ се просълзиха.

Седмицата между Коледа и Нова година бе изтощителна. Постепенно пренесоха личните вещи на Лий в дома на Чад, макар че решиха да поизчакат, докато продадат апартамента ѝ. Той размаха самолетни билети под носа ѝ и когато тя успя да ги хване, разбра, че ще прекарат медения си месец в Канкун.

— Две славни седмици под слънцето, ще се гоним голи сред пясъците...

— Ще ни арестуват веднага — прекъсна пътешествието му тя. — Нали знаеш, всичко се плаща.

— Няма да ни хванат. Ще го правим нощем.

— И къде ще бъде Сара през цялото това време, докато ние се гоним голи из пясъците?

— При баба и дядо Дилън. Сега те пренареждат мебелите заради нея или може би заради сватбата? В момента там е лудница.

— Чад, сигурен ли си, че майка ти иска да се занимава с детето? Майка ми с радост би се заела с това — всъщност Луис не бе останала особено доволна от новината, че сватбата и приемът ще се състоят у Дилънови.

— Майка ми изгаря от желание. А на твоята майка обещах, че може да организира празненство в наша чест, когато се върнем от медения месец.

Утрото на Нова година бе ясно и студено. Лий се събуди свежа и отпочинала. Предната вечер тя и Чад се бяха разбрали да отбележат празника със скромна вечеря вкъщи, след което си бе тръгнал рано, мърморейки, че ще трябва да посреща Нова година сам.

Сутринта тя си стегна багажа, оправи си косата и ноктите и събра нещата на Сара за престоя ѝ у Дилънови. По обяд пристигнаха родителите на Лий, за да я вземат с колата. Лий си бе сложила джинси. Цялата ѝ коса бе в ролки и приличаше на всичко друго, но не и на булка.

— Лий, на какво прилича това! — смъмри я майка ѝ.

— Ще се облека, мамо. Не се притеснявай. До четири часа гъсеницата ще се е превърнала в страхотна булка.

И го направи. До три и половина, по-точно. Снежнобелият костюм от вълнен креп и светлосинята сатенена блуза бяха идеалният избор за втора сватба, отпразнувана вкъщи. Бе прибрала косата си в хлабав кок отзад на врата, а край лицето и шията ѝ се спускаха очарователни тъмни къдрици. Единствените бижута, освен двете искрящи халки, бяха малките перли на ушите ѝ. Беше ослепителна.

И притеснена. Това я изненада. Не помнеше да е била толкова нервна, когато се омъжваше за Грег. Първата си нощ с него бе посрещнала като девица и въпреки това с по-голямо нетърпение очакваше медения си месец с Чад.

През последните няколко седмици се беше питала защо бе спала с Чад, преди да се оженят. Възгледите ѝ не бяха се променили. Не одобряваше секс без любов. Но беше шокиращо това, че толкова бързо се бе поддала на Чад и на желанието си. Какво бе станало с нейните скрупули?

Може би чувството ѝ за благоприличие се бе променило поради онази интимност, която трябваше да преживеят с раждането на Сара. Или може би твърде често бе съжалявала, че не бе дала повече любов на Грег. Не искаше да губи време с Чад. Любовните мигове бяха безценни. Горчивият опит я бе научил. И не изпитваше никакви угризения за часовете на екстаз, прекарани с Чад преди сватбата.

Но времето, което бяха прекарвали заедно, не бе намалило желанието им. Обратно, беше го засилило. Словата, които щеше да произнесе свещеникът днес, щяха само да узаконят в очите на всички обета, който си бяха дали, когато се сляха за първи път. За Лий нямаше съмнение, че си принадлежат.

Защо тогава беше тази нервност? Това предчувствие за надвиснала опасност? Не беше се чувствал така от онази нощ, когато бе молила Грег да не тръгва...

— Господи, не! — помоли се тя и затвори очи при тази мисъл. Букетът от гардении, който Чад ѝ бе изпратил, трепереше в ръцете ѝ.

— Каза ли нещо, скъпа? — попита майка ѝ.

Отърсвайки се от призрака на предчувствието, което я бе обзело, Лий отвърна:

— Не, само се притеснявам как ще се държи Сара по време на венчавката.

След няколко минути тя се срещна с баща си, който я чакаше до украсеното с гирлянди стълбище. Той я въведе в стаята, където поканените гости — много от които бе срещнала на рождения ден, на който присъстваха с Чад — се бяха събрали пред една арка, украсена с цветя и зеленина. Чад я очакваше там със своя пастор.

Сърцето ѝ се преобърна и всички страхове бяха забравени при вида на мъжа, който щеше да бъде неин съпруг.

Той бе облечен в тъмносин костюм с жилетка, бяла риза и вратовръзка на сиви и сини ивици. През прозорците, които сега бяха преградени от кошници с цветя вместо от коледната елха, нахлуваше слънцето и огряваше лъскавата му тъмна коса. Очите му сякаш я

докосваха със сияйната си дълбочина. Той излъчваше сила и увереност. От какво би могла да се бои със съпруг като Чад?

Произнесоха клетвите си искрено и без притеснение. Сара беше тиха до размяната на халките. Веднага след като Лий сложи златната халка върху пръста на Чад, тя се обърна към майка си и размени булчинския букет с дъщеря си. Сара бе включена в брачната молитва. Когато младоженецът целуна булката, той целуна и новата си дъщеря. Всички ръкопляскаха.

Както никога, Амилия бе отстъпила ръководството на кухнята си на друг. Келнерът сервираше богати ордъври и пунш. Тъй като Амилия не одобряваше употребата на силни напитки, сервирано беше само шампанско за здравето на красивата двойка.

Чад изяде седем купички салата от раци, шепа солени ядки, три сандвича с краставички и две парчета от сватбената торта. Лий дори го хвана, докато пъхаше глазура от тортата в изпоцапаната уста на Сара. Бебето изглеждаше щастливо, докато новият му баща го носеше на раменете си и го представяше на всеки един.

— Красива си, когато си гола — Лий чу похотливите провлачени думи в ухото си миг преди да усети целувката на Чад върху врата си.

— Имаш гости — рече тя, без да движи устни, усмихвайки се на пастора, който ги гледаше от другия край на стаята. — Дръж се прилично.

— Давам ти петнадесет минути и след това изчезваме. Разцелувай се с когото трябва, взимай каквото трябва, иди и си напудри носа или каквото друго там трябва да правиш в банята и после ще те измъкна оттук, ако трябва — и за косата.

Без да обръща внимание на пастора, тя се обърна и целуна Чад звучно.

— Слушам, сър.

Лий се сбогува през сълзи със Сара, притискайки я до себе си, със сърце, разкъсвано от мъка и нежелание да се раздели с нея. Докато слизаше надолу по стълбите с последния багаж, Чад улови погледа ѝ и Лий усети, че той разбира колко мъчителна е за нея тази първа раздяла с дъщеря ѝ. Каза ѝ утешително:

— Ще се върнем след десет дни, Лий. Освен това можеш да се обаждаш всеки ден, ако искаш.

— Не се съмнявам, че ще се грижите добре за нея — побърза тя да увери Амилия.

— Тя няма да я изпусне... о, извинете ме — каза Стюарт, прекъсвайки изречението си, за да отговори на телефона.

— Искаше да каже — продължи Амилия вместо съпруга си, — че няма да изпусна детето от очи. Дори за миг.

— Знам, че няма — каза Лий с усмивка. Усмивка, която отстъпи място на недоумение и уплаха при появата на Стюарт.

Той отбягна погледа ѝ, когато каза:

— Чад, търсят те по телефона.

Чад се засмя.

— Татко, кажи да предадат на теб каквото трябва.

— Грейсън е на телефона.

Сякаш това име притежаваше магическата сила да разпръсне тълпа, да пропъди доброто настроение. Гостите, като по даден знак, се обърнаха едновременно и се прибраха тихо в дневната, освобождавайки коридора. Разговорите, които бяха духовити и оживени, стихнаха в почти зловещо шушукане — сякаш беше погребение, а не сватба.

Сара започна да удря лицето на майка си, станало изведнъж тебеширенобяло.

— Чад... — каза дрезгаво Лий и преглътна.

— Днес не могат да ме търсят, татко. Той знае, че днес имам сватба. Или иска да ми поднесе поздравления?

Стюарт заби поглед в пода.

— Най-добре е да разговаряш с него.

Чад се обърна към Лий и стисна лакътя ѝ.

— Връщам се веднага — каза и се усмихна. Не може да я излъже. Очите му не се смееха.

Тя стоеше така, сякаш се бе сраснала с пода, проследявайки с поглед съпруга си, който изчезна в стаята в дъното на коридора — тя знаеше, че това бе кабинетът на Стюарт.

— Защо не дадеш бебето на мен? — каза тихо Амилия. Лий дори не забеляза кога прехвърли детето в ръцете на свекърва си. Тя все още се взираше във вратата. Сякаш го беше извикала от мислите си, Чад се появи в рамката на вратата няколко мига по-късно.

— Лий — това бе всичко, което имаше да каже, преди да се върне обратно в стаята.

Стори й се, че краката й са твърде натежали, за да ги движи, но някак си успя да премине през дългия коридор, докато стигна до стаята, чиито стени бяха покрити с ламперия и лавици с книги. Чад стоеше до прозореца, с гръб към нея. Беше свалил сакото и сега разхлабваше вратовръзката си. Тя инстинктивно затвори вратата след себе си. Когато езикът на бравата щракна, Чад трепна и застина. Продължи да гледа през прозореца още един дълъг, тежък миг, преди да се обърне с лице към нея. Тя разбра.

— Не! — извика, притискайки юмука си върху устата. — Не!

— Съжалявам, Лий — той прокара и двете си ръце през косата си, после покри лицето си с тях, потърка очите, носа, устата си, преди да ги отпусне безпомощно встрани. — За Бога, Лий, съжалявам, но не мога нищо да направя. Трябва да тръгвам.

— Няма да тръгнеш, не може да тръгнеш. Знам, че няма да тръгнеш.

— Не бих тръгнал при други обстоятелства. Но сега е наложително. Подпалил се е някакъв резервоар във Венецуела. Човекът, който трябваше да ме замести, си е счупил крака снощи с мотор. Сега е с тракция в една болница в Далас. Трябва да тръгвам, Лий. Грейсън се извини, каза, че не би ми позвънил, ако...

— Ще се почувствам ли по-добре от това? Че се е извинил, защото ще ти попречи да прекараш медения си месец, ще те задържи далеч от мен? Това оправя ли нещата?

Той въздъхна раздражено.

— Не, по дяволите! Само искам да подчертая, че нищо не може да се направи. Никой не е виновен. Нямам избор.

Тя направи две бързи крачки през стаята.

— Както веднъж ми каза, Чад, човек има много възможности да избира. Можеш да откажеш да тръгнеш, това едно.

Той започна да клати глава, преди още да беше довършила думите си.

— Не мога да направя това, Лий. Знаеш, че не мога.

— Можеш, ако ме обичаш достатъчно.

Той изруга тихо — повече разстроен, отколкото ядосан. Лий знаеше, че се държи неразумно, но сега не беше в състояние да

проявява здрав разум. Нямахте ли право една булка да бъде в такова състояние, щом младоженецът трябваше да я изостави точно преди медения месец? Не беше ли ѝ позволено да се отдаде на яростта си към несправедливата съдба? Беше си обещала, че ще се научи да се справя с рисковете в неговата професия. *Но не и в деня на сватбата им!*

— Това няма нищо общо с любовта ми към теб, Лий. Знаеш го много добре. Мой дълг е...

— По дяволите дългът! До гуша ми дойде от този дълг! — изкрещя и прокара пръст напречно на шията си. — Най-напред с Грег и сега с теб. За това ли мислят всички мъже? Дълг? Отговорност? Е, за Бога, към мен също имаш отговорност. Пое я преди по-малко от два часа, когато изрече онази клетва.

— Господи, Лий, чуй ме — каза дрезгаво той. — Обичам те. Оставям те за не знам колко време и не искам да се разделяме така разгневени. Моля те, разбери ме.

С разбито сърце, но борейки се да запази разсъдливостта си, живота си, тя го помоли:

— Покажи ми, че ме обичаш. Остани при мен. Не тръгвай.

— Искаш прекалено много — отвърна той измъчено. — Не ме моли за нещо, което не мога да ти дам — направи крачка към нея. — Не се страхувай. Няма да позволя нещо да ми се случи, когато знам, че ме чакаш.

Думите отекнаха в главата ѝ. Ехо от миналото. Думи, които се изричаха толкова лесно, но бяха толкова лъжливи, толкова несигурни. Лицето ѝ пребледня и тя отбягна протегнатите му ръце.

— Не — прошепна. — Не, Чад. Ако заминеш, няма да те чакам. Няма да прекарам живота си, изпращайки те непрекъснато нанякъде с глупави усмивки и изгъркани фрази, като: „Моля те, не се оставяй да те убият, преди да те видя отново.“ *Няма!*

Той стисна челюсти. Нежната светлина в очите му угасна така бързо, както гасне свещ, щом я духнеш. Изопна се в цял ръст и изхвърча покрай нея. На вратата спря, за да заби едната последна стрела в сърцето ѝ.

— Благодаря за нежното сбогуване.

Вратата се затръшна след него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Час по-късно баща ѝ дойде в кабинета. За щастие всички се бяха съобразили с нуждата ѝ от уединение и бяха я оставили да си излее сълзите насаме.

Харв Джаксън отвори вратата предпазливо и като видя дъщеря си, отпусната върху страничната облегалка на кожения диван, с глава, заровена в ръцете ѝ, тихо влезе в стаята.

— Хайде, мила. Хайде да те заведем къщи с майка ти — докосна я внимателно по рамото.

Лий вдигна към него подпухналите си от плач очи.

— Тръгнаха ли си всички?

— Да.

Тя подсмръкна, избърса изцапаното си от грима лице и се изправи, подкрепяна от баща си. Сякаш бе опечалена, остави се да я изведе от кабинета. Майка ѝ и родителите на Чад я чакаха в коридора. Амилия отиде при нея и я прегърна топло.

— Защо не останете тук със Сара, докато се върне Чад? Ще се радваме, ако останете. Не мога да си представя какво ще правите сами в онази голяма къща.

— Мисля, че трябва да дойдат с нас в Биг Спринг — намеси се Луис. — Много отдавна не са ни гостували със Сара.

Амилия понечи да възрази нещо, но възпиращата я ръка на съпруга ѝ я накара да замълчи. Вместо нея Стюарт каза:

— Ако имаш нужда от нас, Лий, ние сме тук. По всяко време.

Сълзи, сълзи, които мислеше, че вече са пресъхнали, бликнаха в очите ѝ, когато каза със задавен глас:

— Благодаря ви за всичко. Сватбата беше просто чудесна.

По време на този разговор Луис държеше в ръцете си спящата Сара. Лий остави майка си да занесе детето до буика, а баща ѝ я наметна с палтото от рис и я изведе навън, за да последват Луис. Лий нямаше нужда да бъде подканяна да бърза. Беше ѝ противно да гледа останките от сватбата и последвалия я прием. Отвърна очи от

прекрасната допреди часове сватбена торта, която сега приличаше на опустошена развалина. Свещите бяха угасени. Фитилите, които с пламъка си бяха означавали тържеството на любовта, сега стояха почернели и безжизнени. Цветята ѝ напомниха за погребението на Грег. Пое дълбоко студения въздух, когато излезе на верандата. Всичко, което беше красиво в този свят, сякаш изведнъж бе започнало да се разлага и тя не можеше да прогони зловонието от ноздрите си.

Луис бе изчаквала нетърпеливо, едва сдържайки езика си, удобния момент да изрази пред Лий по недвусмислен начин мнението си за обратата на събитията. Веднага щом даде Сара на Лий, която бе седнала на задната седалка, и след като потеглиха, тя каза:

— Можех да те предупредя и по-рано, но баща ти ми каза да си гледам работата.

— И сега ти казвам да си гледаш работата. Замълчи, Луис! — обади се Харв.

— Няма. Не сега. Не ти ли казах, че тя прави чудовищна грешка? Не ти ли казах, че ще попадне пак в същата ужасна ситуация, както и преди с Грег? Молихме я да дойде да живее при нас, когато той загина, но не. Трябвало да живее сама. Не може да измисли друго, ами да роди бебето си в каросерията на някакъв пикап и сега виж в каква каша се забърка. Никога няма да си вземе поука. Не иска и да ме чуе.

— Това си е нейна работа.

Лий ги остави да се разправят. Не се обиждаше, че говорят за нея така, сякаш я няма. Имаше чувството, че не е там. Мислите ѝ бяха далеч, на една безлюдна магистрала, където беше безумие да пътува сама в последните седмици на бременността.

Нали беше ѝ го казал, укорявайки я ласкаво за глупостта ѝ, докато ѝ помагаше? Ти си най-смелата жена, която съм срещал. Беше ѝ казал и това, с бяла, ослепителна усмивка върху загорялото, загрубяло от слънцето и вятъра лице. С набола брада. Сини очи. Очи, които се смееха. Очи, които съчувстваха. С онази кърпа, вързана около челото като апах. Гъста тъмна коса, паднала върху нея. Оттогава никога не беше си връзвал такава кърпа около челото. Трябваше да му каже колко много беше ѝ харесал. Може би някой ден, когато играят тенис или...

А можеше и да не дойде този ден. Господи, какво беше направила?

На онази самотна отсечка от магистралата в онзи летен ден, измъчена от болка и страх, тя му се бе доверила. Макар и непознат тогава, беше оставила живота си в неговите ръце. Защо сега, когато беше негова съпруга, му нямаше доверие? Сега, когато го познаваше, когато го обичаше, защо позволи на страха да я завладее? Не беше ли любовта по-силна от страха?

Ти си най-смелата жена, която съм срещал. Съпругът ти толкова ще се гордее с теб.

Не, няма да се гордее с нея. Не можеше да се гордее със съпруга, която го беше изпратила без утешителна дума, без да го докосне, да го целуне. Щеше да си мисли, че не го обича, поне не с тази щедра, самопожертвователна любов, която беше необходима за оцеляването на брака — такъв, какъвто трябваше да бъде според брачния обет: да живеят заедно за добро или лошо. А ако не разбере колко много го обича? Ако нещо се случи с него и никога не узнае...

— Обърни обратно — изведнъж каза тя.

Назидателната лекция на Луис за това колко глупаво бе постъпила Лий внезапно бе прекратена и тя се обърна и се вторачи в дъщеря си над ръба на седалката.

— Какво?

Без да обръща внимание на смаяното лице на майка си, Лий повтори:

— Татко, моля те, обърни обратно. Аз се връщам.

— Да не си посмял, Харв, тя не знае какво прави. Скъ... — съчувствено започна Луис.

— Обърни колата или спри да сляза. Ще се върна със Сара пеша, ако трябва. Ще остана при родителите на Чад, докато го няма.

— Харв, не можеш да направиш това — каза Луис. Когато колата направи завой, опровергавайки думите ѝ, тя се обърна отново към Лий: — Лий, по-добре е да не го правиш. Ако останеш с него, ще бъдеш нещастна до края на живота си.

— Ще бъда по-нещастна без него. Нали така, Сара? — обърна се Лий към дъщеря си, която я гледаше с одобрителна усмивка. — Ще бъдем нещастни и загубени без него, нали?

— Тогава нямам нищо общо с тази работа — каза Луис. — Не очаквайте от мен...

— Никой не очаква нищо от теб, Луис. А сега замълчи.

Луис зяпна съпруга си, устните ѝ се изкривиха от безмълвна ярост. Тя хвърли още един отровен поглед към дъщеря си. Лий я изгледа спокойно и Луис бе принудена да отмести очи. Обърна се напред и изпъна гръб, обзета от справедливо възмущение.

— Благодаря ти, татко — каза Лий, измъквайки се от колата, когато тя спря.

Харв Джаксън извади багажа ѝ и го сложи на стъпалата пред къщата.

— Лий, за добро или лошо, Чад е твой съпруг. Постъпваш правилно.

— Да, знам — тя целуна баща си по бузата. Навеждайки се напред, заговори през прозореца: — Довиждане, мамо — не получи отговор, но и не го очакваше. На Луис скоро щеше да ѝ мине. Пристъпите ѝ на лошо настроение не продължаваха дълго.

Когато Лий се обърна, щом изпрати родителите си, Дилънови вече я чакаха на вратата. Амилия се усмихваше широко и дойде да вземе Сара от ръцете ѝ. Стюарт се извини, че не може да ѝ помогне с багажа. Той се бе облегал на патерицата си, а крачолът на панталона му беше празен. Лий побърза да влезе вътре.

Въпреки протестите на Амилия, Лий ѝ помогна да разчистят, тъй като келнерът си беше тръгнал.

— Казах им на всички — на келнера, на цветаря, на всички — да дойдат утре — обясняваше Амилия. — Като се има предвид внезапното заминаване на Чад, влязоха в положението.

Двете миеха чашите от пунша в кухнята. Стюарт гледеше последните футболни мачове от новогодишния ден и държеше Сара на коленете си.

— Аз наскърбих Чад, Амилия — тихо каза Лий. — Когато най-много имаше нужда от подкрепата ми, не му я дадох. Сигурно е много разочарован от мен.

— Той те разбира и те обича, Лий, и независимо как си се държала, преди да замине, знае, че го обичаш.

Тъй като много ѝ се искаше да повярва на това, Лий се обърна към свекърва си с трескави очи.

— Мислиш ли?

Амилия я потупа по ръката.

— Знам го. Не искам да ставам натрапница и да се бъркам там, където не съм желана, но съм добър слушател, ако искаш да ми говориш за това.

Смелостта, която намери в себе си, бе подложена на изпитание, когато Лий видя репортажа за пожара във Венецуела по телевизията. Беше такъв ужасяващ ад, така алчно поглъщаше запасите от гориво, че беше сред водещите заглавия в световните новини.

За щастие няколко дни Лий беше заета в търговския център, тъй като трябваше да се свалят и приберат коледните украси. Човекът, който трябваше да я замести, докато караше медения си месец, бе повикан на друго място в деня след Нова година. Саксиите с цветя, които щяха да заместят вече увехналите млечки, бяха доставени и трябваше да бъдат подредени в алеите.

Обитателите на „Садъл Клъб Истейтс“ трябваше сами да свалят и да приберат коледната украса. Лий нае двама студенти да ѝ помогнат с украсата на Чад. Отвори им гаража и им показа стаичката, в която трябваше да приберат нещата. Докато ги чакаше, застана до пикапа, паркиран вътре, и обзета от спомени, прокара ръце върху избелялата олющена боя.

Вечерите бяха най-тягостни. Амилия беше доволна от възможността да се занимава със Сара през деня, макар че Лий беше ѝ предложила да я води при жената, която я гледаше. Това предложение бе посрещнато с порой от протести. Стюарт изглеждаше доволен от присъствието на още две дами край себе си, без това да повлияе на ежедневните му занимания във фермата.

Изхранването на огромното стадо от говеда се превърна в истинско предизвикателство, когато от Ню Мексико връхлетя виелица и остави след себе си ниски температури и две педи сняг. Животът в Западен Тексас бе парализиран, тъй като властите не бяха подготвени да се справят с толкова много сняг. Магистралите бяха затворени; училищата и службите излязоха в непредвидена ваканция; всеки, който имаше малко здрав разум, си стоеше вкъщи.

През втория ден от принудителния арест Амилия и Лий стояха в кухнята и приготвяха карамелови бонбони. Стюарт се беше прибрал почти премръзнал, след като беше разпръснал балите със сено за

говедата. Гледаше телевизия в дневната и очакваше с нетърпение бонбоните.

— Лий, Чад ще те обикне завинаги, ако се научиш да ги приготвяш. Това момче може да изяде цял фунт от тях наведнъж — каза Амилия, като пушна лъжица от врящия карамел в съд със студена вода. — Сега внимавай, тук е тънкостта. Трябва да си сигурна, че е достатъчно твърд...

— Лий, Амилия, елате бързо — извика Стюарт от дневната. Напрежението му се предаде и на тях и те се спуснаха към стаята, забравяйки за карамела. Първата мисъл на Лий бе, че нещо се е случило със Сара, но един бърз поглед в стаята я увери, че тя все още спи на кушетката.

— Стю... — започна Амилия, но тутакси бе прекъсната.

— Шшшт. Слушайте! — каза Стюарт, като сочеше към екрана на телевизора.

Телевизионният репортер, с карта на Венецуела зад лявото си рамо, съобщаваше нови данни за пожара, който вилнееше повече от седмица.

— Усилията на експертите от „Флеймко“ за потушаване на пожара се оказаха безрезултатни. Днес положението се влоши още повече, когато избухна още един резервоар с няколко хиляди барела необработен нефт. Резервоарът се намира сред няколко други, което прави ситуацията критична. Мерките за безопасност не позволяват на нашите репортери да се приближат на повече от две мили от мястото на събитието, поради което не разполагаме с повече подробности... Дойдоха съобщения, че няколко души са ранени в резултат на експлозията, но нямаме данни за самоличността на ранените и за степента на нараняванията. Ще ви съобщим нови подробности за положението веднага щом получим информация. А сега да се върнем към редовната ни програма.

Стюарт изключи звука с дистанционното устройство. Лий гледаше вцепенена как някаква жена спечели нов хладилник и радостно взе да подскача и да целува водещия на глупавото шоу и едва не го удуши с кабела на микрофона. За Лий имаше нещо неприлично в това да ликуваш от радост, че си спечелил хладилник, когато някъде хора биваха ранявани и... може би умираха.

Дилънови проявиха достатъчно чувство и такт да не ѝ досаждат с банални приказки. Лий знаеше, че те също са разтревожени. И нямаха намерение да я успокояват.

Следобедът се проточи дълго. Никой не беше гладен, но си даваха вид, че всичко е нормално, и седнаха да ядат задушеното, което Амилия бе готвила цял ден.

Когато телефонът иззвъня малко след шест, те се спогледаха, търсейки успокоение един в друг, но не откриха такова. Стюарт се изправи на патерицата си и отиде да вдигне слушалката.

Той отговаряше тихо, сдържано, но Амилия и Лий разбраха, че се отнася за Чад. Когато най-после Стюарт се върна и застана под арката на вратата, най-лошите им опасения се потвърдиха.

— Той е ранен, заедно с още няколко души. Качили са ги на самолета за Хюстън. Всъщност, скоро трябва да пристигнат там.

Лий затвори очи. Беше вкопчила ръце една в друга пред гърдите си.

— Как... как...

— Не знам какво точно е положението му. Обади се някакъв служител от правителството на Венецуела. Английският му беше лош колкото моя испански. Не знам. Можем да се обадим във „Флеймко“, предполагам, но се съмнявам дали там ще знаят нещо повече на този етап. Можем само да...

— Аз тръгвам — каза Лий решително и направи няколко крачки към стълбите с явното намерение да ги изкачи на един дъх и да се преоблече.

— Лий — Амилия протегна ръка към нея. — Не можеш да тръгнеш, без да знаеш какво те очаква там. Няма да те пусна да отидеш сама в Хюстън. Освен това времето... — тя остави скования от мраз пейзаж навън да говори сам за себе си. Голите клони на ореховите дървета бяха покрити с ледени обвивки. — Пътищата и летищата са затворени.

— Тръгвам — каза Лий непоколебимо. — Чад има самолет. Има пилот. Той ще ме закара до Хюстън дори ако трябва да опра пистолет в главата му. Имаш едно камионче — обърна се тя към Стюарт. — Днес разнасяше сено с него. Ще ме закара до летището. Тръгвам — изгледа ги с желязна непреклонност. После изражението ѝ стана жално. — Моля ви се, помогнете ми.

Лий видя как светлините на пистата приближават все повече, когато пилотът започна да се спуска към частния сектор за кацане в Хюстън. Полетът беше мъчителен. Докато се измъкнат от снежната буря, малкият самолет беше подмятан от ледените ветрове. Лий не получи никаква утеха от пилота, който непрекъснато мърмореше за твърдоглавите женички, дето имат толкова мозък в главата си, колкото и една гумена патица.

Бурята, която бе вилняла в Северен Тексас, тук, в крайбрежния Хюстън, беше оставила след себе си само студен дъжд. Върху мократа повърхност на пистата се виждаха размазаните отражения на светлините. Самолетът мина покрай хангарите, приютили частните самолети, и се насочи към малкия терминал.

Лий впи пръсти в седалката и се помоли на летището да я чака колата с шофьора, както бе обещал Стюарт, за да я откара веднага в болницата. Дори и тогава имаше вероятност да пристигне твърде късно, или да... Не! Нищо лошо нямаше да му се случи. Не беше възможно.

Самолетът нададе един последен вой и спря, а намусеният пилот изключи двигателите. Той напъха в устата си влажната пура, която Лий бе помолила да загаси, и каза:

— Пристигнахме.

— Благодаря ти — откопча колана на седалката и се наведе, за да стъпи на стълбата, която пилотът спускаше пред вратата. Нямаше багаж, освен една чанта, в която набързо бе сложила само най-необходимото. Отново благодари на пилота, когато той ѝ подаде чантата, преди да се отправи начумерено към един от хангарите.

Токчетата на ботушите ѝ затракаха върху бетонената настилка, когато тя се втурна към осветената сграда. Блъскайки остъклената врата, изтича към единствения служител, когото видя в безлюдния терминал.

— Аз съм госпожа Дилън. Има ли някой, който да ме чака?

Портиерът я изгледа от горе до долу с късогледите си очи, спирайки поглед върху коженото ѝ палто и дългата ѝ коса, която се развяваше върху яката.

— Някой да ви чака ли казахте? Не знам, право да ви кажа — отвърна той. — Трябваше ли някой да ви чака?

Като потисна желанието си да изрита метлата, на която беше се подпрял, и да изкрещи, тя каза:

— Благодаря ви все пак — и отново се спусна към изхода, преодолявайки няколко тежки остъклени врати. Тротоарът, докъдето стигаше погледът, беше безлюден. Улицата също беше пуста, с изключение на едно елдорадо, паркирано до бордюра. Тя надникна, но беше празно.

Отчаяно отпусна рамене. Къде беше колата, която трябваше да я откара в болницата? Стюарт я беше уверил...

— Мен ли търсиш?

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Тя се завъртя рязко и коженото ѝ палто се развя като наметалото на матадор. Той се бе облегнал на стената, притаен в сянката. Ако не беше го познавала, ако не беше го обичала, щеше да се изплаши от него.

Дрехите му бяха мръсни. Единият му крак до коляното беше в гипс, а крачолът на джинсите беше разрязан до бедрото. Другият крак беше обут в каубойски ботуш, изцапан с кал и нефт. Якетото му от деним беше разтворено, а отдолу се показваше ризата, неприлично разкопчана. Около челото му небрежно бе завързана кърпа. На стената до него беше подпряна патерица.

Лий пусна чантата си върху мокрия тротоар, направи две несигурни крачки и после се хвърли в протегнатите му ръце.

— О, Боже мой, Чад, скъпи, добре... Скъпи... Добре ли си? Ти си ранен... нали?

— Успокой се, успокой се. Да, добре съм и не, не съм ранен, като се изключи счупената пищялка на крака ми.

— Слава Богу! — тя си пое въздух. — Мислех си... — докосна го и плъзна ръцете си върху всеки сантиметър от него, сякаш да се убеди, че е жив и че е добре, като се изключи счупеният крак. Когато се увери, че няма други наранявания, вдигна очи към него. Дълго се гледаха, всеки поиска прошка от другия и я получи.

Той покри с длани ръцете ѝ, които лежаха върху гърдите му.

— Господи, толкова се радвам, че си тук!

Тя се повдигна на пръсти и притисна устните си върху неговите. Твърдите му силни ръце се сключиха около нея и я привлякоха в

смазваща прегръдка.

— Скъпа моя, любов моя! — прошепна, преди устните му да се слеят с нейните. Целувката беше изгаряща, жадна и в нея тя усети същото болезнено, пулсиращо желание, каквото изпитваше самата. Това беше целувка, която потвърждаваше брачния им обет: да се обичат в добри и тежки времена, да споделят охолство или нищета, щастие и болки.

— Чад — каза тя, поемайки си дъх, когато най-после се откъсна от него, — толкова много се безпокояхме. Видяхме репортажа по телевизията, а той беше ужасяващ. После ни се обади някакъв правителствен служител от Венецуела и ни каза, че си ранен, но това беше всичко, което знаехме. Той едва говореше английски — тя спря, за да си поеме дъх. — Аз съм при твоите родители, откакто... Както и да е, те не искаха да тръгвам, но трябваше да те видя. Трябваше да разбера как си, да бъда при теб. Всичко е затънало в сняг и трябваше да...

— Знам всичко.

Това простичко изречение спря словесните ѝ излияния. До този момент не беше се запитала какво прави той тук, на летището.

— Знаеш...

— Позвъних вкъщи преди около два часа. Татко ми каза как си ги юрнала всичките, решена да минеш през огън и вода — или в случая сняг — но да дойдеш при мен.

Тя се изчерви от смущение.

— Може би ще загубиш един много добър пилот. Сигурна съм, че ще напусне след сцената, която му направих у тях. Не искаше да ме превози и аз...

— Татко ми предаде монолога ти дума по дума. Джил няма да преживее това, че е позволил на една метър и шейсет и пет висока брюнетка със сини очи да го заплашва — той се разсмя и тя с наслада слушаше гърления му смях. Колко беше ѝ липсвал този смях!

Докосна кичурите коса, разпилени върху кърпата.

— Какво се случи?

Той сложи ръцете си около кръста ѝ.

— Нищо чак толкова драматично. Това палто е дяволски дебело — отплесна се той за миг. — Бях доста далеч, когато гръмна онзи резервоар. Инстинктивно, като всички останали, и аз се хвърлих на

земята да се прикрия. Приземих се в една канавка не както трябва и си счупих крака.

— А другите ранени?

— Още са в болницата.

— Чад, ами да! — извика тя и се отдръпна от него. Сега за пръв път, след като беше преминал първоначалният шок, че го намира жив, тя си даде сметка за състоянието му. — Какво става с мен, не знам! Не трябва да си тук сега. Ти също трябваше да си в болницата.

— Това ми повтаряше непрекъснато и старшата сестра. Опита се да ми даде хапчета, които отказах, да ме измие с гъба, което отказах, и, разбира се, отказах да се съблека. Никога не съм виждал жена, която да има такова желание да свали панталоните на един мъж.

— И какво точно представляваше тази сестра? — попита Лий, присвила очи с привидна подозрителност. — Хубавичка, пъргава, жизнерадостна, от този тип ли?

— Не, грозна, пъргава и войнствена, от този тип — отвърна той и заподскача на здравия си крак, докато нагласи патерицата и се подпре на нея. — Хайде — каза и с лекота се отправи към паркираното елдорадо, въпреки гипса. — Съжалявам, но ще трябва сама да си носиш чантата и освен това ще трябва да ми дадеш отсрочка за пренасянето през прага.

Тя изстрелваше въпросите си, като се задъхваше, опитвайки се да го следва с окачена на рамото чанта.

— Къде отиваме? Сам ли кара дотук? Можеш ли да караш? На кого е тази кола? Какво ще правим?

— Поред: в най-близкия хотел, да, да, на един служител на „Флеймко“, който ми дължи услуга, това е глупав въпрос.

— Ами кракът ти? — възрази тя, като седна на предната седалка. — Нужно е лечение.

— Ти си най-доброто лекарство, което ми трябва в момента — той сложи патерицата на задната седалка, запали мотора, после се наведе към нея и я целуна звучно. Очите му се усмихваха. — Имам право на една брачна нощ и макар че тук не е Канкун, подготви се за меден месец.

— Бях толкова изплашена — призна Лий.

Лежаха на плюшеното легло в сватбения апартамент на хотел „Уоруик“. Лий предпочиташе по-скромна обстановка, но Чад бе настоял да прекарат медения месец стилно. Служителите на рецепцията започнаха да им обясняват нещо и Лий си помисли, че никога няма да свършат. Очаквайки някоя брачна двойка направо от сватбата, изненадата им беше безкрайна, когато пристигнаха Дилънови с подозрително малко багаж. Младоженецът приличаше на оцелял след гангстерска война бандит, булката беше облечена в джинси, пуловер с поло и палто от рис. Но Лий беше сигурна, че строгите служители никога не бяха виждали по-щастлива брачна двойка от господин и госпожа Чад Дилън.

— Но ти остави всичко, не позволи на никой и на нищо да ти попречи да дойдеш — каза Чад. — Когато говорих с татко и той ми каза, че пътуваш насам, не можех да повярвам. И в същото време можех. Още в началото ти казах, че ти си най-смелата жена, която някога съм срещал.

Лий си играеше с тъмните косми върху гърдите му. Той с готовност се бе съгласил тя да го изкъпе с гъбата. И тъй като правилата на играта изискваха да ѝ отвърне със същото, той имаше удоволствието да я изкъпе във ваната. Сега се бяха излегнали голи върху широкото легло, потопили се в романтичната атмосфера на стаята, построена и обзаведена с единствената цел да създава такова настроение.

— Не смелостта ме доведе тук, а любовта. Искях да дойда при теб.

Той нежно прокара пръста си върху носа ѝ, стигна до ъгълчето на устните ѝ и ги погали.

— Дори след като те оставих в сватбения ден?

— Трябваше да го направиш. Сега знам. Знаех го и тогава. Прости ми, че се държах така, че ти наговорих онези неща.

— Беше напълно права — дръпна косата, увита около ръката му, и тя вдигна лицето си към него. Устните му се плъзнаха върху нейните. — Бях се оттеглил от тази работа още преди да се оженим.

Тя го загледа учудено, сърцето ѝ взе да бие лудо.

— Ти... ти си напуснал?

— Да. Спомняш ли си, когато ти казах, че обучаваме нови хора? Тогава вече бях напуснал, при условие че ще помогна да подготвим

човек, който да ме замести. Бях помолил да ми дадат месец отпуск, за да се ожена — планирах дълъг меден месец, нали виждаш, — но когато избухна този пожар и като видяха каква прелест е, знаеха си, че новите момчета няма да се справят. Единственият човек, който беше донякъде подготвен, е в болница с тракция.

— Защо не ми разказа всичко това, преди да тръгнеш? — изведнъж я обзе разкаяние. — Не ти дадох възможност да ми обясниш, нали?

— Трябваше да замина, Лий. Моля те, повярвай ми.

— Вярвам ти — искрено отвърна тя, навеждайки се да го целуне по бузата.

— Но никога повече няма да ми се налага да те изоставям. Сега този крак ще отложи за известно време задълженията ми. Когато оздравея, ще мога да напусна компанията, сигурен, че имат добре подготвен човек. Ще напусна „Флеймко“ завинаги.

— Не мога да искам това от теб, Чад.

Той се засмя.

— Също както онова легло. Ти не ме накара да го сглобя. Аз пожелах — лицето му стана сериозно. — Беше дяволски хубаво, Лий, да върша тази работа. Беше приключение, което се случва на много малко мъже. Спечелих повече пари, отколкото можех да похарча, но бях достатъчно разумен да ги вложа, а не да ги пропилявам. Обичах тази работа, дързостта в нея, удовлетворението да знам, че спасявам живота на други.

Думите му прозвучаха като ехо на думите на баща му, когато се опитваше да обясни на Лий какво беше за него тази работа.

— Но теб обичам повече. Обичам Сара повече. Обичам нашия живот с теб повече. Да се мъкна с тайфа груби мъже, да обикалям света, което вече съм правил няколко пъти, да се боря с тези пожари — това вече не ме привлича. Искам да се занимавам с по-приятни неща, близо до къщи, да отгледам дъщеря си, да помисля за други братчета и сестричета, да обичам жена си.

— Сигурен ли си, Чад? Сега мога да приема всичко, което искаш да правиш. Не бих могла да се примиря с мисълта, че съм ти попречила да се занимаваш с нещо, което обичаш.

Сатанинската му усмивка и искрите в очите му трябваше да я предупредят, че разговорът е взел друга посока.

— Ще ти покажа нещо, което обичам да правя и което нямах възможност да правя през последните няколко седмици.

Ръката му се промъкна под чаршафа.

— Обичам да правя това — галеше гърдите ѝ с измамно безгрижие, както опитен кънкьор изпълнява фигурите си с лекота, но всяко движение е пресметнато и отработено. — Обичам да правя това — повтори той. Отхвърли чаршафа и наведе глава, за да я гали с устните си. — Знаеш ли колко много те обичам, Лий? — попита я. — Знаеш ли?

— Да, знам. И аз те обичам. Обичам те — прошепна тя, почти загубила способността да говори. Ръцете му отново опознаваха тялото ѝ. Галеха гърба ѝ, гърдите ѝ, нежния корем, стройните крака.

— Скъпа... — той рязко си пое въздух, когато и тя предприе чувствена атака. — Обичам те, Лий. От самото начало, от момента, когато се обърна към мен с такова сляпо доверие, оттогава те обичам.

— Толкова се страхувах, че нещо ще се случи с теб и няма да знаеш, че те обичам. Обичам те. Много.

— Никога не съм се съмнявал.

— О, Чад... моля те... моля те.

— Удоволствието е мое — както винаги, докосването му я пренасяше във върховни селения, където чувствата ѝ бяха изпълнени само с него и не оставаше място за нищо друго. Той имаше сърцето ѝ, душата ѝ, тялото ѝ, беше взел всичко това с пълното ѝ съгласие. Тя се извиваше под ръката, която я обичаше с ненадмината нежност, и усети как я поглъща вихърът от чувства и понася и двамата.

— Чад, кракът ти?... Гипсът?...

— Всичко ще бъде наред — увери я той, когато тялото му покри нейното. — Имай ми доверие.

Винаги му се бе доверявала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.